

אפרילנד

נחיה רוחנית וחברתית, להגנת זכויות ולעצמאות גאות

גלוון פח • שבט תשמ"ז — ברצ"ח לשטרות • פברואר 1987 • ISSN 0972



אליכו —
פניה בשرون

אפיקים

אליון פח (מודgal)
שנת העשרים ושת
שבט — תשמ"ז
פברואר — 1987
דמי מנוי — 25 ש"

מִן הַתּוֹכֶן

- ◆ אפקט של הקורא
 - ◆ אינטנסיטם של עמלן במושדר
 - ◆ האוצר הישראלי סביר "עלית יבנאל"
 - ◆ ד"ר גרשון שפר
 - ◆ **זעקה לידי תימן**
 - ◆ נור שוחט
 - ◆ הסתగות המיעוט האקדמי
 - ◆ ד"ר שלמה סיבורסקי
 - ◆ **פרשת ילדי תימן הנערדים**
 - ◆ יוסף דוחותה-הלי
 - ◆ **פסייזה בהמשכים**
 - ◆ מאיר קורח
 - ◆ **שאלת אקטואלית**
 - ◆ משה בן יוסף (הגר)
 - ◆ **בתימן חיים כוים אלפי יהודים**
 - ◆ יוסף דוחותה-הלי
 - ◆ **מסורות הפיוט**
 - ◆ אצל יהדות מרוקו
 - ◆ אדר ביטון
 - ◆ **שירת ישראל בתימן**
 - ◆ רצון הלי
 - ◆ **מאסופת השירים**
 - ◆ ליהודה לוי'יחום
 - ◆ רצון הלי
 - ◆ **חידת השולחן ערוך לתימן**
 - ◆ אהרן אפקה
 - ◆ **עינויים ראשונים**
 - ◆ בתקפאל מלשפתא
 - ◆ צמח קיסר
 - ◆ **המגטה העלג פושט בכל מקומ**
 - ◆ קבוצות הורים
 - ◆ אהבה ואיבה
 - ◆ ד"ר יוסף הלי
 - ◆ **כנס לספרות ושירה**
 - ◆ כתובני
 - ◆ **שרות דיין עצמי**
 - ◆ יוסף דוחותה-הלי
 - ◆ דברי ברכה
 - ◆ יצחק שבטייאל
 - ◆ **עין הקורא – סקירת ספרים**
 - ◆ רצון הלי
 - ◆ **לקולו הריחים ואור הנר**
 - ◆ יהודת עמיה
 - ◆ **אל השורש**
 - ◆ משה בן יוסף (הגר)
 - ◆ התפתחות ההשכלה בקרב
 - ◆ היהודים בערך
 - ◆ יוסף מאיר
 - ◆ **אלילין – ספרו מאף**
 - ◆ יוסף דוחותה-הלי
 - ◆ **והיה ראשיתן מצער**
 - ◆ שאל מדריך
 - ◆ **ראש העין**
 - ◆>Show more

חדשנות הל"ה

הוועד הציבורי למען החינוך בשכונות ובעיריות-הפיתוח
ת"ד 6319 חיפה – 31061

הנתקה מהתפקידים הפליליים, ונשיין דונה בענייני תיריה
אליליטה של מונטג'ו, ואלפרד אדרה ודיאלא ללוון;
יקישו מבית המשפט שוציא עלי נגדי הקמתה
ושודן תורו, אליטילו ודריל בטעותם מוויסטריה. הם
וועיים שהקמתה ביטת הטעפה הנרדת בראיה על רוחה
ולמגדים מוסטס בטיב הטעפה המלבלה בדרכו הרויל,
יעמיד עיתורו וב רק שורה אהו אשכנזים (הארץ,

בדאי לדעת

**לאן מגיעים הכספיים המיעדים לבתי-
חצרם בשכונות ובויררות הפיתוח?**

אך העדודה הקשה מכל, החיבת לעורר תושבות
בב' אוצרותיה, ריא שיטוריות והגוויה, שהו מוכרים
לHIGHLY MOTIVATED LEADERS בTINGISTER TYPE, התרכז, עיקר,
בבב' מוטיבטים ושההתקלו במידה שווה בז'

לשלום דחוכ-הלווי

ולריעוט מל'ת ממא
שאו ברכה
בଘיעו הבן זדרון ני'
לעוגות לא עליון
אייר השם את שמותנו בעמקי סוד
מורשתות זקן
והיה ששון להרווי ותפארת לטעם
אפיקים

בעילותות הילוי
במהלך החדש האהוב
הזרם ומגש חינוך נרחב
במצור הגלילית קיבלו
ההשישים המכבה של ליל
אתהודה שבלל המערביים את
ילדיהם המשמימים את
רומה סבירה בקרבת היי
מאורו הדרם פוטו בקרבת
הכברון תוך בעת כנראה
החלו מוקבלות גם פינוי
במושגים אשנים.

תגובהות לחדשנות הל"ה

בעקבות נתוני שופרמן בחששות הילה מ' 2 עד אודוטה החינוך בஸובטורה זורה, קיילון נגנובות ורשות מנהלה בתי-הספר מקצועינו "שפרא" נכו לימים מלמעלה 40%-מכל התוכנינים של חישוננו, ממנה מילוקת החינוך של מניה, השילוח תגניה, וממנה מילוקת החינוך של מניה, השילוח פועם מעה שעה שבספרינו לא צאי שביבו-הספר שפרא" ש גם מסלול לימודיים עם בריאות בתוג� והענו כבונת רבסרט תנויים לשיטר פלוייד ודורגה בכיתות ה-10-ה-12 שסיימו לימודיים עם תעודות בורות מחלק העסום אורה-הוות. בפרט שסיימו צאי הילה עם מנהל בית-הספר "שפרא" חציו התובל נושא ובזכות אללו את התנויים, ואולם משיבקינו להאט מועד חזר בו מהזענו. אנו מוקווים כי תגוננו יזכיר ישר לנו, וכן לפרסם גליון האב על דוחות הילה.

מעורב החינוך אינה נוהגת לפढס תנויים על היישgi התמלמידים ביישומי שווים. כיוון שהחורים אינם ידעים, במרקםם ובם, מה הנגול הצמי לילדיהם. התגובה לתפקידים שנואו על אודוטה כבונת פלויידים מילמות מילוקת החינוך אינה ריצה לפלא פלויידים. ונואה לנו כי מן ההורא שבכל יישוב וושוב שבדה, ונואה לנו כי היחסים ועל מסלול התJKLMוזות מירפסנו תנויים על החישגים ועל מסלול התJKLMוזות של תלמידי המוקסם. אם ערכות החינוך לא עשו זאת והונזים הילה, על ההורים ליזום את השנת והונזים את פלאם.

דרכים חדשות להפרדה בין תלמידים מבוססים לשאים מבוססים

אתה הביעת על הרכזן הוא הפדרה בין סויים
שנוגים לתלמידים — למשל, הפדרה בתוך אותה
עיר בין תלמידים משבטים שונים ותלמידים
משבטים פוחתים במספרם.

צורה דומה של הפרדה מוגנתה בעקבות הארכאות
במיוחד, מיניהם, משבטים קומיים לילדי
שלחים בתיכון פרדרי, הקוראים "תירגומני", ב'
מכירת רשות עיון', שוכנת בהרבה של שדר
ההינון. הרוס אלה אינם אמורים שם גוזים
להפריד את תלמידים מן תלמידים משבטים פוחתים
מגביסטים, מוכרים אתם אך אמוריםஆיך גוזים
במיוחד יונאי.

מקרה אחר שעלה לכותרות הוא הא של בית-הספר התורני בשכונת גילה ביישובים, בעקבות פעולות של כמה הורים נגד מגמות הഫודה. הם פנו לבגץ בבקשת שיוורה למשרד החינוך ולועירייה ירושלים למען הכרה מבית-הספר הנפרד. אולם נראה שהחזרה הרצוי

יפת כמשל – יפת בגורמה

"ובודרים עליינו בעינים" – כך מיללים חברי להקת "הגש הח'ר" באחד משיריהם. וכי זו "האנחנו" בשםם הם מדברים? – قولנו. כל זה היה בישאל המשורט לשמר אמונות למדריה ולוחיקיה שלם את המסים שלו, גומר או איננו גומר את החדשן, מתוכנן בו דרכו"ה השינוי שבנק שולח אליו על מנת לאזרות המכובטה על יריחו; מנהה לשא"ז, במובן, לשמרו על ערך כקס' בכוניות החסכוון שלו וגומתנן בחמשים שנה עד שמקבל חלק מוער תשלומי החדשן למוסד לבתו לאומי. מרומים וממהלמים בנו בלב הזמן, אך זומה שמעולם לא דענו שרמו רונון והוליכו אותנו לתוך כלכ'ה שוה ונגלה באחרונה כמו במרקחו של האוזן ואנטיס פית', האיש שמדובר בצלילו להסתיר לח'ר עם פרעדי' את גודלו השר שעירך, בראורא, כרת' וקורין' השנקל'ו לישראל – שאמרלים לנו שהארץ יקץ לכל העם היהודי, שהשנליתה בר נבאתה בדר' חברה לאומית הנקראות "אווצר התישבות היהודים". ציירע בנק לאומי, יהיד עם יתר הבנים, עמד לפניו פשיטה ריגל-ב-1983, ללא קיבלה עלייה המשלה לשם החוברים לצבורו השדר' וכמס' משלם המסים.

או נזובים המתקיימים ביזור, המכובדים ימייר והמאגדים יותר של השערורין. הנגראת ארכטוס פיט – והוא המן חבר שאר לאחראים על המעודת הבנקאית בפרט והגופים הבכוריים בכלל ללולות את כל האמת על אורחות הפרשה. יש לזכור שזה היה לפני דרישם, כשהרפורם לאשונה, מיל מנגן לאומץ צפוי פרישה מפוארת, בסוף חמישה מיליון דולר. תקן הדרישה ההארה למלון לשכה מפוארת, מכירתה הצעירה ארורה. אכן תקני בכיר בעלה בתרן.

בקבוצות הזרים הרודיאן אל היורקינס. שירש את יפה באחד מושני התקפדיין של וושינגטัน ראנץ הדראטיקו-רוריין, לנגיד בנק ישראלי, שבנק לאומי הגיע "הסדר שורה" ממש הארון יפה". ואל כבוד שמר הרובץ סחם לאלו פירשי, אלא שפראטסדור ברונו לא טוח בברוק את מהות "הסדר הפדרציה". באחת מוזמונתנו נרע שישוב ההבלגה הצינית אריה דולצ'ין, בתוקף פקיידיו כיוושב ראש אוצרו תחישות הדורות", הנה בכם נגיד בנק לאומי לישראל. אולם בשנאל לדעתו על הפרשה הוא היה חתיכם לעין הפשטה בסחלונית בכחיה, נקבע המשיחס לכלי הכספי השוכב. באותה עת עטן מרד הוויזיר שאן מיל'ה לעשׂות עוד, מארח שההערכה כבר ענשה. באשר לשאלה הדריקוטו-רוריין התברר שהחל מהם לא יעד, חלק שתקן, כי כבר קיל את שכרו בד ורבה מהבן באמצעות יפה, והחלק الآخر חשב שוויה "הנורמה" המקובלת כיום בגולם בוגנאות. בחלק האחרון נכל לאמור פחת ולא יותר מאשר מיל'ה אפרידן, סוציאיליסט שוכב גומ' וחבר קיבוץ, שבתמיימות שואה לא שבר עז. אבל רב שואל רוחה "וועוועה"

לא נאלן גם נשאה חבר קברן, שופט ונחמד, בחדר היישוב של הרויקטורין בנק לואים, לא נאלן עד. כי כבר רודע הדבר פורסם בכתב על מערובותה של התנועה הקבוצית בעסקי הבורסה והחון האפור, ולא כך אמור. גם לא נבוא בטענות כלפי מיכה אפרתי שהשחש שקבלת חמשה מלון לול כפוי פירש – והוא מקלן אשר היא – וגם אם הוקטנו לארכעה מלון וחוץ – הוא "נוןומה". לא בכאי אויל בטענות. כי מידה לא קתנה של צדק בטענות. שום תועפה שעדרותיות בורוח, איניה מרווחת בחיל דיק, ואם איש אード בשם אורנט פית הצליה לעשות מה שעשה בניסיבות שהוא עשה, זו הדרבי מצבע על חופה המורה שמתהווה בהברה בישראל ממש תקופת לא קונה מא כלל חלחלה השם הרים. נזונה המפואר של ישראל במלחה זו ובאי עמו אחת התהומות המרתקות לכת בתולדות המדינה. אם יונין מתקבש לשמר את התהומה הזאת, הינו מתחמץ איזהכך: איבוד וחיש פדרודיציה. ממש שייעשווים האלה שיש מושג הפוליטי-החברתי בישראל ווגם לשצנוגרף ורדרפקטונת הקרים מאזור

אפיקים

יוזיל עיי' עמודות אפיקים – לתchia רוחנית וחברתית

המערכת: יוסוף דוחור-הלי
עדרכ' : יוסף זגדא
יעיר זגדא
יעקב אלב
אהרן פטיש
משולש כטב
דייאל בש
שמחה זר
דייר יוסוף טובי

כתובת המרכבת: רח' קריי 24, רמת-אביב תל-אביב

מזהיר : 69025 ת"ד 17172 מל-אביב 16109

טלפונים : 03-7519505 ; 414611

2000-2001

ס ב י ב " ע ל י ת י ב נ א ל י " אינטראסים שפלו במשרד הארץ ישראלי

ד"ר גרשון שפיר

עד 1900 עיריק רכישות האדמה הבלתי נזקן באמצעות כספי הברון אדמונד רוטשילד ב-1907 והוקם משרד החוץ הישראלי בראשותו של ד"ר ארטור רופין. מושד זה היה שלוחה של היחסות הדיפלומטיות בין ישראל ותurchיה. קידוד עיקרי היה: לרכוש ולהציג קרעון ולחיצע פתרונות ודרך השעקה של ההון אשר הנסים האלה שבין 1904 ל-1914 נקבעו ע"י חוקים שונים בשנות העליה השנייה, חלקם מוקמים עליליה השוואתי היהודי בא"י. חוקים אלה השוווהו וו חשבות מוכבטי בעקבות דמותה של החברה היישובית וויאים בה את היסוד של החברה בישראל.

וורם ממיישב נסף שרכש אדמות והכך הינו יהו*י*וחוי. מפעלים פרטיים: "מנוחה ונחלה" שמשרדה היה*י*הינה בהברחות ו"אגדות טעימים" שמשרדה היה*י*הינה בחדרה ומנהלה היה*י*האן איזינגברג. השיטה היה*י*תנה שהמפעל רוכש קרקע בנסיבות מסוימות בספק פרטיים של יהודים אזרחיות, מכרש אותה ונותפה כרכמים ופריטדים ובונה בית. בתום תקופה של 5–6 שנים יכול המשק שברוחו*י* לבוא לאיך ישראל כשרשותו כבר נטלת מינבה פרי המঙוגלה לפרכסו. מבחינות היקירז' היה*י*תנה "אגדות טעימים" החברה הקבלנית הגדי*י*הינה בשתי בעיות מרכזיות העיסקו אז את אנשי העלה*י*הה שניה: בושׂה תעבורה ובושׂה קרכען¹⁰. בכלית, נתן לומר שבורם הצוינו הלא-סוציאליסטי "יללבולְיַה" ראה בכובש הקרכען את התורמה לחידוש החיים היהודיים בא"י, שפירושה המשעי רכישת אדמות, עיבודן וגציית תשתיות כלכליות רחבה ככל האפשר להשיקותה היו סופות בא"י עיי יהודים. לעומת זאת, תנועות הפועלים ראו בכובש עבדודה תחת הדעת המרכבי, לטענים, רישעה*י* קרכעות ובעדון שלא עיי יהודים למשעה*י* מעשייה ומחזקת את היישוב היהודי בא"י רושארה. מוקהה נספת שאליה התרחשו אש"י ועודן, מחד, מלחמות, מלחמות, מלחמות.

הה וגולת הרוח הדוא בזיה. "אגודות טענים" עללה, ממשיק פרטוי על יעקרון הרווחות הכלכליות, כלומר שהשלכות של רכישת אדמה והכשרה, כולן שכר העבודה, תהיה נמוכה ואילו הרוחות יהיו גבוהים. אחת הביעות הקשות ביותר לפתרון הוויה שאלת הפעלים, דהיינו מי יעדוב במושבות היהודיות כבאי. מאחר והמושבות נהנו על בסיס של מושקים פרטיטים המעשיכם עבדה יהיטה צירוף של "היהודי החדש", שהי מיגע כי קשור לא רקען. הקשר יכול לומר להתmesh אך ורק דרכ' העבודה. עיקר העניות התמקדה, כאמור, בשאלות: מי יעבד במושבות? מה יהיה שכר העבודה החקלאית – וכפועל יוצא מכך: מי יזוכה ב"בוגריה" ובתפקיד של בני הארץ? הזרם החזון, בכובש החקלאות ונשען על עזרונו הייזמה הפרטית, או הזרם הטעון בכובש העבודה

שכירה, צלות העבודה הייתה מורכבת מכך שבחוץ את המשקם. כוח העבודה נודה ב-1909 היה מורכב בעיקר מערבים תושבי הארץ הרים, הסמכים, מפעלים יהודים מוזהארות. עיקר האני העליה השניה ומיעוטו של פועלים כוחותיו ותשבי הארץ שהעתקו בעקבות בקרות פות הבוגרות של ירושלים היבולים והם הגיעו מכך, ירושלים ובריה.

ושען על עליון החזומה הקולקטיבית והה-
קרבה האישית של החלוץ לפני המונה כדרך להונאות הציוניות;

המורכזיות של "הכורחה" איננה במישור ההחברתי והוא דויד אלא במישור החומרי. עיקר רכישות האדמה ותפקיד התבונן בעיון ותרומות תדרות הציוניתות וכן ארכיטים כגון ק' א' או

בראשית 1908 הגיעו ב策ורה ספונטניתם
קבוצת עולים יהודים מותים והתיישבה בה-
רבותה. במשך השנים 1909 ו-1910 הגיעו
משפחות תימניות סופות למושבות יהודה
ראשלילין, רחובות, פולניה-תקוה ולקרואת
סוף 1910 הגיעו ספיטם לכדי 300 איש בערך.
עליה זו משלכה תשומת לב רבה מצד גורמים
שווים בשוב ועוררה תקווה ללבם לאחישרתו
להקימים כוח כבביה הדוי בא"ז שועל להתחזק
רותם בפועל העברי ובכך לפחות את הבעה
שנודעה בשם "העבדה העברית". דיוינם
רבים מתנהלו בכל שדרות היישוב, יהושמאל,
גופים פרטיטים מאחר וגינוי הקפסים וחולוקם
עשה בסשותה "הפעולה הציונית" הרי הוכחה
על דרכי שיקום ונוכלם בא"ז היה חשוב
לקביעת מעמדם היהודי של הסקטורים בישוב
באזרחות וקבעה.

* המחבר שהליכים כתיבת ספר על הנושא הניל שעומדים
להובילו לבלב והאבלית. המחבר זו בנסיבות מיוחדות
מכבב מיחודה והשוויה לנו שייאיר באר נכו יוחר
מאשר נעשה עד כה, להוציא ספרו על יוסף מאיר
(ה"התוניה הציונית" ווירטוסי), והוא תואת אפיקם,
תשמשם יגון. ובמידה מסוימת גם ספרה על ניצה דוריין
(ה"העברית").

* בושן ברקוביץ ובכושש האגדה – יוסוף והאגן

הפועל הצער, תرس"ח 1908.

הופיע לציבור ב-1908 תרגום חילוניים, סביבה יהודית המרכז והימין, דתיכים וחילוניים, הוצאת המרכז והימין, דתיכים וחילוניים, סביבה יהודית

• שבט תשמ"ז – פברואר 1987 – גליון פח • אפיקים



ונתקח Kir תלביזה על הייעלומות ילדי תימן, וורד ב"מבט שני" (23.9.1986) אינו יכול לנור לא תגובה על חד-צדדיות שבו ועל המגלה לטעש את העובדות ולקבור בזיהוים של יהודים

שואלה השאלת: מהו אינטנס התלביזיה
קרונית תכנית מגנטית זו ומה התוצאות,
פיקחה היא לעצמה או לציבור כולם? לא
נור, שעד כה אין קברניטי התלביזיה מוד-
ע עד כמה דבורה השפעתו של המכשיר
המוחן על כל שכבות העם, וכל מה הנarrant
ונתקנת בבל ההיסטוריה. על כן חובה היה
זהו רשות שבעניים בשידור דבריהם בלילה אחד
ובו אלה.

ההציגות היה מחייב את הבלתי-
חוות אל הצדדים, ביחוז אל ראש ויחוז
ען, אל הפעלים בתורות, שהתקיימה עסקת
ר' ואל החרים רשותם, שהתקיימה עסקת
ר' דאגן למוסדות או לאישם,
וחוקק את עקבות הפעש הזה.

האם לא היה נחיתת נספון לקבל
התתלביניה מאות חורים אומללים,
או אם אות התתלביניה בכנותית זוKelly
ונינה, ולאידם שמה ערכיה?
שנשענו הנער יוסלה השומר
חד כל המידה על הרוגלים, וכרא אנו
חיזים מול העילומות מאות ילדים, לא
ווניסטים הנחטפים בידי שליחי הツער,
אל ישי שאלה שבטים למולדתם, הניצלים
בהתלבינות גולן ונולדים הריש לד' איהים
גדיניות, שניצלו לא מכבר מסאות אירופה
וז' צפם בתכנייה, שאניהם רבה את ריבם,
א מעדיקה את היילם ומיטשטשת את
בוגותיהם. או לובשו ואוי להרפה? ויווור
ומו אוו לנו, שיש לנו אנשים, שלא רק
שם טובים ועד קירה בעינו, אך, אלא
עצם מקדמים מכח לרופאה וחוקרים
ממ' חבר נזקי ליביסיון האות

לעתה, שועדות קירה מקומות אך ב-
גה באוביינן (או רוצי צברה ושותילה ופרשת
יבין), האלו הפנייה בלאדי ובוכן כולה
תורתן: האמן "קסדום היין", ורומו
נווי דמו לאצטכם תורתן, שפוקים אורה
דים, ומגמותה ביטול זכר השואה והעלמות

ועיה!!
נטורס יהיה מאוחר, על התלבזיה לתקן
המעוות, להנצל ולתת יד לקריה להקמת
ת חקירה לגילוי כל האמת על ידי תימן
עניש - וליא בדייבד - את מלכקי דם.

כתב זה נשלח לכל העתונים היומיים ומשום מה שורחם בוטנות "הארון" במדינת ישראל

לכוח עבדה תימני מוגדר של לות לבכליות ותשיקות מקצועיות: ח' נינים והחורי ערבים עברות הבלתי מ- ובודו בעוד שפהועלויות ממדרגה אירופית מוגדרת על "מדרכה קולטורית" בהירה יכשא- כל מעסיקים המקצועיים בשוק.

ו' כ' היה, וכוכב הבהיר התהלך בפועל על
מייניגים של מוצא, מעמד ולראם. מאחר
לילות הפיריות היה קשה לכפות" ממשמעת
כוכב עד מחרה מבגדה של הנוגעת הפער
באין' דמדותם של הקבצאים והמושבים
זופים) בין עבד כוכב נזרה יהודי – אך
פועלים אשכנזים. בחותם אלה עברו
עליהם האשכנזים הקשרה מקצועית ש'
הנורא להם חסן תומחות על כל החשכלות
עותן מכך. פועלים תימנים וערבים לא
ולחומר באלה

שם לכלם את התקופה והפעלת יונע: הן הפוולסים האשכניים והן הפוולים מנינים נכשלו בכבוש שוק העבודה. החתירה שם כוח תבעודה העברי שהוא תלוי אך בבעודה שכירה במושבות, כייה ותורות ולס וויריה ברמות החמים. בחזרות זו ולא זו לא היהודים התנינים ולא היהודים הבנאים. אך הפתרונות או אלטרנטיביות פוטחות בפני שני סקוטרים אלה היו בת עיקרון: היהודים התנינים נשאו רוחם בעודה והתרו עס הערבים וחיו עלולים מוכחה מוכחה, לעומתם - חלק אשר פה להשתבות השטויות בסיעוד החסידות הציונית. החתירות השתו-הזאת בונה מואז והימן על האקס-כוביות על כוח תבעודה ועל העמלות והופתף על הרקען. מכאן ניתן לומר שעת המפללים באין אל היה מעלם מעלה מועלמים. הטיב לנסח את חמי ואלזר בקובעiddת הפועל הצער בשנת 1926: "תנו" הפוולסים המאורגנת בארץ ישראל אינה תפעול טרוריסטיין. שתורת הנזדים היא ליטופוליטריה החתירותיות. אם יש כאן טרירון הרואה עצמו משולל ערך צבורי, זו בדעת מופתורה".

רכות כנהר שלום

שלום שלומי ורעיתו פנינה

וולדת הבן אריאל נ'י

לאושר הורו והורתו

געליצות יום הולדתו

יום חמוץ י' טבת

עוזר ברכבת פינמה

ייפצת מוסרה ופארה

כח לחי!

אפקים

אייזנברג לא נעלמה נקודת "היתרונות" של התימנים והיא שלמעשה נמצא בסביבה לא מוגזם הגילים לכך: "asm מושיעים את מועדם לטעם העבריים, אם מנתקים אותם ממקבצויות פועלים עבריאנות ומכתחים את מעמדם במיקום קבוע בשוק העברודה, הרי הוכבים הם שלמעשה בין ערובה בידי אלה אשר מבנו את סדרותיהם לאורץ ואשר בנו בעבורם את התרבותם שלם".

באמור מוסר נזין שאסטרטגיה זו חזקה על עצמה בזעיר אופן בדמות עיירות הפתוחות שהוקמו בשעות והימים.

איינגרנד חלם על עלייה של שבעת אלפים יהודים מתוכן, ימי יכול ל策יר לו את התהווניה המרתקת הזאת כי היו לנו עשרת אלפיים פולעים מאחינו שם פועלמים טבעיים, בעלי משפחה, בעלי דת ואזרחי הארץ, כי אז בטבחה מלך לאמר שזכהנו בוגרל הנגד כל שאלת הקשה הסובכה הזאת שנטפל בה **חשנים**.

כדי לזרז את באם של האלפים האלה
מציע איינזנברג ליצאת בתעמורת'ת התעמורות
רבינו בקרוב היוזי תימן יעד שלא יכבד עליהם
לבכלת שערם יום ושליל'. אך עם זה הוא
מושדר שיש לשערו את התעמורות'ת ברוחה כזו
שלת תיטיל כל אחריות על השוב: "רַק
מפני שלח זה ציריך וחוויויה להוות באפין
ששומס אחריות כלשהי לא פול' עליון לעולם,
לכן צריכה החתמורות'ת התעמורות'ת הזאת
להוות באמה מן הצד שלא באורה ישר, והרי
אנו דבר שצורך להוות בסוד סודות שאין
מגליין אונין אלא לנכניין ועל כן מצאתי לנו
לබיא לא פוני בדור זה."

בדעתן אין לאוות במקתבו של איזנברג את הסיבה או הגורם לשילוחו של יבנאל לתימן, אך לצורך הבנת ההיסטוריה היה טרוייה יש חשיבות רבה להברחת עמדותיהם ואיסטרסחים של הנופטים השונים בישוב ויחסם לעברות התהוויניות.

עליך הבעה והטמצאה בטענה: אם מביראים פועל שהוא גם יהודי וגם זול הרו לא יהיה מקום לפועל האשכנזי שהוא אמרם עניין לכך איך יקר מארך, ולא מושמע עניין פועלתו זו הרוותרים תחת וגלויה של הפעלים החקלאים ממורה אריפופה. מצד שני, הוועדה הענינה שיש מקום בשעה

בגובהה (שם, לוח כ"ב/13), והשוויה לחותם של אילינוי סקונן.
האליטה האזאת, בה שיקט ובצענה, הולכת ויזורמת את החוקים ותתקנות וההסדרים המבטים יסוייריה ימשיכו להיות קטנות וمسئוגות גם בעידן.

הסטודנטים המלומדים באוניברסיטה

זאת שלמה סבירסקי



ולק ניכר מתעדות הבוגרות החלו אין מספיק טובות כדי להכנס את בעלייה בשעריה האוניברסיטאיות: 25 אחוזים מן המונעדים שביקשו להתකבל למלמדוי שנה וראשונה בשנת תשימ"ב לא התקבלו שיעור הנדרש בקרוב - 31.2% מעממים יידי איטה פרקה - 20.9% ובקרב לידי אירופה אמריקה - 27.1% שיעור הנדרשים בקרוב לידי הארץ שמוצא או אמריקה - 17.5% ; שם, לח' כיב' (34%).
תקנות החדשון, ככלעגנון, אין פסולות. אין רע בכך שהאוניברסיטאות תקדונה על רמות הישגים גבוהה. את הפסול יש לחפש בשתיית הבלתי-שווונית של מערכת החינוך היוזדי והתיכון, אשר מועידה רק מיעוטם מוקב לתלמידים, הגיון לרשותם הסוד של האוניברסיטאות. בתיכון שמעצימים תלמידי האוניברסיטאות, לאחרונה אישר שר החינוך מר יצחק בן-אלה, שכוכו לנו תוך חיל משפט הלימודים שעשמי"ט, קובעת, בין השאר, רמה מינימלית בהירה כמה מקובלות הווה: לדגמא - 3 בממוצע טיקחה תוהה ההרינה ברמה של 4 יהדות לפחות, ובאנגליה - ברמה של 4 יהדות לפחות.

תקנות אלה צעד ממשועורי נוסח בכיוון של מיעוטם קטון בחברה השעראלית. נהלו של מיעוטם קTON בחברה השעראלית. אמן, בטוח הקצר אין בז' כדי לשנות את המכב הקיים, שכן מעשה מפעליות האוני-ברסיטאות כבר כיריים אמור-מידה דומות בעת קבלותם של ממעדים חדשים. ואולם לווח אורך עמיקו תקנות החדשות עוד יותר את חוק החוץ כיום בין בוגרי תיכון יתרכז ניסים שנונים ארי, ובcheinה רחבה יותר -

בקונגרס העולמי של יהדות אוניברסיטאיים – בוועידת אוניברסיטאים יהודים האוניברסיטאיים למדו מובן מלאי. בארצותיה היהודית, לוגומא, ורובייבו של הנעור היהודי למד באוניברסיטה. המცב בקהלות מערב אירופה, דרום אמריקה ומזרח רה' אירופה אינה שונה באופן מהותי. באורך, לעומת זאת, רק כעשרה אחוזים מיגלי לעממת זאת, אף שמדובר במסדרות להשכלה אוניברסיטאית אכן לומדים במסדרות להשכלה

הזהרו "ההומניזם" הקלאסיים שלו לتبוע עדת חקירה. השקלים הפליטיים הטומניים בחשתקת פרשת ילידי תימן אינם ברורים, וניתן רק לשער על-פי ההגינוי הבהיר, שברשותם וערוביהם ישמשים מן הממדים מכל קשת הפוליטיות במדינתה, וכי אחדים מהאי-שם אלה עשויים ביחסו וגורלו תחרה סודית כתוות דברים אנטישמיים ומעשי פליליים, שלא ייאמן, וזה עלול להזיק לכל המasad. אරחות אין להבין את עשוותנות GRATUITA הנטמד ננד תקירה ממלכתיות-סוציאלית בפרשנה, מודיע על המהומות הצעקניים, הנעקסים לכל פיהם העשיה לערבים כולל מרגחחים, ממלאים כל מים בפרשנה חתיפת ילידי תימן. כל הילדים העדינים הפסיקו לבלב את המוח. היהת והעתה חקירה והקעה כי רוב הילדים העדינים מטו מלהותם ומקיף להקרח ממר לכתית עם כתוב סמכיות רחוב ומפקח להקרח את הפשיטה בסודיות עד תום, לגלות את הילדים והצבע על הפושעים למיניהם פלי טיים ואחרים, שטחו חלק במעשה התהועבה. יהודים תימן ומהם כל היהודי יש בדינה לא יראה להמשיך ולטשטש ולשחק ברגשות התורמים והאחים.

ילד תימן

שיאון כרמי (12), נתניה

הסימנים המתגופפים ברוח הקרייה
ועל דאסם הכהה השורה
הילדים לאיר — למדור מורה
ובגדם תאָי — כרר המורה
בכוואם למאיר המלוד תורה.
גנלה לענייהם השוט הנורא
ומה גדור הוּא המורא
שבשים לענודות צערם צערם
ברך, פתוח ומתם.

שב שבם המאר ומשוכים למדור
צלייפות השוט נשמעות מפעם לפעם
הורדים הביתה עם תורה מרום
ואת כל הפרשה יודעים עד תום.
מפני לדין

לינו שמר ורעליאו אלתת תמייא

לנככם הוקך עדן ניי
ה ייסכך בעדו
וילבישחו ברחה כמדוע
ויקרבחו לעבדותנו
בכל נשע ומאודו
פרק חיים ומוקד חווית
וכינסה לעדן צמיטים וחווית
וירץון מלנגי בורא עילם
שיפתח לבו בתרתו כפתחו של אלום
ויצמח ויזרח כאריו לבבנון ירחה
וורה בראשיתו מצער
ואחריתו ישגה זינקר
אפיקים

פרשת ילידי תימן הנעדרים

מאת יוסף דוחות-הלי

ובאו נשאל את פי הנערה עצמה; האם את מותלוננות על כך שאמצינו אווך? האם טוב לך בקרב המשפחה המשפחת? האם את רוזה להכיר את בני משפחتك האתמיים ולהזoor אליהם? והתשובה של הנערה אכן אשוו את התוצאות של התהועבה.

נסוף לאמרו לעל, היהת לתחקור מטרת ברורה: אתם התהימנים הפסיקו לבלב את המוח. היהת והעתה חקירה והקעה כי רוב הילדים העדינים מטו מלהותם ומקיף להקרח ממר לכתית עם כתוב סמכיות רחוב ומפקח להקרח את הפשיטה בסודיות עד תום, לגלות את הילדים והצבע על הפושעים למיניהם פלי טיים ואחרים, שטחו חלק במעשה התהועבה. יהודים תימן ומהם כל היהודי יש בדינה לא יראה להמשיך ולטשטש ולשחק ברגשות התורמים והאחים.

התהועב על ילדי תימן הנעדרים שודו במבט שני בית אל תלמי (23.9.86) בטלטו בו המוגניות וחוסר האובייקטיביות והרצון לטשטש את הבעה המקומית שאון לה את רוע מאז כמה מדינות שוראל.

מיד עם קבוצת הפתיחה של המגש מיכאל קרפין איר בעין הילדים העדירים, שלמשה יתברר בתשידר, שאין שחר לטענות ולהשא מות המשמעות בפרשנה זו.

אם כך קבוצת רוכבי השערת מטרת ברורה, שייתו, הרי הם עצם השמיימו מתשדרים את הסיבות והנסיבות האתמיים.

ילדי ספרדים נתרה העלוותם כתלולות. ככל בו יגידים אלה צריכים להקים ועדת חקירה על כל הכרוך בזה?

זהו! התהועב גונמי במובהך. הוא לא חציג אחד מאותם יהודים תימנים רבים ורבם שהתרעטו מbit מלחים למשהו. הוא לא חציג אף אחד יעקבות ילדיים. הוא לא חציג אף אחד מאותם יהודים תלמידים שהקרו את הנושא ושיזים אותם מלהותם ומקיף להקרח צו וצו להלביש על כלך, שכך עוריין החתקיר וצו להלביש על תקדים אצטלא של אובייקטיביות ואז ראיינו את דיר דב לויין, שם הוא חקר את הנושא בצוורה מעמיקה והוא צין שני עביות מושמעות ביותר, שהובילו במלות החקיר:

האהאה: התפלפלים (הכוונה לשל הרכפה והփיקות) התיחסו אל ההורדים תימניים בזילו, בהצעתו ובתහששותה. השניה: הפרשה לא חקרה עד כה בסורדיות מטעמים פוליטיים.

ג. לעומתם הטענה של המשפטים הפליטיים אלה נמצא אונסיהם הומנימים שדגנו לילדיהם ריבים, אפקטו אותם כחוק, מודגש בחוק, וכך נתנו בית חם ווורקאות לילדיים אלה. על פי התשידר אין ספק שלא היו זוכים להם בקשר הרוחים האתמיים.

העבדוד שחוצנו בתהועב מאשרות האמור לעיל. הցו יהודים תימנים שגאנמו, ומתוך נגומם הינו להבין את הנושא שמדובר באשיים

בזהונת הוריהם ונטישתם, לעומת זאת זה הוכח לאשכחנה אלגנטית שמצויהילדת תימן ניה וויה, והיא, האשכחנה, כתהה וגליה בין מחנות העולים כדי לאת את ההורדים המשקטים.

ים אם להזכיר לחם את בתם, ומכוון שככל מאמיצה עלי בתרתו ורומניה נכרמו על הלידה תמייניה, המשיכה האשכחנה להזיכיה אצלה, מכובן, עיי אמוץ וווק, והנה ממעשיה שגאנמו וזה צחצח וובב לילדה: גלה שועטה דודג'ה ריח טוב ונעים לעונת אותו קו דודג'ה שהיה זאת, והרי בגין הריגתם של מרצחים ערבים זאת, והרי בגין הריגתם של מרצחים ערבים ובעצם, מה לכם ההורדים כי תילינו?

ומכך לפחות גניבת הילידים גופא. אליכם
דר רונכין, הכל ערובה פרה, הילידים לא
עלמו, המה הילידים לא אומצו כבנה, לה הא לא
נברא, הכל פונייה הפיניטית בחריה ללה מקרים
ושפוניה. האמהות הפיניטיות בחריה ללה מקרים
ריבים פשות ומוט לממות לירידים: אתם לא
מאזינים? להן המקרו: "...ילדים לא נולדו
בבמי חלום, נשיהם המשכו לדוד בכבר על
הקרען או בחולות. אחריו שהחיקן נולד ונגן
לנוגין מקצץ חול עם כבשו של מות".
ההווצה במקדים ובכיס: "הום כללי ומות".
וההווצה איש האשכבות זהה משinx ומספר
מה עוד קרה לילד העלים חמוץ. גם כאשר
הצ'ילור בכתי חתולים להציג לילדים "שפרפוף"
בין יונק ובין המות". ריש שהחוויים סוכני
לבוא ולקחתם מבניה, פשת הפקייר אוטם,
מכביה"ח שלחו אחותו, שלחו רופא, שלחו שטרו
וזין דרוש ואין מבקש, "אוח"כ סודרו במוסדיהם
או נמנרו לאימאיין", ווצץ מה בוכה? יש לו
לאזרן דונכין בדיחה על "תינוק שהביא לבי
חולמים או אילן שנגעו בתאנונה. אמר לו הרופא
כי יצטרכו לתפקידו ולת匿名ת תחת טען
תיקון, השיב האב: לא כדי לתקון, נעשה
חדש". לביריה התפקלה המושעת והגולגרית
הו קקדמים גונכין: "בדיחות זו רק בדיחות,
אך בדרך כלל יש בהן גונען של אמת".
ואם עדין נהנו ילדים לעליות תמן בא

donechin ומכביר גם מתחאנות הדרכיהם השהסחים "למאן הפעיגווע",ומי מחדלים שבל כל זאת ניצל לאחר האנה כו' בקבוק פיטול ביבי". שוב לא היה לו דושם שום מה "ההורים לא האמינו", שליד שנגע במי מכונת ניניא לא לגאלילו". דומה שעוד כה לא נכבה שפעת ינימוקים" כה, ארטיס ו מגוחכת אחד, שי מגמחה שקופה כל-כך.

כדי לסתורו את התנה העירונית "שמעיא דונביך וביערין את התנה העירונית של התהנים נוטשי יליהם, אין צורך להרהור, היינו יוכלים להביא עדויות מסווגות מדברים ביום ורצוחות לכתבי שהרי מתייחסות מספר פעםם לדרין ולודואג מה- soaring, על ההוואר שטולטלן הולך ושוב בסופיו כחש ומרמה כשלפעח פחואס געל הליד ממיטריה קובעה בכיריה", לתגת האבות עזיל דילד בדורו באמבולנס (לאחר שנגע בתהנתן דרכם), לא היה אפשר לשום את פרטיו זהות, במרקם הטב די עז את שם הפטי. את שם השוב החדש לא להרהור לא די. לא היו עזיל הדרלים מסכמי והו כלשהם, קו' קה שבא אם, במעברה או במחנה-עליטין, חשים אחד מלידיהם איננו. מוחכים לו עד بواس', מניטים למאנר, וודרים את שם, שם משפחתו ושם היישוב, אך בכיריה"ח בהעדר הפרטים הללו, היישרים לקוי והחטובה, לנעתם: אין לנו לד כוה."

"פסיכוזה בהמשכים"

את מאיר קורח

בקשים מהם לעשות שימוש בכחיהם לה גותרו נקיים ומיזוחמים, עולמים עשו דרכיהם, כי שמיין גולים לעשומם, בשדה".⁽¹⁸⁴⁾

"בשדרה התעופה מצאנו את רוב החתינים חכים עדין בסקט... הם לא גלו כל תרבותות, כאשר הגיעו לבסוף ממדינת העז לזריזותם ופער תורה בידיהם, למוטסן..."

וכך מסכם בראר את הטהרה. "חשותינו היו לא יסוד, משהתרומות המתוות והחול לחוג מעל דודה התעופה", פניו לאירועו כדי לסתכל פניהם הרים הרים שקט, פניהם הרים הרים שבטנו נשנים כטו ואישון ברידיהן והగברים שבו עורי פה... לאחר שעלה קלה הולטה ולקר אני למלא את התפקיד שהוטל עליינו... החילינו חלק המון בין האנשים... עני ואבאים הם היה קיומום בנו בנו הבער שמחה חמימותם, ובטම אלו עלו נבו בושה לנוכח השששותינו הקדומים. עזנו למכה נשים קנותו ההריאשו עצמן ברע להגע לכת השים.

לאחר שחילקנו את 124 המנות, פעולות
ונסכה חז' ישע, חזרנו למקומתו ונעכנו
מכבונו אחוריו האוכלים. הם אללו והיכו אליו
אנן לא יכולו שלא לחיק אלייהם בתשוכה...
עבדו ובן נגנו את ראשינו על כפתה
צצמו את עיניינו והראינו, כי הגעה השעה
ישון, מעולם לא פעל ההוננו בצוורה קלה
זו, ובכם עש כמוהו אחים מהם החלו
הנחות. מעולם לא ידע שני יהידים מושרים
מנורו... עברו ואבע שעות של טיפה. איש לא
ללה, ניש לא קרי, הילדים לא בכוב, ולא קמה
שם אנדרולדומיסיה."

"הארץ" הוא בטאננו המוכח של הרובך
הישן והמתגשא בחברה בישראל, רוכב השענוק
טו כובדר-אליטיסטי המעדמי שבען קוי אופיו
הבולטים מוטאים את הלאימות המסוגינה.
את האנטיג'ו-דיזרכית המבצת, תחן הח'אוות'
ביחס ליפויויסם בישראל ואת סך ריגשות
הנמרק למצוות ציירומים מסוימים מאד ב'-
חברה ההודויה.

עתן הנחתייצ'יב היום במרכזו המאבק
החליל מהאפשר גובל לנעים הדיטטורה, למגן
הדרוקטה ונוגד גזענות, הוא אויתו עתון
שנקט עמודה אנטיש דמוקרטית ובעהוף גזעני
כאשר פסם בדמן התייחסות מן הדלה
המנוחה הבלתי סלקטיבית של יהדות המורוח
ובכלל היהודת תחין, היה הטעולנות מהחוק
השבות ומשמעותה של ללכאייה.

מושום כך לא היה מפתיע קוראו את טורו של העונاني נאי דונביך ב'האנץ' (3.11.85) המתייחס לפשרה לידי תימן וממהמאן לשכען, כי אין טעם ואין עניין הנה אינו אלא 'פְּסִיכָּה' בהשמעם, 'פְּסִיכָּה' למי שאנו יודע הוא האיל ובל הענין הנה אינו אלא 'פְּסִיכָּה' תסביך חולין-בנפש האדם, מין הפרעה נשאית ובמקורה הטען, שימוש מושאל למצוות רוח שליל' בלתי רצוי.

אי סביר שארין עבור לסדר הדום על מאמריו זה, מושם שורתה הטיענים שנביבא דונביך' רצופת בדוחות מרשותה והצאי אמיתות. בדוחות מליגזון והומו חפל, תוכנות אופנייתו לכל כלביה מגומיות מטהה וגרוע-גדירות, אלה עלולים לנתקו בהם איזון דונביך' בצערו.

ובכן מה כותב האיזון דונביך' ? בחלילה הוא מאמין את טבם של לולי וילם ע"ש "תאור" התהגהותם בשעת הטיסה לארץ לאחריה.

אין לו שם רלבנטיות לפרש גיבתת הילדים, גמורות מסורתה בין השיטין, הוא אף להציג באור מגוחך את עולי תימן ולהעיבר מסר משפיל: רואו מי אלה המבקרים ועדת קרכרה.

"ע"י עדות של דובניץ התנהוגה עלי חימין היהת" משחו בין פאנקה להלן, עםך ועםך. היהו אחים פחד אמאם כל גונגה של המתוס היהת ממלת מפיזה שם טסם ואימן אבל אשר הרגלו להחשבה שם טסם ואימן נפלים, הלהה ההתרומות המורבות בתרך המתוס. טיסיטס דייזוח, כי בכמה מתוסים ניסו עליים לדוליך פירום בעה העיטה וההיה קפה... כמו ברטון רודן, בקסו המלויום... לשדרה עבירות אש.... כאשר הגינו לא מהנות הנעלמים... נמשכה מוכרכם החגיגות אדריה בין שתי תרביות. הקולטים, למשל,

שאלה אקטואלית

את מ' אביד-פורת

איך "מנרמלים" את חייו של עם במצור? מה עושים כדי לשמר על המוראל בעת הרצח
שאינו פוסק ברוחותינו? איך מתוגנים?

לעתנו הטיעון נגד עונש-מוות למחבלים אינו בא לידי פוחת מעתה כלפי רוח חייל צורכי תזונה, או מעתה כלפי רוח הבעליה, אולם אקטים תרבותיים מובהקים ועם זה האונשיינים בנסיבות שלא יתוארו אי-אדם אבל ההסכמה הדימוקרטית משכילה אותנו כי זהו טיעון מאד יסדי, ואיפוא כפל במותרתו – הן עקרוני והן אקטואלי. רואו, בעון הימים האלה, לייחדו כמה ורגעים לשתי הבדיקות החליל.

עקרוני: על שם שהוא מושך בהשפטת עולם הרוחה במערכת המושפעית מערכת מתכתת טרם שאליה רוחה והם הובילו ליפוי תפישיה זאת אנו מכוונים בטהילך מתמשך של התהנחות ברורותיו במשמעות הדימוקרטיה המטפה את בגרותו של האמן החוששי כאשר אויהריאן. אלא שפוי זה מעלה מעשה כל הרשוויות של המדינה — ולא רק השופטות — כרויות מוחנכות. ככלומר הטיעו כי נטילת החירותים מן המשפט היא ביטוי לרשות דקם דוקא (סיפוקם של ציריך הייתיים) או, לפחות, שכן בה כדי לשורש את המנגנון לרצח — מוחקת את גירוסת החינוך משם שהוא מוצביעה לעבר חברה מתקonta (מחוכנת) שבאה אין להעלות בה על דעתה מניע כזה שאריו קרא להעלות בה על דעתה תוך רוח היה לזרכי העדינות, או את הבעליה ר'יל!

אַתְּ רֹחֶזֶת בְּלָדֵךְ? אָנוּ מִשְׁעָנִים שְׁבָעִים
לְהַרְתִּיעַ וְרִגְעָן שְׁהָוָה חֲרוּבָן,
פְּסָקְדִּין מוֹתָעָל כָּל הַיְהוּדִי הַנּוֹפֵל בְּדִיזְׁיָה
וְהַרְיוֹנוֹ מַבְקָשִׂים לְהַעֲדִיד בָּמָה מְלָים עַל שְׁהָיִם
מְהֻשְׁגָּתָה פְּלָלוֹן.

עקרונית:
ראשית, אם הרשות השופטת היא רשות
מנכונות אחורית ממשלים, או אחת מרבות, לא
קיימת בכלל אפשרות להפרדה ההפונקציונלית
ביניין – רשותות מלכתיות. כי אז אין
הமדינה על כל שוויותה אלא אבעוי מוחך.
ואילו זה – אליבא דכל התפישות הדימור
קריטיות הפולטות למציאות – איןנו כך. גם
ההקיקה ומפה לא באחן אלא לסמן את
גבולות החקכמה הדרישות. כי המדינה היא
אבעוי של קיים, ולא של חינוך. ואם אפשרות
ההפרדה בין הרשותות אינה קיימת בפועל,
עלמות גם אפשרות ההגדירה המפורידה בינוין
שיפוטית – מבעצת – מהחוקת) ואין גבול
למה העשוה האחת בתנומות השיבה בשותה,
ומטעם, העסוקו המפעיל אותן. ולא זו בלבד
שהיא קץ מדיניה המותוקנת, זה גם קץ
חודיומוקרטיה.

שנית, מושם שהשקבות-העלם הרואה את המרבית המשפטית כמערכות מוחנכת מותמךת ב⌘נוקדות מושגתו על צוון הוקש השמי איננו מושגתו. תבניות של התהווות דיברויות. ואנו מוגבל, התבונן הוא מלמד שאשורי הונוכם של כל-לאנושית — מקום שבו אין בכלל עריכים אלא: מעשה באילו בכוח הרצונו החופשי הזה יצאו לאכיפה על ישותם הבשיטה את האיסור הנהנה מבשר החזיר. מפני שעליינו לא-אסדר בסיני, או מפני שאין לנו עלה בקנה אחד עם צרכי ביריות הנבו באזוריינו. או מעשה איזילו בכוח הרצונו החופשי הזה יצאו וויליאלי — מפני שאות המוסכמה הפילוסופית בחברותית המתגוננת מושגון מושגים מחומות.

ושלישית, מפני שאיל אפורה לחגדים בפנינו שישת דזמורקייט לשלחיי נוינו האמורקייטן, מכותות למי חונשני, עם זאת, בהינן אחד, לטעון שהוא פסולה מושם שהוא מקיימת ונושימות. עם כל הצניעות הרואיה מותר לנו להלמד את המין האנושי דימוקרטיה מה, ובביבוניים ס האמורקייטן.

בג' ואבונאללה אמר ווינווא-טננות

הפה, או אינו הפה, והמילים יתרכזים רק לדורות
— בכלל איניה רלבנטית. לא זו בלבד שכל
רצחנאות דוד קדש בעניין מי ישמשו בלקראנו
מן שורש, ולא מហוים, אלא השמאכ ערבוי
נדון והכווי כייאד מילוי הראשון — ואשר
כהה עד לנצח העבי המורע על החיוויות.
במלחמת הערבי הטוטלית הזאת אין אף
קרוב אחד אשינו קדושים, ואין כלל עברי
אחד אשינו קדושים. כולם שם אין, עד עצם
היום ההו, אף גורם רועי ומוסיך אחד המוני
לזההו שאין העלים ערבי מנהל גיאיאד
שהיא מעבירה מבנה חברה מוגנת (מוגנת)
שבה אין להעלות על הדעת מנייע כזה (כפי
שאין להעלות בה על הדעת את טרף היה
לצדרי היזונה, או את הבעליה ר'?)
אקטואלי: (א) ממש פסקדיין מותח הפוך
את רוצחנים קודשים; (ב) ממש שאן בוהו
להורתיע (ג) מפני שהוא חורץ, מיניה וביה,
פסקדיין מותח על כל יהודי הנפל בדי האויב.
והרינו מובשים להעדי כמה מלימ על שי
ההשותה הללו.

ונגדנו. וחשוב לנו אם רוצח העربים שנידון למוות יורץ בקדוש ואל יוכרו כדוש, כי שחשוב ממהבלים הערביים רוצח לדים איננו מוקול ממשעה מוסרי, או פטריטוני, בת-אבל ובמשבשעים.

שנית מפני שהרוצח העברי הוא אדם לא פרחות מן הרוחה היהודית. ועובדת מוכחת היא לכל אורך תולדות מאבקה העברית, ננדנו וזה גנד שלילית הארץ שקדמו לנו, שהאדם היהודי מפחד מפני הגורדים לא פלא שפנות ב-50% אחר. לעומת זאת הבהירנו דען שפנות ב-70% מן המקרים אין המוטיבציה של פטריטונים פלשתניאים ("זרוי, עירקן, פסי, ועוד", שעדין, לנדרי, בריטי, דרומי) — וכך שפנויות זוגנים (או רוח) מספקת אמן מבסיסת, ראשית כל, על האופי הפוליטי או על בעז כסף. הרוצח את היהודים ממניעים מראשית, אם הרשות השופטת היא רשות מהគת (אחת משלש), או אחת מרבבות, לא קיימת בכלל פשורתה הפדרה הפוקאטורלית ביפויין — ברשותם ממלאכיות. כי אין אין המדינה על כל שדוחויה אלא אמרץ מתקן.

אללה אינו רוחה, ואינו מוכן, מותה. ואם הוא
על-עדות כי מה שמתוין לה בסוף דרכ' החזא אינו
בלא דה-לוקס ואחר כ' שחויר במו"י –
לאן ורודם מופעל בלבבך שדה של
שעות, כדרך בית-דין שדה שבל מלחה
בעולם, לפחות יחשוב פגמיים. ובן פעם לפחות
אשר שהקרובין היהודי רווחין וכן, וגם זה
ישווע.

ושלישית, מפני שעצם אבדן הפסיכו ליחס גאנשי מצד האיזוב כלפיו ימצטם במידה ניכרת ממד את הרשלות של עזמו ויגבר, שעתהים את ההזרות מפני הנפש בידו.

בן נורו על היזיון נושא גם מפה. המtabד השיעי מנוקט מן המערכת הזאת החלוטין, הוא אכן מועוד להחייב בפי השופט הישראלי. אך הוא נושא המלחמה הלאומית המקפת והרכזפה של ישראל ויבת לhilim — בלבד כי כוחותיה, או עורות גורמים (יהודים ולא-יהודים), אחרים — בכל אחד מקני יפה העשויים — בכלל מושביהם מוצאים. ועל כל פנים זה איננו נושא לדין בסוגרת נושא הקידמה החינוכית של השיטה המדינית. זאת התגוננות בין פטנטים דת. זה לא מאבל אלא את לשונו של פטנטים דת. דת. וזה לא מוביל מדין, אלא דת'ם-שיורי-מיולוגי עקוב מדן שהגשנת החיצונות בפלשׂין יצרה בלא שתהא לאיש היכלות למנוע את וופעתו ההיסטוריה. בבריה היא, כאמור, לוותר על ההגשה
הבא

על שני טיעונים אין בכלל אפשרות של
הסבירות: על טיעון הסטטיסטיקה ועל טיעון
ההकבנה — מפני שלטעונים אלה אין בכלל
סבירות אינטואיטיבי.

הסתטיטיסטיקה גם היא, כמובן, ענין של ייאוגרפיה. ובבר ראיינו סטטיטיסטיות על נושאים זהים, במועדים זהים, ובמגזרים זהים — והן שונות זו מזו בשוני שבין הימים.

ואולם גם טענת החקצנה אינה בגדר טיעון. כיוון שזו איננה דרשות לשאוגת "ה'מוות רוחניים" של החמון המוסת בכרכרות — ולא ממש היא מתחילה. היא התהילה ותודעה לאירועים של התינוק הציוני הראשון ארכ'ישראל ולארם תססוף טרם מותו. לחסל את ההקצנה הזאת אפשר רק בדרכ אחות: בדרך השלמת המילוי עם חבריהם טרם יששות הציונות. אך עשו שיטות אלה זה ומותי זה יהיה — וזה פרך הנפרדים למרי מן השאלת האקטואלית של המלחמה בטרור.

על כל ספק. זאת היהת הפתעה נרואה י' הוכנותו, ורק הנע הכס במלואו לאנשי לות וההתרוגנות לתזוזה חלה. תקופה חלה התסיסה נגד בית גורלם. בסופו של דבר היו אלה בינו ושראי בר. שנגנו אליהם מכתבים תורתם מומרת על מצב. הცרנו בכם, ודרזו ותיכנו ליציאה, מכדור כל שבי למכור ושמרו מכל פגיעה מאכעיהם הכספיים, אם שהינו גודל. אם איפילו נלקוט דרכי העומק בלילה ברכיה: חנו להם, כי לנו נצחה בעדן. מד עט ניס אוטם לארכ שראאל. מכתבים היינו להעתדים גוכנים של שני אחים, שכנהה נהנו באthon וכוננותם לאלים אחרים, זמירות העולם. אמן הם ינית את חסדי זמירות העולם, אך הם מלאו את השעו תמורת תשלים, אך הם מלאו את תם במבהגה של איזיות ושור.

אריאן פלוי תוה. ביום חבריך אחד יצאו עד לירקון ומעירוחים ואחריהם נס אחינו הדר�ים, בני הקהילות, והיא החאתם לתזוזה וליציאה מתויה מהירות רירות. אנו מצדנו סייעו להם בכל דרכו לית ואפיל כלי רב ממען שלחו אליהם עותמאן שנכו דרכו עראי בראשי מבנים ששורתו לפלאה מ"בנה גאליה" להנאה, שם צפו להם של מכניות הטעה. מס' יתינה דרכ תען, קעבה עד לשדיין אן. מסעם ארך ימים אחדים. בהגעים עותמאן שנכו דרכו עראי בראשי מבנים ששרגו אילו מברך ובטענו ומונען והבטחו להם ריש שכנותם בעדן יישו מירוב וכימיבט אל דוחותם ולישועתם. ואמנם שהליחים האמונות מלאתכם אנמנה. הנה הזמין מטה 96 פשחת והטסו שר לאסמאן את קיום הפליגו באניה לאילת.

על האנשים לאילת חשו רוחה גדולה שנעה נשעה המשחה ואינו הגען סוף סוף שופים. עם זה היה ברור לנו, כי עדין תננו לא תמה העמו שליליון לעל כל מגני ומורה היה עמו שליליון את עברו אוטם ובכל התעצומות כדי שלא יתלו כליטה קשים, כפי שברור עליינו, וכי עליינו ואילו ולחות קרע קליטה נוכח באדים אלבון ואבזרו כהור שיר לאסמאן משבחן הפליגו באניה לאילת.

שלל מודיע מענו מתנו לעול התוכם. רצינו ששבונים ומקשרים ניכים ובו אשויות שליא ידעו את שפטם ולא בינו את רבעם, וכן את אשר יגורנו בא: בירושים בס' היה בלבול מבור, והו מקרים שמשמו בערב יhort רטור דול מבאי. היו גם טرسות עב בגיל כרכר, וזה אכן עארו מכך דיאת עצמנו בינוותם ותלאות רבות, שהו

כأربع עשרה שנים לאחר עליית "על כנפי נשרים", והצללים-העלמים לארץ באותם ימים ליתה כורך בסקו' פון. בהמשך דרי אספה להספר את השתלשלות העניינים:

עד ביאת תשי"ה בהיררכיה עמדו שרוים היינו במתוח ודאגה רבה לנורוון של כמה וכמה משפ"ר חותם ביניין קורבי משפחתי. הם בושלו לבואו ושראו עזיזיהם שביניהם. מדי יום פגיו לבואו, אך תוחלתו כזוביה. הדבר השער אותו ואנד. מדי סופי עמי וטלון המכוניות מפזרת על תקומה מדינת ישראל, לעצמותנו אנו החולכת צבא הנגה לישראל וכן על עלייתנו וקורה, את מככנו סטטוני בהפרטה, בהתראות וקורה, את מככנו אלירם, קיקומ, עזבו הכל באזרחות שהם עוללים לאחר האמור, וכן ויצאו לדרכם, וכי אנו מפשים להם עדן ומוכנים להגשים להם כל עוזה שתפרק.

על מככנו זה לא הגיעו מוחם כל תושבה, אבל מככנו נזקן גל של עלה מהאותם מקומות ארץ העיגן לעזון גל שאליהם נשל מכתבנו שאיליהם נשל מכתבנו. אך מהומנו התהבר לנו שודוק ואנו שפחים שמככנו ונוד בשביבן, זוaka הן לא יצאו לדרכם ונשארו תקו' עוט בתימן. עליית העלאות יקרה בעצמותינו, לא שטנו ולא חנו וችפנין כל מכתבים ואפונים ליעזר קשור שטנו לחם מכתבים באפונים שונים, באמצעים אשים ובודע עקיפין. מכתביםינו שלגעו גועז תלה לולדונו ושם התרללו בגולגולות שנושם ומוירם עד הגעים לתעדותם. עלי לציין של המכתבים ששלחנו לתיכון, לאלו יוצאו מן הכלל, הגיעו לתעדותם. זום הגעת המכתב התארך לעיתים עד כדי שנה. בסופו של דבר קשר המכתבים עשו את שלהם, והם חישבו למכתביםינו, שגם הם הגיעו אליו לאחר מופלג. אחד ממככביהם אלו הגיע בדרכך לאード שנה שלמה.

בין המכתבים שהגענו אלינו מהם, היו אלה שהעמידו אותנו במצב מבקבך: הם פקפקו בעצם קיימנו בכלל מכתב, שהערבים היו אומרים להם שלא ניתן לשמשות, כאשר היהודים נחצו והקימו מדינה, וכי היפך: כל היהודים הושמדו ע"י הערבים. ממש כ"ז, במכחטים סקלבו דרשו להוכיח להם את בואותם ובמופתים, אם אמון איי וחזרה-הלי, נו של הרוב שלם דחרזה-הלי, שacky איי ווקם. כי המכתבים נשגנו כותב להם הם מכתבים אמתתיים. הם גם דרשו מני סכנים, כגון על אරועים ומאותות שווים שקרו בזיהו בתימיון. כן הדגיזו חזור והՃסן שעיל לטרף להם על אשיש שלחלו לעולמים בזמן הוינו בתימיון וכון לרטרט להם קשרי משפחות זו עם זו וקשרי הנשואין שבין המשפחות שבואר. עם הורות שבדר, קבלתי עלי את הדין והשדלתי דלות מאוצר והואני בכל האירועים החשובים שאיו זכר מאותם מימי שהיינו בתימיון. מסרתי להם פריטים על אישים שווים, על פרקרים שקרו להם לילו, על שרירותם שהתרחש בח' הערבים שבואר, על קשרי הנשואין בין כל המשפחות של כפר הארץ.

כבני בשמות יירוט ובורם שבסביבה וכן המסתער המשוער של נשות יהודים שהו מוציאים שם. כמו הוכרינו תאריכים בהם ששבו דרישת. בקצרה לא שמתתי כל פט שיש בכוחו

מסורת הפיטוס ושירות הבקשות אצל יהדות מרוקו

מאת אות ביטון

להן נקבע באמצעות הזמנה והמוסיקה. את המתרות של חברי הפיטוסים ושל הפייטנים היתה לעודו בראשן. הם יכו כי השירים נשפה העברית מושרים בלבד עתידי, תירמו להחלשת השפה העברית והסייעו לחזוק המסורות ושל-מתה הקהילה היהודית.

האנטולוגיה הפועה במרקש ב-1913 וב-1921 והזאה לאור מוחמד ברושלים ב-1961, וב-1968 ו עוד.

המצעב הקולי של הבקשות נקרא פיטין ולא מר, גם אם לא חיבר פיטום כלל. בחרם הילמי הכם, הנגה מהעכבה והעיצה של הציגו, כמו הרוב, אשישו מלאה תפקיד חשוב בחברה יהודית מרוקאנית. הוא דע על פה שירותים רבים אשר שרכו שרה ומוטוק. פקיד חשב היה לה במלחה הפללה בכיתת הנכונות, אשר בימי גז ומודע היה שזרה כה שירות פיטום. פיטין הוא גם אשר שעישע את הקוראים בסעדות מצהה ההגירה גיות של טקס החותה, ברית מילה, בר מזוודה והחלקה. היה מוקן, הוא שותף תמיד בטקסים יסום של מוזר למדדים בתולדות, בטקסי חנוכת בית נכס או ספר תורה, בהילולות ל贊יה עליה לרבל תקופתית וביקורים עותמיים בקדרי קדושים המקומיים. שר בימי הולדת, ביכולתו, בחנוכת בית ובימי זכרון.

עם השבר התרבותי של יהודים מרוקו, בעשור השני לאחר מלחמת העולם השנייה אנט מושב זוהה כמעט כולם בשנים, החל מהעה כמעט מוחלטת במסורת של הפיטוס ושרות הקששות, הן בישאל והן במרדיים אחרים, בפרט ובקנדה. הנסיגת מן הדת תרמה גם היא באופן משמעותי לנישית מסורת הפיטוס, ובישראל כבש הפיטוס יהודיו מרוקאי חלק מתרומות שעבר דמנה. ענגני פיטוס דוגמת רבי דוד בגולן, אשר היה שם דרב במרקון רקץ לאיש אין חפק כי בכעת, אכן בישראל.

הוא מת כמעט אונומי בחיפה בשנת 1975. אבל היה זה הסבוקה והפתיחה המפתחה שידורה החברה שלנו שניהם ואחריהם, באה' גוננה עם כל הדיזיה הפיטוסית של יהודים מרוקו, וכך וולת הנבנית מחדשת שרota הבקשות ומרוצאת לה חסידים חדשים שנכבות נרחבות בעדרה המרוקאית בישראל, ולא רק בקרוב וכןים אלו גם צעל עירם הננסים לחתהמש מटבטים של הפיטוס המרוקאי אל תוך חומר השරאי מודרני.

כמו כן, גם דוד חדש של חוקרים ישראלים שעוניינו באיסוף ידע מחקרי שיטתי על אודוטות הפיטוס היהודי-מורוקאי. הנודע שבין החוקרים המודרניים בסוגיית הפיטוס היו פרופ' חיים עופרני שמושבו בפריז. ואילו בישראל מבן החלוצים בשדה והגדר את יסוד שטרות מאוני' חיפה — חוקר מורשת יהודים מרוקו אשר גילה לפניה שנים אחדות את הפיטוניות פיריאת בת יוסף שעד לגילו לא נודע כלל על קיומה.

נכרי גם את המוסיקולוג אבי אמולג שחלק חשוב מפעלו בשינוי האחרונות נכה סכבי חקר המוסיקה של יהודים מרוקו, ובכללה הפיטוס ושירות הבקשות.

עורכי קבוע פיטום בארחות המגרב חיקו את שיטת עריכתו של נג'ירה כאשר באו לעורך את קובץ שיר יידיות. במחזור המאה ד'-ה' החלו לחדרו לרבות היהודית המערבית השפעות וזרות, החלק מזאו בקשה סי' [=סימן]: פיריאת בת יוסף ו' [=ג'NUM]: אויה לי אויה לאויה לאויה

אחד הגילויים הנשגבים באוצרו החורב של יהודים צפון אפריקה והمغرب, הינו הפיטוס. ביטוי של מגיה בין שירה ולוחן רווי כיסופם לחמות צין, שכחו והוויה לרואו, טוון גוש עמק של תפילה ומפעל בתוכו את כל הסבל, היסורים וגיפוי נגואה של קהילת היהודי מרוקו לאוריך הדורות.

הפיטוס של יהודי מרוקו אוצר בתוכו התפתחות מוסטקלית עדינה מושוכת אחת, מגיה לפוגה של שלמות. מקורה המוסיקלי של חלוני האנדוליסים של ספרד. ומצד התAMIL עשוše שימוש במכמי השירה בכל החקפות: מן התנין', משורי ווור והובב בספר ווד למשור-

רם האחוריים בקהילת היהודי מרוקו. פרוך המרודי ביטוי היהודו-מרובי הינו שירת הבקשות. בקהילת מרוקו מקהלות אשר נגנו על נסס אונטקה: אשר נגנו על נסס אונטקה: מפער קפץ גולף אל קר גולף. שבין סוכות לפפס, לאחר עצות הלילה. חברות שיר הילו ראו בדור המלך כסמל ואך נקרוא על מלון מגן: "חברת דוד מלך" או "חברת נעם ומירון". לכל אחת מזאות היה רפטורו של מהרוכב משירות לתונם שמסדרם דרך כל שרירם וארכעה והם מסודרים בהתאם לפרשות השנה.

בקשות זו סוג שירה שטופח על ידי משורי ספרדי ויטני הקבלה של פפס. תפילה והומיניות של שבת ושל גג כוללות כמה וכמה מיצירות אלל, המשוררת עם שחר בבית הכנסת או גם בבית תפילה ישית.

רוב התלמידים של שירת הבקשות הם תלמידי אנדוליסים שנוצרו במדינתם של נוכחות ה-אנדרטויות, הסברה היא כי היהודים אמרו רם עוזם בין המאות ה-11 ל-13. עד לופיע המאה ה-19 נורות צפאן-אפריקה היו סגורות כמעט לחלוטין להשפעות מצד המוסיקה השתקנית-המוראה תילונית. ורק בעשור השני לאחר ארצות הארץ ינירם פיטון השפה משמעותיים מצד המוסיקה סימני המזרחה תיכונית ובעיקר מצרים, אל תוך המערכה המוסיקלית של המגרב ובכלה במור-סיקה של יהודי מרוקו.

שמדרבים על תהליך גיבשו של הפיטוס היהודי המרוקאי אי אפשר שלא להזכיר את המשורר הפייטן רבי ישראל נג'ירה והשפעתו פיטורי על קהילת היהודי מרוקו כבר במאות ה-16 – 17.

נג'ירה השכיל ליזיר לחנים מקוריים לשירותו, תוך שימוש במוטיבים מוסיקליים מכל שימוש בסביבתו, לחנים ערביים, יוונים, תורכיים וספרדיים. רבי ישאל נג'ירה אימץ לפיטוי הדיאן שלו את הסדר הקבוע ביריאנים העربים.

שירת ישראל בתימן – ב'

הנושא ההגותי: שירים ופשרים

מאთ רצון הלוי

פושייה: אל חסוך / אמצעא בע' /
לב הפקיך / כל קפקיך /
שיית פטוחה לנו / ופיך נ' /
מפעתי רמתה,
שפין גדי גאננו / אאננו /
בריבך בירוקרטיה,

לי' בקהל פוש' / מוקבוש' /
ללו' בריך,
על צלחות בולש' / ומנקש' /
על בן אאלתו,
על צצחו כובש' / ומבקש'
לעשות בזונק.
טושיח – שיר אנטז'ה / ואנטז'ה /
אם אנטז'ה / ול אנטז'ה /
גנאי גומ' פטרוני / עושא' /
לא שר לא' קרון,
היך צקערליך פאנאי / פי הוניא/
בריש' שנטרון*.

מקור
מהת פאדי אלמריבו' / צח מצחוב' /
פי אלחנן ואלגדילם,
ואלסלס לה דלי',
היים קבילה יעבור' / פי מסכוב' /
באלאנור ואלצ'היל,
תשיח – דאנא אלגבאל – פי כל חאל /
נדאד ואאל / رب אלגלאל /
אללה אחד וחדאי' / דיני' /
לא צד לא קראן,
מן מאזר הו גאנאי' / ואראראי' /
מן כרבת אליאן.

תרגם
מקדחת לבכי חשוק' / הו אדריך' /
בחון' גאנפֿין,
וירטום דרייקון צוקוק' / סוד גאנז'ו' /
רב' בטוב' בו' חמי',
יעיד לששבוי צעקב' / בקסבו' /
תוען אויז צעקלון',
תרוחיש – קירוי ירד רקס' וצד
קרוא גאנז'ו' גאנז'ו' ורט' /
האל צקעריך אדריך' / זין דיני' /
אין גאנחו זיביך,
מאנצרים לוצקי' / השקי' /
מאנצ'ר פהלהליש',
נס פון גאנגה קפל' / יומ' קפל' /
חאנדו' ופעבן,
פאג' בני גומ' גמל' / זם צפל' /
צבר זקרפֿון.

* לפי פירוש המשורר: באנש' – עיר מגдалה רשיים. שנטרון – מעין שמיינו משחנן תונה.

**המננה על אפיקים
והבאת ברכה לבייתך!**

בחינת עזקה להצלחה מפני גיעולי הגולה. אדם מישראל אינו יכול להיות שלם בגלות, הגלות מעתה מושר מדורו של מושר מושר, הא צבואה מדורות הסתרא אהרא זו בישותה העדינה והן בהחרותה האונאותה, לא רק הגוי מנגנון להידתו של היהודי, אלא גם שור הגילות יוצר בנפשו מתחי פיתויים למורוח שמד. על כן הוא מעדתו: שה' המלחילה לנו / פנוי ממהبني מכך, והגענו לדיין: שה' שלום סדי הוא שאשנהני אל הירח הזה, ריבור על נך.

אסיר תודעה אני לידייך מיר שלום סדי אשר הנחני אל השיר המובא להלן, שיר זה המכז בדיוויא: "שרים וחשים לרבי שלום שבוי" (עמ' 104) שנרגלה והוואצ' לאור ע"י ה' ש' סרי וויסט טובי (ירושלמי חשלל").
פעמים רבית הכהונתי לעבר על הספר בצורה יסודית, ואף החילוני בכאן, אל שתמיד הגיעו לדיין: שה' שלום סדי הוא שאשנהני אל הירח הזה, ריבור על נך. רק מחייבת השיר הזה, שיר מצריה בדיון זה, סי' (אקווטיסטיון) הוא: שלם יוסף, ומה שמצו הוא: ד' שלם, והחלה את עצמו: לעד בסוד הגינוי / ובני הטרודני, בזחן כך גולית להפערתו השישי בשושם בביבליוגרפיה של פרופ' י' צהabi אבל לא במלואם, היכן שישוים שי' דיאן סרי – טוב, אלא כביבליוגרפיה הראונה (תשכ"ח) כולם בו שנותרנסמה לפני הגולות הירען הניל, והוא שוכתני מיר לרהבי והוא הריגעני כי אין לך להשיג בלי בעיות יתרות את השיר בסודיהם, אף אם נא מתקון לך, לפי שעיה אנו בדים בנוסחת והמצוי בדינו כמהות השאה.

הדבר גודר המניין חוס מivid לשדר זה – הוא פתיח קוצר בן חמיש מילים מודימות ממש בכאן לאמור: "ישנונו רעב גנערת' בשיד זה".

דוד בקהלום יננ'ני
סי' שלם י' (ויסט)
ישנ'ני צעב נאנצ'ו' קשייר זה,
וזו צעלטס נאנצ'ו' / לאלק'נו' /
ק'ביך לשוקרון,
ברך יש' וענ'ו' / ימ'שוי' /
זיו פק'רו',
מכוס' ציטס ומונ' / יישק'נו' /
ויאשנ'רו'ה קרו',
דוד טקך' / לי' פק'שכח' /
בק'ביך אנטוקומ'קה' /
רבן' וטנטו'ן / אין שגי' /
טכל' וטברון,
לעוז בסוד הגוני' / גני' /
עם גוינו ארון,
מקור
שר לנו' אינאי' / ואלהאני' /
שקי' ביר' איד' לומאן,
אבסכ' אלה ענא' / לא תיאני' /
אצלי' כל שא',
דו' אלגנד ואלאטאני' / רהמאני' /
מא קאל אן פקאן,
ויש' צ'ר' צ'ר' א' אלק'א חצ'יא' /
קלבי' עצא' / א'כשו' קצ'יא' /
אעל' נא' פ'ר'אוי' / א'ג'יא' /
ן גור למאלטמאן;
ויצ'יך הו אאלשטיינ' / ד' גאנ'י' /
ר' גאנ' /
הדר' שט' פע'ץ' / גאנ'י' /
תחק'בי זונק,
עוז' סקלל' / אין שגי' /
על'ין ברוקומת,
אל' בר' קווות גאנ'יות' / רח'ק'נו' /
זונה' ז'יה' ז'יה',

ובענין זה היה מגיע לכדי ספר, ולפי נוס' כי חימן אותה מוסב על עיר הנדחת ולא על קדרי בדק הבהיר, נפל עזרו וכשל עוזר, אין שם קושיא, וזהו אחת מני רבות.

חדרת ה"שולחן ערור" לתימן*

את אהרן קאפה

בשער זה, דין המחבר בחילה על קשירה של
הזרות הימין וא"י במאוראות 16-18. בפרק זה, מוכחת
הטענה שירוחודת תחנן היהת מרותחתה, אבל לא
המחבר שירוחודת תחנן היהת מרותחתה, אבל לא
ונוגעת.

בפרק "חוירות השו"ע לתינמן", מפעלו הספרותי של ר' יוסף קארו
תומך בכך המחבר שלא אל נגנוני שם שמש"ע
בגענו לתינמן סמוך להפצתו, כפי שהציג בחלק היותר
שואל. לעצמו השדרן אמר א"י ושותרים הדרים
פיטר פיטר פיטר קארו את תחנן והביאו עמו ספרם למפיריה, אכן
בראשם ר' יוסף קארו -

ועוד בחיה מרכז אנו מוציאים את הנושא המפורטים
ור' ברהה אל-ח'זיר שמעו עמו מרכז בישיבתו.
חושכ' על דע' לציין מהচבר טהור והישק שולחן
כשי' של השו"ע מתרון ובפרק זה מביא המחבר
תיאורים של 38 כ"י ימינום לש"ע בני מאהות
16–18 מכל רוחבי תימן, שהמקודם שבתוכם נכתבות
לחולות הקלומים בשנת ה'ש"ג (1591), כלומר 16 שנה
לאחר מות ר' יונה (נפטר ס' של'ה – 1575), שהוא אכן
קצ' חסידת בוגרי החרובאנה בתקופה ההיא.

"קבלת השוו"ע בתימן – כיצד?"

בפרק זה, מובאת שלשות היחסים בין שני גורמים: תימן באהה ה-18" מורה"ד משיריך ומהור"ץ וחסום לשוש"ע, המחבר מדגש לנו שבעוד שבספר קהילת ברית נזכר באברהם ישראלי נירמת השפעתו על שוש"ע כבר באברהם והר' שבתימן רך באהה ה-18' התחלת השעה של משם להברכו. הוא מביא עדיף כל אחד מן השנים מנסה בנותו את הכוח הרוצוי בינו. שמריהו משיריך כתוב בחרם על שוש"ע ובשיטו, הר' מהרי"ץ משך לכיוון שמו מגני קדמונם ולשתת רומבא"ס והוא נזכר מחר תחכירים. המחבר מביא פירוש ווגמאות שפלה בתמזהוק בתקופת שול' או מהה שרשות שוני קדום לשלו, והוא חותט מzn: ברכת הדלקת נר המוחץ בעוד שלדעת הרוכב"ס אין הדלקת נר המוחץ נר אונן לא אפלו והו אונן רומרם שיש, בכל אונן קידוד'ו לא נזכרהiol ברכבת לישות הדמויות, הר' ברוך בתפקידו הנוגה להדרlik בברכה, ומהרי"ץ מעיד על מונע יואנו ואנש שמל קדום לבוך בכל העז וולח קצת מוקוד' (שות' פעלוט צידק ח"ג ס"ע ע"ז) ואלו ס"ר וס"י, להר' על הדלקת נר ע"ט.

עד כה ביאו לנו המחבר, או ר' וו' וחזרו של מהרי"ץ מנוסח "אגדרת-דפסחא" מהדורא קמא שכבה במי הדריה עיל' פ' נגניה הש"ע והארונאים לאחר שחשופם מהם ובמהדרו האחרונה, כפי שהרי"ץ מזכיר לפניו ומקובלות דבב' כי שם באח תח'ר יהודים בקצטם לדעת שוש"ע והארונאים לא לאל' לא המכנין שנגנו אוניזון קמי דקמ' ספרים ע"ט סופרים, הרוכב"ס והגאנונים והשתה הנגרה ב' כי חזרות ללבניינו ובירור רדיינם עפ"י ניגחה של טהור המתה למלא ערךם של היהודים.

"הויכוח במאה ה-18 بعد ונדג
קבלת השווי"ע"

כדי להבין את הרקע לויכוח שפרק' בתימן בתקופה זו, מקרים לנו מהחבר הקדמה כללית על החיים המדיניים בתקופה זו. כמוכן אי אפשר לזכור

אגב החוב לצ'ין, שהחובר מראה לנו שיחורי
לכון שמרו על מנגנים עתיקים ולא אבו לשנותם
כך שלא על בקנה אחד עם דעתו של הרובע".
מורות כל הערכותם אליו, הוא מביא מספר
ונואמות, כגון: סדר ישיבה בבהאיי, סדר ברכות
שחרור, סדר קיראת הallel, ביכילת פירות וקלויות
ופני הסודורנו וכו'. בדרך כלל מזכירים שאנים הדעתו
על ררכוב'ם, ובמה גנו אחרות.

עוד מראה המחבר, את דקותם והתעקשותם
מורוכה של יהודית תימנית בחבורי הרמב"ם ואთ
מעמיד שהיה לו בכיתם מדורש התינני. אחד הדברים
אחד את כתבי הרמב"ם ששוו בידיו יהודית תימנית,
ויאנו ארכאולוגים מלבדם. היה ארכאולוג יפה
הנזכר במאמרם של הרים ורונטן על

הנוגדים מימיין ל'LEFT' והם, לבסוף, תשל"א. וכן כתוב:

ובגאו לסקור את תלותותיה של יהדות תימן בחברה התרבותית, השם כהונת החופחה מושג מהשך הדורות, עד כמה צדיגין מגעה. בכך: שמות המדים טווים ותקומם, פעליהם חביריהם. בתחום זה כבר עשו כמה מהלכים המלומדים והחוקרים שקו לה יהדותם ימיין, אם בדרך עברו ואם בתקופתו של לנו. ר' יהוא ג' קאפה, רבי חיים חבוש, ר' יהוא ג' מורה, ר' יהוא ג' יוסף בר' ג' ועוד. בימיין והרי ירושלים, ר' ג' זעיר טובי, ר' יוסוף בר' רצון הלוי, השומר על מדריכת ההוראה האפיקים, נסיטים בימיין גמליאל, שמעון גורייד ועוד. בספר למילדיים עזיזים בסוכובם הולך ודורך בשם ר' יהוא ג' יוסוף בר' רצון, אש איש מילחן, עשו העשושים לא לאוותן מקרוב מרטנבו – פציגותם הוציאו.

והנה באחרונה זיכה ונתנו חוקר צער אהרן ווינגיץ', בחיבורו חשוב רב הקמות ובו הארכיאולוג שבספק או רודע קופה סבירות בהיראת יהדות ימיין. והוא "ஹיראת השלחן ערך להימן" ושמו מאהה ה-16¹, עד לפולנוטה הנגדית הגדולה ב-21² מאמרות הנגדות מהרדי שרשקי ומהרדי אללה מלון מהרדי ("י"). מאהה ה-18³. בתקופה זו ישבו ירושלמיים כספר צאל כל מה הוויסי ביהדות תימן ההלדי, שם יכל לא רק חדש היה את השם ירושלמי, וזה מכך שמיין היה ("הרבב").

**בשער – "ייחדות תימן
לפני הופעת השולחן ערוץ"**

הזיקה ל'יעץ החזקה' להרמב"ם בתימן¹ המחבר אין בוגנעה קלה, על התקופה שקרה מההפרעתו של הרמב"ם בשיתוף רוחם, והספיקת הלחכמתו של שולחן ערוך מורהנו נספהה מחרות הגאנונים ובכערת הנטען לאירועו של הhalbתלמוד, דרבינו מנך הוא עיקר לו רוחתו של י"ק ספר שליח קהילת הפורים בירושלים, י"ג ספר בפרק ותרי או תמן בשנת לר"ש (1859), י"ד עזרו ווא כותב "הם אומרים שקדום הרמב"ם" (בן ספי, ליק, י"ז, 1866).

* עבדה זו הוגשה ע"י אחרון גומני (ג'ימאני) כחלק מהדרישות לשם קיבל חורם מוסמך (M.A.) במחלקה לחוליות ישראל באוניברסיטה בר אילן, רמת גן, גיאן תשמ"ז, בהדריכתו של פרופ' שי שורצקיוקס.

עינויים ראשוניים בתפלאל משטא

מאת צמח קיסר

חשיבות מרובה נודעת לקונטראיט¹² שנפcho להכלאל ובו י"א סליות שנותחו ונתקחו בידי ר' שלם שבוי¹³, גדול המשוררים שהע' מיריה יהודת תימן. תשע מן השליחות נתחבורו בלשון העברית ושותם בלשון הארמיית ("artery עיאת נשחת דרשוא"; "אללה דשכניתה שריא").¹⁴

כוחבי המבאות לתכאלול ז', כבר העמידו על סדר התפילה ונוסחה איש אשע' עפ"י ררכ'ן. אף אנו נזין כאן בקצרה האומר, שההכלאל בקידוך מושתת על בוטחת רומבא"ם, מוציאים בו שקיין מסידורו של הרס¹⁵ וכן הטעפות מן הש�"ע הקבלה והדפסים.¹⁶

מנוגלים לפי הרמב"ם
(1) נסוח ברוך שאמרו (כ"כ) כנוסחת הרמב"ם (למעט שניינוクトן).¹⁷

(2) נסוח קדישין וענית האיזיריך (לח. סא), פר' כמו זו בחומרוב'ם, ומוציאות התהיות: ימי' לך¹⁸ מלכובודה ופרק ענניה. לעילא לעילא — פמימי' (!) תרבך ישתחב תברכ'ר, אלא וא"רין מעיקרא — פרט לתיבה האחרונה: ויתנשא. אך יד מאורתה הוסיפה וא"רין. גם נסוח ענית הצבר בקדישין — מתאמס למוציו בברני. הינו הקהיל עננון: אמן יש"ר מברך לעלם ולעלמי' עלמא. לאחר מכך הש"ץ אמר היבריך, והקהל גונן. לראייה, לאחר התבהה עלמי' הטל המעתי'ן גונדוויים, וכך אחריו התיבה תרבך. קדש דעתיך עננון: אמן יש"ר מברך ברכלאל (אלר' פט), ונוסחו — נסוחת הרמב"ם (פרט לשינוי נסוח עיטוטים).

(3) תפילה ישתחב (לה) מצויה לפני שירת היום, כלשון רבינו בסדר התפילה. כיוו, אפיו מתפללי' ה"בלדי" אומרין ישתחב לאחר שירת המכבר (אלר' פט), ונוסחו — נסוחת הרמב"ם (פרט לשינוי נסוח עיטוטים).

פונקל בקטלוג שפירושם [ניסן תשמ"ז] לקרואה העורכה של חביבי יי"א. אך המ"ל ערך קונטראיט ומקומו והביאו להראש ההכלאל, בכדי לשוחה ר' שבוי. ר' עשה שוחה אחריה העהה המר' מבלי השזהיר (אמורו ב"גזופה") ללבוי, שקונטריס הסיליות היה מלכחליה בראש ההכלאל.

13. תלוקם נסחים שאענכח בידי שראל בן יוסף (מעתיק התכלאל). א. קנטוריוס הוביל את תקין הל' והשונת והיקון הגשים (שנתו — תלא). ב. לע"ז, ע' חמוץ אף הוא, לא צא מתחת דירו של מעתיק התכלאל (כוחבי המבאות לא העירו על כך).

14. רק שתיים מתוך י"א הסיליות פרוסמו. כותבי המבאות: הר"י צוביריו; הר' רצון עורי ואחריהם.

15. כגון ספרה הפומר בארכימית (קג), ו'אתה נגלה' (פט) בהגדה של ספה.

16. השווה במובאו של הר' רצון עורי — בחחלת הכהלאל (אין פגניציה). וזה רק אהת מגנוגתויה של הוואזה (וז).

17. זאת סדר התהילה להרמב"ם ימצע המיען בסוף פרושם בידי הרב יוסף קאפקה (קריית אונו, תשמ"ה).

18. אך בע' ס' ובע' פט: רמלין. בלחוי ארכימית ביגלון, בסוף התהילה בסוף התכלאל בין דף [050] לדף [051] (כך ציניה ד"ר שרה

וקבל חליקים חדשים, שכן בהם בכדי לפגוע בישן¹⁹. כך למשל ניטוטו הקטועים הבאים: "בריך שםיה דקמי עלא מא" (זהו, וויהל). שנוהגים לאומרו לאחר פתיחת ספר פטום סדר ברוכות, וחמי טבורה, שרוחות הקטורתה; "לה דודו"; "בריך זיהו" ועוד.

לאחרו, זכינו לאושרנו למהדורות צילום אהודת של הכהלאל קדמוניים כתוביד', שהשי' הקדום המצרי בתפאליל, שעובדר יש' מפי בום מרכבה למפניים והווים:

(1) בשנת תשכ"ד הוציאו לאור "הרברטה" ד"ל את "תכלאל קדמוניים" [=ת"ק מכאן ואילך]. דפוס צילום של כת"ה שהוועתק (בגנאי בשנה תרצ"ג) מתכלאל בשווי.

(2) בשנת 1983 נפורסם פטום צילום נוסף:

"תכלאל עץ עץ המקוועי"²⁰, שלפי דבריו המרו'ם²¹, מיפוי ספרד וויהל וכן של התכלאל תימני. מלומדים וחוקרם כבר של המהרי"ץ (!), וולך כ' והעתק ע"י בכרו.

(3) והנה עתה ווכם אוו לתכלאל נוסף:

"תכלאל משתחא" שבוו'!²²

תכלאל משטא
התכלאל נכתב באמצע המאה הי"ז בדרום הארץ. יונין (שבעט) בידי הסופר הממחה ישראל בן יוסף משטא²³. אף תכלאל זה (חסר מעת בסוףו) כולל תפילה לכל השנה (חוץ של שילוב דינם והנחיות למ��פלל), ברכות, סלי' חוץ, וחמי' כתבה, ג'יני, טבורה, מסדרות כיוקרו על נסוחת הרמב"ם — מכאן ו'ה' זאמאי' [=של א"י] — המושפע הרבה מנוסח שפדר' שעבודא בעיקר מא"י — מכאן.

ספר שפדר' מהרי"ץ (ר' יי"א צalach), שי' באורה

תקופה ערך את התכלאל וצירף לו פירוש:

"ע"ק' חיים": ר' דרכו של המהרי"ץ בערכתו הישן

תכלאל הדודה דרכ' של פשרה: שמירת היישן

ונוסחה²⁴ זהן מבחינת הלשון.

1. השם "תכלאל" מקורה כנראה בהרכבה של

הוואשו תכלאל "תכל" על משלקל השווה

צ'הצ'ה, אוור לשון קורוש, ("תכל", שלל), ע' 294.

2. על קשרו של היהות רין עם הדודות בבל כבר

המפניו היהוג' מרים קורחה וצ'יל (suratת תימן ע' צ'ה): פדר' גוטיינן זיל' (ברבץ לא [תשכ"ב]), ע' 357 (370) ו'תכלאל' קורחים ומולדים אחרים.

3. במובן גוטיינן "תכלאל צ'וין" מציין הר' קאפט,

שרובמים יכול את נוכחות התהילה שכב עבוכו

"משנה תורה" — מיהורי תימן. אך שכן בתכיבורו

מקבלין סוכה זו, מזאנן לה ותוכנן בבדורי שי' י

טובי (יעי' מגילת תימן, ירושלים, תשמ"י, ע' 196)

מהפחים של קווים לירדי ימן. כמו' מצא

עתה המעני ראיות ונוספות בברבי הר"י קאפה

עכמ', במובאו לסדר התהילה של הרמב'ם (ראה

הערה 17).

4. עיין דמ' אצל מורג, העברית שבי יהודת תימן

(ירושלים, תשכג) ע' כ' ואכם".ל.

5. הכלאל והעם פרישות ע"ץ חים" נופס בשתי

מהדורות: ירושלים גרג'ר; ירושלים תשל"א.

מ ב 10

סדרו התפילה של יהודו תימן ידוע בשכ'תכלאל. וההכלאל כשמו כן הוא, ר' ל' הוא כולל בתוכו את תפילות כל השהה, פיטיטה, סלחנות, סדר ברוכות, וחמי טבורה, שרוחות יהודו, וויהל, ועוזר. ונראה, שעד סוף המאה ה"ט" לעז' "בריך זיהו" והוועתק יהודו תימן, נוסח אחיד של תפילה, והוא הנושא הקדום המצרי בתפאליל, שעובדר יש' מפי איש: מאב לבנו, מקארי לתלמידיו כך במשך

דורות ובם. תכלאל עתיקים אלו שואבים בעיקר מסדרו של הרס²⁵, מסדר התפילה של הרמב'ם, מיפוי ספרד כשב"ג וכן בון' ואילך. ממסורות תימניות עתיקות. מתחילה המאה הי' לעיר, תכלאל עתיקים אלו שואבים לויימן, ניכרת את טסת שפעה סידורי ספרד וא"ז. על התכלאל תימני. מלומדים וחוקרם כבר של המהרי"ץ על המחוקקת שתעלעה במאה דרי' בקרוב יהודו תימן. ר' שלום כהן אלעראקי ("אלאוסטאה=הארומן"), שעמד באורה תקופה ברוחה ומנagi תפילה שהביא עמו ממצרים.²⁶

מנגד עמר בפץ ר' יהודה צעד', שהונגן בתקופה לשוניו נגנו התפילה. חרף זאת הצלגין ר' שלום עמר אט שפעה קדורי ספרד וא"ז. ר' יוסוף תימן (שבעט) בידי הסופר הממחה ישראל בן יוסף משטא²⁷. אף תכלאל זה (חסר מעת בסוףו) כולל תפילה לכל השנה (חוץ של שילוב דינם והנחיות למ��פלל), ברכות, סלי' [=מקומ'] — והוא נגסה השם השמי המשותה כיוקרו על נסוחת הרמב"ם — מכאן ו'ה' זאמאי' [=של א"י] — המושפע הרבה מנוסח שפדר' שעבודא בעיקר מא"י — מכאן.

ספר שפדר' מהרי"ץ (ר' יי"א צalach), שי' באורה תקופה ערך את התכלאל וצירף לו פירוש: יהודו דוד'ם תימן שנ נוסחים: "ה'צ'לדי" [=מקומ'] — הוא נגסה השם השמי המשותה כיוקרו על נסוחת הרמב"ם — מכאן ו'ה' זאמאי' [=של א"י] — המושפע הרבה מנוסח שפדר' שעבודא בעיקר מא"י — מכאן.

ההמари"ץ (ר' יי"א צalach), שי' באורה תקופה ערך את התכלאל וצירף לו פירוש:

"ע"ק' חיים": ר' דרכו של המהרי"ץ בערכתו הישן

המבטא העלג פושט בכל מקום

כבר

שר החינוך והתרבות
מר יצחק נבון יczy
ירושלים

כבוד השר — רוב שלומות ועתרת ברכות!

בשנים האחרונות אנו עדים להדרדרות השפה העברית באורה המודרנית, מיל מושגים דוחקיות וגליכון של מילים עבריות, בטויים עברים מקרים וipsis הולכים משתחחים עד של המשמש בהם שמעו כאלו בא כוכב אחר, ולא פורת חשב: המבטא העברי הפא' הרשמי הולך ונעשה נידיר, והמבטא העלג הקולקל פושט בכל מקום: בני הילדי, בבתיה הספר התשנויות, בשדה העתונאות, במסדרונות בית המשפט, בעלים תקשורת המשדרת, בתיאטרון, במוסדות האומה,ocabva ובאים בכל מערכותינו והדבר מוביל להבנה מושבות, לתקרחותם ביריאניות לquia ולכתבם שגוי ושפטען העברית הפאה והছאה עלולה, חילה, לעלם אל המשנה לצצה. את מקומו והתפשׂה שפה אחרת צורנויות חרוכניות מובלבלת. התעלנו לגד עניינו ותורתם שווים וככלם עני לשונו העברית. אנו ודורנו לא נצא נקים מלפני שר האומה, אם לא גלה עוז לתמורה בטרם פורענות.

אדוננו רח הנחן, אתה תומנה על תוחמים אחדים מן החשובים שבחיינו: מערצת החוץ והתרבות, מוסדות האמנת וכל התקשורות הממלכתיים: רחדי והتلכזיה. יש מושך מרתק לשפתם דידים ולהתייחס לדברים להתגלל לאן שיתגלל ויש בדק ליקוט פועלות חשובות שייצרו את הידדרות הלשון העברית ושיבבו את החברה בישראל ואת מורשת תרבותה לדרך המלך. אנו רואים חשיבות עליונה בעמדתך של שר החוץ מפץ.

ברצוננו להפנות תשומת לך בעיקר לענן המבטא. אין ספק שהמבטא הקולקל הופך את השפה העברית למוגחת. פעים רותת אין כוות הדבר ברורה בכלל המטא עלה. אבל לנו המטא יש חשיבות עצומה גם מהבחינה החברתי-חינוכית. ילדים רבים גדים במספרות שכורן מקפידים על הגיון האותנטי הרכוני הכלכל, והנה בזמנו לבת ספר הסודי הם תקלים בגלגול של ותורותיהם להבביש הטבעית: הם משביעים את הגיון שלהם ומוחלים להבביש במבטא הוריהם. מורים רבים אינם מודעים לכך כלל ואינם טורחים לחזק את הליל, המציג אונת שעה במצוקה ורונגה חזרתי.

אחרי הצחירים בשובו מבית הספר צופה הילד בתכניות התלבזיה הלמודיות, והנה כל המגשימים מדרדים במטא עלה וקלקל. יתרה מזאת: בדרכו ללודז' הקראיה "בֵּיל סְזָוֹוּוֹ" למדדים את הגופים בגוף ובשים ורשה לקרה לאו עיי' ולייח' כת. והוא לנו מאי שאו מאמאנניים למד את יליין היהי כנונה והטלזיה הלמודיות. גם באה ומשבשת לנו הכל ומגעה אותנו אנשיים ברום ומשוניים. גם בקהל ישראל להה הדרדרות דומה שלא לדבר על התלבזיה הכלילית שתחילה בטאט המטא מעז הקמה ובגירה "חַלְלָה" בעשר האחרון. בשיטות הראשונות של רחדי המלכתי נהנו להקיף הטב על לשון תקנית והגייה כוונה ודוקה בשיטים האותנטיים החל מנהלי ממסודת הליל ללול בך באורה מונט. זאת עוז: מדיניות מרבי ההדרכה של רשות השידור היא, שנם כאשר גנגי אליהם קריין המקבציא באופן טבעי את האותניות הגורניות, הם מורים לו לטשטש אתך. ואם לא ד' בכ' ידו לנו על קייניות מקצועית שאן נתקבלה להגשת חדשות בתלבזיה מושך שהוא מבטה את האותניות החל מגרזיה הגורניות. שוד ושרבר !!! המבטא הקולקל בכל תקשורת אינו גוזרון השמיים. הוא אם כן תעצה של מדיוניות ברורה ודכשמעית.

שמענו בשמחה על כוונת הטובה והרצוייה לבטא את האותניות הגורניות, אולם אנו והקרינים ברדיות ובטלזיה לשגיאת המבטא התקני ורחוקה ממנה חוששים שקבוצה מסוימת שגדגת המבטא התקני ורחוקה ממנה

מנסה לרפות את ידיך במזקם זה. ודאי ידוע לך אשר, שבאנגליה אין מתרדים למגושים ולקריניים ולאמנים במסדרות האוניות להגאות אングליות בלתי תקנית. מדובר מושך שבידי האותניים הגורניים אין משתמש בסכוונו כדי לחייב את המטא התקני. הלא אין הדעת סובלת שהמטא האקלקל ייקבע עיי' גנגי תקשורת ממלכתיים, באורה מופן וגולי מכובטה התקני בפועל, אין לנו ספק שיש לך השפה מורה לא רק כל הדדרות לשונו אלא גם על הרחבת הפורים החברתיים ועל תחוות הניכור בין רחדי והטלזיה מושבות האמנת לבין חלקיים רוחבים בתברור בשירות. אדוני השם, הלשון היא אכן מושתת התקנות שלנו וכי שנותן דע לעוות לשונו לחמש המתיקת היומן. אכן מעצם, שכבוד השם ייקוט באמצעות המצע ואנו נעמוד למיין השם, בכל אשר ידרש.

ocabva ובברכה,
באנו על החותם,

העראה: מכתב זה שלחה אל המערצת. המוקר שלח אל שר החוץ והתרבות בצוות
מאזות תחיותם. נבקשו לנו לפרסמו בעיתונו.

שלום לוי נחום "בגבירות"

מן הצענים בבני העדה התימנית ברושלים. עליה ארץם עם הרו' בגיל חמיש ברך קשא', ובאותה עתלוות האוניות של אליל הרים לציוו', של אלה הינכיבים האושווים אשר נשם עזקה עלות לארץ ישראל וירושלים בפרט. מראות עלייה עמודה המשפה בפני מלחמת הקוים שנגלה לה במלוא ורומרה.

שלום, טעם את המורמות שבחיים ובudo נער נאל' למלוד מקצע, בתיליה במלכת העז, ולאחר מכן במלכת האבן — השיטות לבניין. ממלכה וזהו עתידי בדורם כסתומות ברושלים עמלים על זוויזיהם וקיים של בעלי המלאכה בבדין ירושלים.

ታפק זה, היה לו לארש קפואה להתמנות כמכור של "פעלי ציון"
יעש בר ברוכובו, בבית חם, בירושלים.

שלום, נחן באינטיגניצה טבעית ורחה, והיא אשר הייתה לו לדחף להקשות מזגנו אחרי יומ' עזודה מפרק ביטות אבני בינוי, בקריאת, בספרות ורבבות שנות על אשיש תימן: הרישיש, ר' שלם אלשיך, חי אברחים שב, זיל' רבבה של פיקיען וכוי, על הקתלה התקונית בפרט השלחן. כן כתוב על ארץ ישראלי ותימן, העתרות על השירה התקונית בפי חומות תימניות בדרדי המנדורי. ביתה הנטה "ישורו" בטיריה נברה להרחות תימניים ברדיות ירושלים, והיהו ימיון ארגון "אבי דוד" למלאות 750 שנה להולדת הרמנים זיל'.

ברמאות השנים עשה למען הקמתו "ארגן העובדים הינמנים בירושלים", שארך בפי עעמ', שהוחיק ממד' למילוי מחמש שים ומואב האורון וברחו שינה מעניין לילות רבי. וכל מאמצו בישוג עזינו "אללההר" וכו'.

לט מאן דפלי, כי שלום לי נחום הוא בברינת אוzer בלב אשר נשף בתחלתו רק כאמור מלמאות, מלמאות הקום של ושל הרו' היישים, קטעו במידה ניכרת את המשך פעילותו הרוחנית, אך אין תקופה כי משיכת העט לא דמה, והיא תחוור ותזוכה אוניות, בפירותיה היפים ומלאים ותכן עניין, לטבתה דדור' העזיר המודחן, ולמען היצירוב התקני בכל ולמען הסטוריה של הקתלה התקונית בירושלים בפרט.

לסייפה בעל הפטיש והאיימל ולספרה (המושך בעט ספרים) מה' עד מה' ושרים. ובברכתה חיל' "בברויות גופא ונורה מאליא". יהושע חזאי

אהבה ואיבה (1930)

לרי דוד בן שמר (1904 – 1985)

מאת דר' יוסף הלוי

בשל עסקי פרגנסטו. בראשונה היא רודה אותו בחצי פה, מאוחר יותר מוקובתו אותו בשתי ירושה (עמ' 79, 81). לומדת להקשיט את מצוניה וומתלתק מכונתה ללבך את בעלה, כפי שגזרה בלבכה קרום לכן.

חומר וואה בהלכו שאשרו נוגה את ענייה באחר, עד מהיירה שב לבינו ומוצת שלבה סר מעלי, ווישעה הרה ארא כל הנוליה על רוחה (עמ' 87).

נוגה רואה בנחום מכשול ביןיה לבין מרי אהבה. האהבה הופכת לאיבגה גוליה. מרובה היא לא קניתו ומתחבע אותה (עמ' 90) עד כי איניה יכולה יותר לדמיין ("עמ' 93"), אף רוצה בדמיותה ("עמ' 91"). ובתרטם הגיע ביטה לרידה מתחהה היא בפניה נורום, שפקעו הנושאים בינויהם והיא נשאה למשיח השפט (עמ' 96).

וכך התרה אהבה שלוחות הרון של נוגה לנוגום שבחיליה רומיון לאיבגה מוקוב. יוסף החוטא יוציא שכר. הוא זוכה גם בסכום של נחום. מכל שנותיה נוגה ומורשתו לוי, אלא ש商量ב הוא לא קיבל לבינו ומשאה לשבו לבייה.

עליה גם אם קשתה ידו עליה.

הרף כל תלוליה של נוגה, חס נחום על נושאיהם ועשה לזכות אותה סדרון, אלא שזו משيبة פנוי ריקם ("עמ' 98 – 99"), ועל פי עצה מהאהה תובעת בדורנותו שוא גט וdomino (עמ' 102 – 104).

נוגה ההרה ללוות לנוגום נמלכת בגיריה

כיצד להפטר מפי בטנה, כיון שלא היה סיפק ביריה לעשותן כן, מתהנתה היא בעצמת אהבה, המשיא להיזיא את בנה לכשידול לשמד ריבום ("עמ' 108 – 109").

במס' מזימחה זו לא יצאה לפועל כיוון

שלאהר לדורה שבה לבית בעלה, אך שלום

בירום לא שוב לדורומו, החבלנה ונפרה ונוגה

קבלת את גיטה.

אם הולך הראשון המתהים בשוב ההדרומים

בנין נוגה לחותם, הרי החלק השני היגלגול

הדברים לפירוד גמור, ולאתנההה שנייה ביצירה

מכוריה תבניתה.

במידה שאדם מודד

החלק החתום תא הרומאן אין אלו בן שני

פרקון ("עמ' 114 – 118"). התופסים ארבעה

עמדוים בלבד. כל כוונתם למוניה, שיש "עין"

רואה" וכברוא היום ומולת ירא לאיש כורי

מעליהם. בחלק זה כמו קזרה רוחה האפית של

המספר מלעמוד ולתקאר את השחלשות המז'

ונועות הרטומים שבן נום לונגה ברק וה

של נוגהוים. המכח היה כמסכם על מנת

לבוא אל הסוף רובי" ומוסר השכל שבידיו,

שבkeptע האחרון של הרומאן.

עם גירושייה פרקה נוגה כל על ותיריה

עצמה לכל אדים. אגדות מים מלו של נחום

האריך לנו פנים ומעמודו הכלכלי שפה עלייו.

עיניה של נוגה כלות לשוב ביתה בעלה (שפ'),

ועל-כן באהה יבדרום עם נחום. והחולם

אמור, אגונת, מכמה, נערת להחנינה והם

מעמידים חופה בשנית, לмерות רוחם של אהיה

ומאהבה, וכל אחד טענו עמו ("עמ' 115").

"יוסף הצלול" לא הסcin עט שיבת נוגה

לבית בעלה. בדריכים חדשות משלחו הוא מרדנים

לביטול יירוטה של נוגה עם נחום, ולו דרכים

משלו להפקת זומו ("עמ' 61, 37").

אך שלא נאותה נוגה להתרי את אירוסיה, מתכדרת היא למזרוי אהבותהו של מ-

אהבה הצעיר ובבעל המום ("עמ' 61), שגדול

כورو בפתוחה של גורשות ("עמ' 80), ומופטה

היתה למופתונה.

רוח נוגה ווברת את נחום הע, הוא מוצא

את ארוסתו בחכורתו של יוסף הצלול בסכובות

מחשידות ("עמ' 62") ואומר הוא לחוץ בו

מהסכנות לשאתה לאשה ("עמ' 63").

אלל אולם הפעם גולדייה של נוגה להפוך

את לב נחום אלה, וחוזי נכס עמה

לחופה. נושאיה של נוגה לא דהה בהם כדי

לרפota את יורי של אהבה רבי המעלים

המזימות. אולם לעת עתה שומרת היא על

קדושות נישואיה, ומבעיה שאט נפש כלפי זה

שאיו חיל לטורחרה, אלא שנחום מהסה

אותה ("עמ' 66 – 68").

יוסי קרבה ורוחיק מאפיינים את קשייהם

של נוגה ונוגה בחלקה השם הרומאן,

שבסתו של דבר הגינו אל המנוח ואמורים

שם מכאן ואילך להזכיר את כוחם להקמת

בירום.

ואהה בכל אלה –

במגעלי חושקים ונחשים מהבר ספר משל מארטי כנדג' "האהה

זהורה" המשכחת דרכיה (בפקים), ("עמ' 62, 63),

ט., וער). הרומאן "אהבה איבגה" שרו בצל

הוא בסדרון, כי לעין מקפל הוא בורחו הרוכת

מרעינויו מופסקו של משליל שלמה, כפי

שעור נוגה בהמשך. אכן נתבונן כיצד חלק זה

ברומאן ממש את יורו של הפסוק אDEM אDEM

ד', מצלפי מצאי ואהה בכל אלה לא מצאי (קה

28). בחיהיתו של החלק השני השני בرومאן, דעיס אן

למיידת נאמנוו של נחום לאשת חוקו. וזה עמד

בנסינו קשה ודרמאטי שטמנה לו חבורת השם

נוגה. אלייה החרש שכבה, וגונגת עצמה

כמו פקרת ושלא מנת קבל שכבר עמו ("עמ' 69).

ונוגם בעל האטומים ינו מסתר מונגה את

אשר יוציא ערו. אלא שוניה דושה כבונן וה

בקביה והוירעת בטיבן ובטענן של נשים

שכאללה, מפטריה "ססת נשים – תבעוניות הן" ("עמ' 72). "יוסף הצלול" וווצא לעצמו שעת

כוש לדובוק נוגה, כיון שנחום דורך מתיו

2. שם הפרק "אמונת גבר", אמונה באם גם בחרואת

אנמנת, אמןת, מכמה, ואיש אמוניים מי מיצא (משל

כ.). ראה בן יהודה, ברוך ו, ("עמ' 275).

ובן יהודה רצהbei, אוצר לשון הקوش של בני תימן,

ת"א, תש"ח, עמ' 15.

מקובל היה לומר שמרדרי טבב (ואשל"ץ), 1910 – 1979) הוא מסטרו הראשון של היוני תימן בישראל, אלום בראשית שנות שמי' ראה אוור הרומאן "אהבה ואיבה", מעובנו הפרטני של המונח ר' זwid בן שמר (מחפז) איש המושבה נהילאל.

כבר שבע שנים עלה ר' זwid עם מיסידי המושבה מהילאל, תימן ר' זwid גמור, והויה הבודה, נחשות את כל ימי עד יום מותו בגוניו לגבורה. והוא

ASHA ורוה באוהלי תימן שנבא"י הרומאן מරדרי טבב משלשיה הלקס והגלמים את רשת חיחסים גונחים את אירוסיה והראשות נחום ווגה, והמגירים בסופו של דבר ליידי פירוד גמור. נזקוק איזורי מערכת חתihan של גונשוות הוציאות המרכזיות שביביריה, נחשף את התשתיות הלשונית המושרת את רעינו המושם רידידקסי של הרומאן.

נקבה תסוכב גבר במרדו טבב הפקים רואשנה ("עמ' 15 – 16), והוא האגדולה שבין השלוש, מתוא רות חיבוריתה של נוגה להתרה גונשוות נחום, צונענו והונחבא כל הלם, על מנת שתוכלו להנשא לו. ואך שמודור באשה גושה, שמדרה בעבון ונשחה תח חמשת ילדי, יש בה עד מה שיזורד לב גבר ("עמ' 17), ועוד מודר היא עד ביפוי ("עמ' 20).

מיימתה של נוגה עליה יפה, ונחום ניכר בשרותה, אלא שעם המן החיל להתגנב לכלבו חששות והשדות מפני שושרעה גדר במכבת כליה ("עמ' 37) ומרימה ידה על אמה בפניי ("עמ' 38). אך זו, הירודעת שששה כל דינה עלייה ("עמ' 17, 21, 19, 40, 29, 21, 19, 20), מעדיפה עליו איהה ומשולח לארון קיטוטו, ומוניה וביה ירונדי לבכל אוריה באהה בצרירה בפניו את ירונדי ריהם של חייו השוואן על חייו הירוקה המשימים. ("עמ' 48, אך אבוני אהבה תעלת מוקרים בנות מסדר השואן, "עמ' 56").

בדרי הירודעת ולחחשו האהבה והתאהה הבלתי נוכחות של נוגה מפלסים דרך כלבו החמים של נחום, והוא קושט את גורלו עלה, נשבע לה אמוניים, ובאמת הם בברית איזורי.

שלא על דעת הרוחה ("עמ' 48).

ימי הרועה והאהבה לא ארכו בשתי שנות איזוריהם של חחות נוגה ("עמ' 54 – 55), עד שהרופע "השתן בדרמות אDEM" ("דובי המחבר") הוא יוסוף זבולע", לילו שמעון בחטף בפתחו הראותים של הרומאן ("עמ' 24). חותר בעומקו

1. הזאת אפיקים, ת"א, תשמ"ז.

אומנות הגבר (עמ' - 69) (72 - 69)
 שם הפקה "אומנות הגבר" מלמד, שעל
 המחבר מקובלת התפיסה שארית, שהאיש
 נאנם יותר מאשר כדברי החקם באודם.
 "ואט חד מילך עזאתי איש כללה לא
 מצאתי" (קה' ז, 27). השפה זו מצאה לה
 שימוש אגדורי עמיות בכותב הספרות על
 גודל ואנמנותו של האיש לעומת מיעוט מהימן
 ונוחות של בת נזון.

המחבר מסר על נסיך קשה, שעד מרץ 1940, עת "אליל השחר" יפה התוואר ומוציאות הלכבות, חברתה של נגעה, חשקה בה, אלא שהה כבש את ציר (עמ' 71), שכן על גנולר בחותם האמור: "בלאה לא ישובון (משל ז', 19), שאם יישל בפעריה סתו להחסל באש אש אחוריתנו מרה" (עמ' 81).

ואילו נוגה, אשר הקלה ראש בדברי החকם באדם וCLKLLKA תחת בעלה נתקיים בה "כל באיה לא ישבון ולא ישיגו אורות חיים", מסבר המחבר את איזונו של הקורא (עמ' 81).

כ' אין האיש ביבתו (משלי ז', 19)
נחים אגוס היה לתרו אחריו פרנסתו הרחיק
מבירם ומашות. יוסף הצלע, החומרן גונגה,
מגביר את פיחותו בעת שכואת, שכן יודע הוא,
כ' אין האיש ביבתו כותב המדבר (עמ' 84, וכן
.81, 79).

אכליה ומחתה פיה (משל ל', 20).
בעל החלומות מגלה לו לנחים את תחובות
אשרו, ומראה לו עז' עליו חוק אכלה ומחתה
פיה (עמ' 84) האמור במנאחת לאחר רעה
מחסנתה היא וטוענת לא פעליה אוון (משל
ל', 20).

נזהר השורי הרחק מאשוח שלביתו והוא
אניון במנצ'ה שם, ואך בכיתת הוריה איננה
וכאשר נמצא מסוכבת היא את בעלה בכחול
ובכמראמה (עמ' 85) כמו שהיא אשה נאמנה שללא

סופו של דבר, אף ש' ר' דוד בן שמואל הוו
נדמות וחירויות מובהקות איין ממנהגי ה"חדשה"
אדרבא הוא מטיף בהקדמה בספריו (עמ' 14)
לסדרי חינוך והוראה מתקוניים, שיש בהם גם
השכלה כלילית, יתרה מזאת, המחבר עצמו קנה
ידיועות חיצונית רבות שזכרן כארםאנן כבוי
בח מגנני עם' (29), לחץ אטומוספריו (עמ' 58)
נכראה אף קרא בספריו על הרים דון קין שיטו' (עמ' 69)

ועד. המחבר יוצא חוות כנגד צעירים תימן שרעו
בשודות זרים והסתאבו, ועל צד האמת אין בידם
של אלה אלא מבלגוזהיה של חברות המשמר.

5. ראה הערכה מס' 2.
 6. עין למשל לו בגינצבורג, חכמת שלמה, אגדות יהודאים, מדרה, רمتיגן, תשלה, עמ' 87-88.

7. וכמו עולה מלאוں הפסוק "היה איש אש
לא קורא ובדיר לא תשרוףנה... כן הבא על
לא ינקה כל הנוגע בה" (משיל ר', 27 – 29).

8. גם מזיאן הגואץ ממלוכני של האשכני המגנוני

בז' אט זעגן זיין גאנזערן זיין של זאָהַרְזָהָה בעמְרוֹת
סִמְדּוֹרְשִׁים וּקְבָּלִים, עַל-כֵּךְ יַעֲקֹב נָאָכֶט, עַז, סָמְלִי
אַשְׁרָה, תְּאַ, תְּשִׁיבָּת, עַמִּי קָצֶז.

נחים תמים הדרך לא נזהר באורה "אש-
כסילות" טוופת צירם, המודפת אחריו מהה-
כבה. דברי המכפר: "כ"י בשמליה טוב היה
אלים מדבר, כאוות נשעה שאף רוח
וחפש ונוחה"³

ונוגה – כ-“אשה הורחה” (עמ' 21). נוגה הcriה לדעת, שדברי אהבתה לא נכנסו ללובו של חומר, ומאהר שלא מתייחסים בה האש"ז מחד אחותה האשה, הרוי אמר עליה המברך: “עליה במשלי, תפוחה הגורה בו יאריך האהבה ואוזן יילחדרה כתאות” בדור אל טבח יבואו בעכטם אל מוסר אויל” (משל ז’, 22).

ונוגה הלכת ברככה גונתולה של “האשה הורחה” מטהה לא לובו של חומר אלא, כאמור אמרת אמצעים אירוטיים של קורוממה ממשלי (עמ' 29, 21, 19, 17).

ואצל כל פינה תארוב (משל ז', 12).
בלב נשרב יצאה נוגה מהדרו של נחום
השומר אמרנו לארוסתו. משוטט היא ברוחו
בז' (28, 21–20) כמקבשת ארי ו-
בבונשנה החשקת, במעשיה של "האשה הרוד"
שבמשלי, והארה בפניהם האפלות לטפאים על
זאת שפללו לתוך קינה.⁴

כ' ריבים חללים הפליה (**משלי ז', 27**)
חיזיוריה הנפטלים של נוגה עושם את
שללם, ונוחם החלק וכלב בעבותות אהבתה
של נוגה. וכבר בפרק הוא אחריה, וכן נוכנס וויאצא
ההנוראה והרודה, שם היה עליך, שנוגה קמה על
אתה בעשות מחוליקת שנפלה בין השתיים, ('עמ')
(34). הרהוריו רהרתו וחוקרים אותו, שמא עשה
blkק עשות ומחרה היה אהבך לו שאייננה
ונודעת McCoy אם מהו ואין מעורר לרוחה.

במוחו עולה המחשבה לנתק את קשריו עם
זונה בעודו ועוד, מהחר הוא אז כלכך? כי
“כי ריבים החללים המפלילים” רקוח מאותו
שחוק במשלי, שכלו יצור אחרורם מפדיות
על “אששה הורה”, הסוטה, שבין היהת נאמר
ליליאן: כי ריבים החללים מפלה.

אשחת חילוי מי מצא
נום נcum להולחה של מאחיך רצון גמור, אך
רומה שדרעהה של נולם התהיישבה עליה, וכמו
אשת חילוי הינה היא לבנות את ביתה החדש
בציבורו טם וויתר, עד שהמסכם קורא על רומו
מים קצרים שלאחר חתונתם את האמור באשה
האריאלית שבחובכם (עמ' 66); צפיפות
יליכו ביתה והם עצלוות לא תאכל (משלי
(27) 8:8.

3. בעקבות רומייה, המדרשה את בת עמר ואומרו גיליה, "עִירָה לְמַדְרֵשׁ מִזְבֵּחַ אֲבוֹת נְפִשּׁוֹ שָׂאֵה רֹוחַ אֲנָגָןָה מִשְׁכְּבָה" (ב'), (24) (תנאקה=תורתה).

שלא כל עיר היה משלב בש"ה, הקהקה מל' משכבה לאשאנון לילא רוכב בשוקים ובדרכיהם אחריו שאהרבנה פשע, (2), שכ' האורה נאמרה.

בין נחום לנוגה. נחום אוטם את אוזניינו ממשוע
את דברי חורשי המזימות שכיר המאהב, ובזה
בשעה חזורה נוגה לסתורה. בפעם הזאת משלחה
נחום מביתו לבלי שוב.

תאorthה של גונה אינה יודעת סייגם. על-כן
השתקה הרא בעל לאשה ונושה לו "גורה",
אל שכן בא על עונשה. בעה חדש
מagenta פוליה על כל אשר עללה להזעם והם
והישר, מודיע המחבר את הקורא, שהרי מדובר
בرومאנ בעל מוסר השכל, ושבתו נקבע
לחוקו הפטיסט משליל בדרכ "הasha
החתימה" (ב' 13).

כל באיה לא ישובו –

התשתיות הדינקטית ב- "אהבה ואיבה"
הרייאלים הבקורוי פיפויי עזתי וופס מוקם
חשוב ברומאן, לשון אחד, הירידה המוסרית
תרכותית המגיעה לכדי ניאוף, שפה באוהל
תימן שבקרכ' והוא העיר, עומרה במכוחו ודיין
רוה אהבה ואיבה.
מס' כי ממעמנים של דור
האבות אין החיבה והכבוד ההדרי שורשים ורכוב
שם הרים והרים (עמ' 40-43).

בתרחין שכן צאה גבל עיר לחוי
עבודה בכתבי ביריות ועד הירה למדרה מודר
כיהן הנפסדרת, ולימים צאה זה לחוכות רעה,
ונשנה חורתם ומוסר אב, שמי ר' לרלו
אבותיהם, וברב אין זכר לאתורה בת מלך שלל
ובכדר פנימה, כפי שנתרברכו אמותיהם בדורות
עגרן.

עם כל זאת קשה להכירו באיזו מידת משך הרומאן הוויה של ממש.
האומנם זה הוא שairyע לו לדור הצעיר

מכבי רום עבר שהורו ולייתו וגדרו לאן באך? אף שמדובר בחידושים פוטצי גדר, בסבל המשגש הבין תחובתי היו לפועלי שפער שבינו לבינה (ונגה, אלת הרים, יוסק הצלע). מכך מוקם המהמה המוסרנית-דרדיקטיבית היא ככליה של היצירה כפי שמעיד הנחות על עיסוקו: "לא חוכן הספר ולא הגושא הפשט שיטופר בו ואשר לשמו חבר הספר ימשך לב הקורא, כי אם הרעיון הנשגב החביב בין השטני אשר עתה נכתבה בספרות" (מתוך הקדמה המחבר, עמ' 14).

מהו אonto רעינו נשבג? סתום ולא פירש המחבר, ויפה עשה, כיון שרעינו זו עליה מאליו עליידי אותה מסקנת פסוקים מסורתה והוכנה והמושר הלקווחה בעקבם מספר משלוי מענין "האהזה הויה" וככיבית היציר, אלה משוקעים במשורין בתשתיות הרומאן, וזה לצדדים של מאמריים ופתחגים לרובם, המאלפים את הקורא בדבר הדרכן אשר ידוק בה לטוב ל.

בצילה של "אשת כסילות"
הרומאן יכול שורוי בצלילה של אורה "אשת
כסילות" נוגה, על-כן בפתחו שי הרומאן רשם
המכוון — אשת כסילות הומיה פריון בילד�
בגה (בשלה י' 13).

פסקוק וה مصدر ב"אשת הכסילים", המנוגדת
אלשה חכמה שבמשלי (שם, 1 – 12).
התנגדות הנלווה של "אשת הכסילים"
מוליכה את קרויה אל אובדן בדמות "ה-
שואל" (שם, 18).

כָּנוֹס חֲגִיגִי לְסִפּוֹת וּלְשִׁירָה

כנס חגיגי לספרות ולשירתנו נערכן ב'יז
באלול תשמ"ו (22.9.86) בספרות שער ציון
שבוי ושל שירתו, שנכתבו על ידי הנורך והוקרם
מכבים מבני כי ניכרנו של וואז'י ויקי. מלא
וגדרו הוא הגלין מתוכנו והוא הדר בצוותנו.
אפיקים' משש כבה שבנה לאפיקים ב'

תל-אביב לציון כב שנה לאפיקים ולהופעת
ההקרם, הספרים והמשוררים "מכב' ומוחם"...

הספר "מתוך הען שבחר" למשוררת
שמוחה יוצאי-עדשה.

הນנו מוביים כאן את נאומיהם של
הדובאים בכנס ה'יל.

פתח את הכנס יוסף דוחה-הלי, עורך
עתון אפיקים. אחורי דבריו מושך ייחק
שבטאילobar האקדמיה לשון העברית

המשורר המשורר זומרת-יעטה עמדה על

השירתנו וספרו כמסדר ברותי תרבותינו.

חותם את הכנס, הזרו שר שלום קשת

בעמידות עזירות משירת ר'ש שבי זיעע'.

ונחנה את הנסס בטוב טעם ובתוישיה.

מרדייכי דמויין.

דברי ברכה

מאט יצחק שבטייאל

ירידי ורוי יוסף ני, יורך אפיקים, חתן
המעמד העלום ומchnuo המופת והמשוררת שמחה
ת.מ. שם הדוחה העמצע ווועז.

אוד קווקל נבדך!

מה נבדך והם בעמודך, כי על יומ טוב באנו.

יום של קהקלתתך ורוח ונצורת לשין יצירה ושר

בזה יזכור נבדוח על פעילות ענפה ואינטנסיבית
בשחה המשעשעת, באיתת ובכובשות. שי

ארוועון נבדוחים וחשובים.

עתה והם מעמדו מי יוסף. והוא יורך אפיקים "

כי בשעה טוכה וכוצצת מהלא לא'אפיקים' עשרים

שתים שמתה מלה פערו לאשונה ועד עתה. והרי

זה מאורע גיגי ושבח כי הרוח של צייר יהוד

תמן הקורע ברכה ושחה להעמן. זה,

כשהיא עצמה, יש בה גם מן הפלآل עזם קומו

וארוכות מיוי של התען של הגיטו הלום. שכן חבלו

לידתו היה רוזרים נאנק הוא על קיומו משעת

צאותו אל אויר עולמי ודר עתה.

ואבאייך דבר מן הפקאץ' זדריך הנניין, על שהה

אננו אמר במקרא: "יהויה חי" שרה מהה שנה

ועשרים שנה ושב נימש ומייה לאור את הספר קשת

זה אורוכ רשי' בעקבות המדרש: לכך נכתבה שנה

כל כל וכל, שליח דוד ריש לעצמו, בה אנה

ככת עשרה להטא בת שערם בכב שע' ליפוי...

על עזען אפיקים' נתן לזרען בן שערם לוי'...

כי משה לשנה הלך הוא ומתיפה (פושטו

כמושע), ומגלוין ללוין הולך ומשתבח, פושט

זורה ולבב צורה. הולך ומ夷שי כותון גם דרכו של הпроפ'

בלשון ובכגון טסמיין. דיניו לדאות תא גלין

האחרון, גליון פו, כולו אומר שירה. חרטוי ממשע.

אני לא משורר ולא בן משורי, וויסקס הוא בחום
אהדר למורי, כי לא באתי אל בית השורה, ואני
אל סתום סתום מן השורה. ואין צרך למל
שאיini מכבר בפרק שירה, שכן אין צרכי להללים
והוומת' שאיני מכבר בפרק שירה, שכן אין צרכי להרשות
קדרמן: רוא'ה אל'רוא'ה, אל'רוא'ה, אל'רוא'ה
וכן על שירותם של משוריינים מן העבר הקורוב:
באילין, טשנרג'ה-בסקין, שממעני, אלהרמן, אויר-ביב
גריברג'ה דודרמן. ואפ'יל על שירותם של משוריינים
ההעלאה. אעפ' שיריה ביני מושורי מבי' ודורנו
מופקפקת, ווישם: "איך עליה כל'ה".

מתה'י איין מבקש מנקן שחייה החוצה-החדישה
של מקצת משוריינים, שכן שמשורר מבן אלה
שהוא אונטני בשרוות, מלטת הוא בה את
ה'יא'ני' של'. רוא'ה הוא הרומתי בדור' ד' אמות
של "גיאת'ה", שירות נישית אוטומה עופפה
ミストוריון, דומה, שמח'ת עבות החוצות בינו ובין
קורוואר.

ובכל זאת: סופ' או משורר שאינו משך את
קוריאו יצירתו בהוריותו ובשרותיו, אין יכול לפעוט
לחגבותו החוויתית של קרוואר. על מעורדים מעין
אלן דין ולמר בעי'ו לשון: "משוריין ישראלי נאים
הם, אלא שא' ניאורי'ה" מעורדים.

אנון, יש' ניאורי'ה שינתה על חדור במקצת מאמץ
לשירותם, אלא שמשוריינים אלה מגלים בה "טפח"
אחד וכאן עם כפיקים שלחם, על מושרים מעין אלן כבר
או ר'רא'ב' אט'ו'ת' ר'ה'וד'ה' העודעה: "שיריהם כמשי
דר'ים ובכם הם שקס'ם"...

ברם, חיליה לי, ואין אבר סמכו לפסל שירה
וז. כי מי יג'יל'בו אחר המלך' — אלו מלכי
הישיריה. וקוואר אני על עצמי מאמרם של חוץ' כל' כבל
הഫטל — במנמו פול'...

מבין יוצאי-ישראלים יש', לדעתו, להעריך ולהחשיב
ביזירות את המשוריינים הדוחה: טוביה סולמן,
יעוד'ה עירין, שלום מירין, רצון החל' שכב' יא
להם מוניטין בחחר' האצבר. על הלה גול' על שירות
יש' ליחס את הרויבור בשעת כוש'ו מירוחת ובכעמד
מיוחך ר'יהה שעה קדרם.

בכל משוריינים אלו רוחה אני את שמה זרמתי
ב'בלת' הום. ורבוכים און, אליל'ם: שוכן
לפ'לך געניט' ברצון לה השמי'ה הום את דקי' עלי'
ספר שירה החדש: "מיוחך הנען שכבר..."

ובמלאת בכ' שנים ליקומו של אפיקים' מן
הראי שבסרך עלי' ברכ' גונטן ולאחריה נברך
שהחיה' קווינ'ו גאנט'ה גאנט'ה...

הבה נאחל ליט' עורך, עורך אפיקים', כי אירץ
ימים ושימים על משוריינות ברכ' גונטן ובנורא
ועליא ויזכה להגון בעור' כב' שנים מגה אחת כפ'ם.
כלומ'ו: עוד ר'ף אירץ'...

הבה ס' נמ'ח כט' ליט' ליט' כאות הערבה על

על'ו ופעלו הרכ'ם...

* * *

ועתה, אל שמחה זרמתי אש' דרכ'ת. על ספר
שיריה החודש "מתוך הען שבחר" אב' שמה —
אייה שיריה שורתה בלוד' און מאט טורי'ם כדרה. לפ'י
ברמו דרכ'ם כלפי' מעלה, אונטן בתס'תונת אלם
קהל'ה לא נטע' בחר'ה אש'ר שיר'ו אל' (עמ' 27).

בשירת'ה כמו וועתקת אל החל' וכמו קורת'ה היא
אל קרוואר שירה: אונטן הדר'ו נמי' וונט' ייכט
לההשע'ה! אונטן קול' ואונט' גונה אונט' קש. אונט' הד'
קהל'ה לא נטע' בחר'ה אש'ר שיר'ו אל'...

חוור'ה באל'ין בשיר'ו אל' הול'ת' שב'ת' אונט' אונט':
וועק'ה באל'ין בשיר'ו אל' הול'ת' שב'ת' אונט' אונט':
וליהו יידע'ו לנט' כי לא סופ' אונט' אל' בן סופ'ו

(סוף בעמוד 25)

אפקטים גא בכך שמשקיע מאמצים רבים לעודות ולעמידה למים של יוצרים בכל ענפי ההיייזריה, וכבר קופסם דוחות על מעלה מושגים וחמשה ספירים בשירה, בספרות ובמחקר, מלבד שפע היצירות הנוגן עייין בין דמיון לאפקטים ומחכה להנחותו בהרחיב ספירים מודפסים. אפיי קים מקפיד על הטיב ועל הרמה של היצירה.

מברך נgi את המשוררת שננו שמחה
שהמשין לרקום את הרקמה היפה הזאת
בשירה, עכברה פורה ובכוונה ציירה והחכינה
בערכות של תרבכות אמת של כנוה נשפה ועונתו
נפש. תיבורך המשוררת שלנו במלוי כל-ה-
משאלות והמאוים.

דברי ברכה

(סוף מעמוד 24)

וכור" אף שמחה נחלה, נראה, את שירותה מן
ה"צער" שכרכם, היא האשה בת תימן הדוויה
והסחופה, אך גם החסורה והענוגה.

האשה התרמימה שרה כנוח עליה הרות, אך גם קורונה גם יחד. פעמים במלול ופעמים — חרישית, ומרופנת היא גם בשמחתה גם בעצבונה. ולעתם ממנה היא את ענותה ברודמה.

רכונה הייתה האשה המתינה באישון לילא אל בני אכבייה הרוחיים שלפניה, היכנסותה והגוסטוות את רוחה החטיה או השעורה בהקיא טרף לביתה ולזרותה. וכך קדי עשייה, היא מינהמת נוגעת על מר גורלה, ובן ברוחה אל העין למלאך רדה

לכל הרוחים ואורו בָּגָר ("לדמותך" עמ' 10). שמחה שאבה את שירתה ללא יודעין מושית ה-

יגונים של האשה התייננית ומשירת האם האהובה...
שידרה של שמחה פורושה בספר שיריה החדש
על פני תחומיים שונים למרחב הזמן והמקום,

המשפחה והשכונה, החברה החגית, העבר הרחוק
והעבר הקרוב — לרובות מראות נרף קסום
משמעותיים בשיריה. שרה את שירה גם על דמיות
שלשים מן התנ"ך: רחל והנה ואחריתין והפעפת אותן
לזרמיות אקטואליות.

שמחה מגלת בשירתה בקיות ניכרת בלשון:
לשון מקרא ולשון חז"ל דורות בכפיפה אחת
בשירותה. לא חסודות גם מליט שנתחרשו בדורנו.
השכיריה של שמחה גם לחדודן חידושים לשוניים.

השלילה שמחה שם בה חדש יהישום לשוניים
ושיביצתם בשירהה. כגון: מומקזב, מתקרנפים,
אצבעות מהזרחות, כגן: מומקזב.
בשירתה השתמשה שמחה גם במטפורות כגן:
ול "שרה", "ונורוות הארץ", גורגה ארבנית הארץ".

מושולה היא שירתה של שמחה לתהיבת זכויות
בhairה שצבעה בצעב כהה, אלא שאין צבע זה
מאפיל על עזקהזרו את שירה, שקופה היא
שירתה, בדורות ונחרית.

אָגִלְעַי!
באו יוניל ויחול לשבחה, כי חוסין עוד רבוכ
בשנים טוטו את חות הוחב לשוייה ולמתוח את
לחם גנורא ומלהט שיטה לא ווופק עד אחרית
מייה ושותה.

"שרתי דיקון עצמי"

מאת יוסי דמות-הלווי

שמחה שלנו הינה נפרדות כשלעצמה גם לא
כוור כתיבתה בשיר ובפזווה, תרבות כתיבתה
אינה אלא תרגום וביבואה של האישות שלו.

דורנו אינו דור של שירה, כל התקשורת האלקטרונית גוזלים את מירב ומיטב זמנו של האדם המודרני ומכאן, כנראה, הרידות והשתחתיות שאנו נתקלים בהן בחיה היום יום שלנו.

ר' נהוגה ביציאתו מבית המדרש היה מתפלל: מודה אני לפניך ה' שנתת חלק מירושבי בית המדרש ובתי כנסיות ולא נתת חלקך בין יושבי קורות ובתי קראתאות.

קדמונו העמיקו לחשוב. הם למדו תורה בדעתם וחקרו אותה בשנותם. עמדו לרשותם האקלים הרוחני והשקט הנפשי שאינם בירשותונם. וכך על פי כן נוע תנוע כמו שאמר גיגיליאן גלילי:

בת השיר אין לה מוגע, בת השיר אינה נאלמת, שם הוא לא שוקט בהמון גליין, כאשר השפירים לא תוחדרנה בפשופי מוריון תחיהן, כך יציר השיר לא יהיה מוחה על אדמתו. וכך אנו מזגאים נושם ונשיכם ויחמכו רשרים, מקטמים את מצחיהם, מאמר עצים אשר החיטבם כדי לモיא את המלה הגלותית, את המשפט הקולע, בלי לשאול את עצם כלמי הם עמלים ולשם מה הם מענים את עצם ביל רחים.

ראיתי את ה' בתוכי
שרתי דיוקן עצמי
מעטה בעצם נכהות



לעומם לשמאלי: מדריכי דמות, יהודיה עמיר, יוסף דוחות-הלווי, יצחק שבטי-אלען; עמוד: שר שלום קשת.

יש שלים לב לשורה הדשנה שהיא מעין הקבלה לשורה הראשונה: ר'אית את ה' בתוכי.

היתה צפיה שהיא תשיר את האל שבחוכמה, ובשורה שלישית היא ומתחודה: ממעט בעצם נכהותו. לא מתרך דוין ממעט בעצם נכהות, אלא מיעוטו, מכשולון דרכ. ולהלן היא מתחננת: חך עשה עמי, אָא אליע, עית יונגה החזו, תעריך. כל שורש פש.

עין הקורא – סחיות ספריט

ט' בא"ה פלו'

בסיסו של השיר – כתוב לפניינו ספר שירה בשם "לא ברעה זורה" החזقتה זרים תשד"ס. ספר זה הוגש על-ערצתנה לאחר הוצאתו לאור. ואולם אין וקדם ומאותר בשירה. מצויים הבוטיו בשירה. פוך אצל שלום לוי כתוב אלמנתו שקשה להקotta. והוא מעניק לשיר אמריות אחדות, ואתה חישעיל שאמם וטוטיפ משפט כלשהו, עלל אתה פגוע בלבנה השיר.

הו רואה בעין בטו גורל יחיד ורבים. בטו יכול אתה להפכה בדרכּ מטפורית לשירותו או העומן. הבה, השירה והעם, הם בוחנין וווען, הנחש אונר או גולרה. וזה מאז בראית האחד ליל אדמות, שתחתוכניהם הלו נאמרים בנטמי וום מלם, הרי הם מקבלים את הכוח הנגבי כוכחה הפיגמי של המלה.

וזיל קב羞 (עננת ה, ע"א) שהקביה גור:
לא אבוא בירושלים של מעלה עד שאבוא
ירושלים של מטהה". אם כן עת הנשׂר,
חויר וירושלים, גם את קב"ה לירושלים,
שם כך אמר בשיר: "אתה אצרא ל' לי",
וגותבר הבן נבעת עדין אידיוטיתם בשלמות
שבהו לירושלים: ואותה אבוי - לאפה צזבני!
ועוד שלום כתוב, והפעם ספרו החדש:

אזרעַל היְנָה ("הוֹצִיאַת זָהָרִים, תְּשִׁמְיָה").
היננה וזהי חותם הלב. מקור השורה ואפשר
הוֹסֵיף — מקור המכבאות. אומנם יש כה בואר יש
כל, ואורן קדם לאל. אבל גם בכוכבים. זוהי בעיטה של השירה: מיום
פַּלְגָּתִי / קָנָה בְּלֵבִי יְוָהָה. ועוד הלאה:
אַיְזָרַעַל לִוְנָה" (עמ' 11): "כִּיל מִשְׁרָטוֹת
מִקְּדָשֶׁתְּרוֹת / שָׁקְבָּרוּ עַל עִירִי קְמָאָרוֹת / תְּלוּוֹת
וְהַדְּרוֹת

חול' הצביע את היהונה סכטן לבנטה
ישראל (ברכות גג, ע"ב). למרות שהנביא הושע
צג' אוותה פָּזַח וְסִכְלָה בֵּיתוֹ, היהונה היא
רהור חולש עם שristol נחש בלו' שבעמינן.
אם כן יראה כה' לפ' קביעת חול' עטמים. אם כן
הם הדברים המציגים את היהונה בעיינו
על': ראשית, היא צור יפהה, וספק אם יש
כל בעיל החיים יצור יפה המינה. אבל עיקר
יעקורים עיינו חול', יהו' היא נאה ממנה זו גזה
אימה מכירה אחר בלבדו. ואת האמנות
אתה דרש מושורנו לאמר:
בשבילים: אתה ואת דרש מושורנו לאמר:
הו' יונה אינקה בצלת / אלא בפניקה / אמרו
ל' ציל.

מן של הנושא (עדתי) חל-עברית, וכי
עתה הזמן, גם היא מתבדה גם בתחום
ספרותי, כמו בתחום אחרים, ומייבית
של כובד ראש ליחסים הבינלאומיים
ישראל. גם זרים שנולדו בארץ וגם בצי-
ת סמכות לכתיבת שורות אלו מביעים
את המזוקן הרגישת של הוותיק היהודי המזרחי

"החפיפה בין כמה ממצאים מחקרים עותס סוציאולוגים לבון המציאות המותגלה בלבד ניכר מיצירות אלו, מונעות חיס ביטול גוחשות של מצוקה ראשית".

יהודי צפון אפריקה במלחמת העולם השני

מיכאל אבטבול האיר פק כר בתולדות
יהודים צפוא-אפריקה במהלך המלחמות העולמיות
הראשן הכל שנים אחודות בתולדות העם היהודי.
זהו ספר (בałczotach מכוון נב' בז'י',
שליטים תשי'י) בעל תכללה של נתונים
היחסים על כוחות ומלחמות עולמיים של יהדות
זרע אפריקה, שכארה היהת מתויה בצל,
וowitzו של העם היהודי בכללו.
מסתבר, שיחות זו הייתה מהוננת בנסיבות
חכמים בפועל בכל תחומי החיים, מלבד
פרוטות ועד לארגונים מוחתרים, לחומים
ולומדים. פעילות זו השפיעה והנuya את
זירותם של מוסלמים, ששנאית ישראל היהת
סימני הערך שלהם.
הקריהה בספר זהה ממש עצרת נשימה.
התברך שבחזון-אפריקה פעלו יהודים זוכי
מוחה, אמץ' לב ובועל כושר מהיגיון דשחפו
מן נחרחים באוכלוסייה המקומית לעולג
ג' רק נגד הברטנים, אלא גם נגד הקולוניאן.
שם אירופר.

**יחס צבורי במדיה
אל תקשורת המונים**

בפתח הדברים של חבריות (נ"ז הפלרין) צאת צח, ת"א תש"מיו) מתריע יוסף פרקלט, ר' אגד העוכבים של כתבי העת בישראל, דב אשן וחמי גברון, שהם מאධיכת תנועות וולטות השפעתם ע"י סלוף העובדות ייחור פגמים.

ואכן כל אמצעי התקשרות הכתובה והאל-טרונית, בין שהיא עתונאית לבין שהיא שבעל אמגוון, בפרט בטלפון, בסרטונים ומוקרים מוחווות מתיימרות עד כדי הנחות עצומות ללו כל העולם יכולnton לרוגלי. ממשה היא אבדה את השעטה עניי ניבור הרחוב בגל המגמותיות ואבדן הבלבומים וסוציאים המהוירים את אש התקשרות.

ונז בשארם הכהן דרב בהירות, שהמפל"ת שהותקפו והושמו ע"י שופרנות התק-רתת לא השיבו על תוצאות הבהירונות.

העם נערם "תל-גבואה" של ספרים בנו-"
אים שוננים. נשאלחו למערכת של סיקור, אנו
ובוכחותם ביטול "גבואה" לאייכות של הספרים,
בბইה העומדת לפניו היא, יצוד לסקור את
כל הספרים הללו בצוותת המוציאות וכקרה
בדירקטוריית המרכז.

יונימ במקילת תימן

זה מקורו יצא ספרו של ד"ר יוסף טובי
יעיינוסים במגילת תימני" מאת הרוב היה צאלא
בצלאל (מריהו), גדור כוכב תימן במאה ה'הנ"
הנואצת ספריהם עשי' ליל מגנס, האוניברסיטאות
הבריטיות רועשין, והשוודית, והשוודית.
ספר זה הוא למעשה מסכת ההיסטוריות
חרבת החיק על התקופה רבת חישיבות בהי
ההיסטוריה הדתית, ועל פניהן היה צאו מנותה דו שול
וירושן טובי עד שני ספרים: "היהודים תימן"
בכבהה התשע עשרה" ו"וילנדות יהודים וטמי"
הרבוני על פי כתבים ורשומות החל ברבי חיים
הרבנן וגבורו בחכם שונים שנאו אחריו עד

בספריו נזכר אחותו. במאמרם של מגילות תימן"ו (פרק א') הוא מזכיר את אחותו של פירור מדע הנקשר בתולדות היהודים בתימן. כי חכמי תימן לא היו תומכים בטהרת השטנות, כי רואו בחזה עזין בטול חסר עץ, ואסם בכל זאת כתבו אל עראים שיטות השילוב ותוכחות מוסר לבני עם. משפטם מסר השילוב ותוכחות מוסר לבני עם.

בשלשת הספרים הללו הוא מאיר את המרכיב החשוב של גנוזות היהודים בימי עז. מהרבה שפה זיהה אמשר מנהיגות החומרן בגדו. וטורר פרק זמן עלם מאד שעדין חיל נמרובה מן האור — וזה פרק שבחן חשלותיו הנחאלסים על תימן ועד תקופת רבנו סעדיה בן עזון.

צערנו שגם אל הפרק הזה הגיעו יגיע חקרינו

פרקים בספרות יהודית המזרח
במדינת ישראל

פרופ' לב כהן מבקש ספרו זה (הוזאת קריית ספר ירושלים) לעתבר קווי דמיון משווים אצל כל היוצרים המודרניים בשירה ובפיזורם בהקשרים לענייניהם והלאו' מיתות הנוסחות בעולמה של מדינת ישראל, ספרו מתבסס על נתוני מדענים ממחקרים של פרופ' אברהם טוואל וDIR' שלמה סבידי וארם. ואולם עיקרי התנאים הם במקורותיהם של היוצרים עצם, הוא השכיל לפחות את נקודת המוקד של המתוחים העדינים שמקיימת לפקידה ציים ונעלים גורומיים להשערת התרבות במוניה, בירוח יעקב פיעוני החברתיים שעדיין מהווים בעיה העיקרית של התרבות בישראל.

ויכד הוא כותב בספריו הניל: "הטענה

כתר תורה לבית חבוש

ואחרון אהרון חביב, המשורר יהיאל כבש, והאפן כליל משחת בubishi. רואית היסוד הדתי באחבה ווחק. ישנה אהבה לטבע, לאו, לאיר, לשלום ולנו. והוא שאל משחת החשוש הוא מפל מיחוד במינין, מביתת ערכו האמנוני, לאך ריק ביפוי כתוב בדבורי על "החשפנות" באחבה לעיניים ולוד. מורות של נשאות אבותן. כן מומחות אהבותן מושגיהם בוגרין עקיב ווחל, אמןנו וומר ועד.

שירת חבצלת חבוש

בר, כשאתה מאי את דמותה הזאת למלול האדם, היר היא הופכת לדמותה עד אהרון כדי להתמודדות, או לאחבה ורעות, דברי מושרר מסיים: **למול גאים בחזקיך שפודים / ואת דקים שפוךיך בחזונות.** אך זה היותם ביג לדות, ובמדבר החיים הקשוח עד שחו לא עוזר וסומך. המעתע טשכון עליו הוא זוכר ואוטם באחבת אש ממש. נרא, אמש סחד ייו אל, שנענו בו את מות החסד, שמחון בה לכל חסר הישע. אך עברה לדמותו אכן בארכ.

בשכונות שבויים תלמודו את מלכת הבתאות, ולו נשים שמו עיטיה, שהוא למשעה בשוש השם אוטטה, ככלור אפין, כנראה, נערמה מלכת בניו בתורה ממשפטתו ביר דמאר. שם היו היהודים מומחים במלכת הבניין ובכל מקצועות החיים. הוא הפך לבני מומחה ובכך, וביעינוי הערבים, עבד הבניין הפך השם עצה לעם אגדי. כל הבניינים שהוויה, שעם גודל ובר מצטיינים עד הימים בעיצות, בדיקנות הבינה וברתווי הדמות והזויות.

הספר שמספר לנו על קורותיו, מאי מלחתה הצלול המרשונה עד כל התלאות שיברעו עליו ועל היישוב בכללו. מונך המשופר בספר תמותת וועל מותם אדם עז, חזק בגוף ובנפש, בעל כוח סבל שלא נדל. מכל עמלו הגיע לרווחה חמורית, ומוכחה הרבה בעשייה דינר. בה שוי בתי נכסת ווילה ערינות לכל צרכי חברו. אין לו אלא לאחל לו, כי יוסיף ימים ושנות חיים. הנה לחוי!

אהבה ואיבה

(סוף מעמוד 23)

ולא ננטפו אל לאויה הרבות אנשים הטעים הפגעתם בסיסות מורו והמשפחה והוכחה את חי' בינה בלהות. בונגים בשירותו לב בדברים שבינו ללבינו, מתרה מהחבר שכabhängig מסוג זה קרע מאיר בה והאות לא יניקה.

לובקה וחיים דוחוד-דרור
בגען הבן תומר למצות
יה' רצון ותומר ישגה כברוש וכטומר
ויתברך במלוא העمر

אפיקים

ההדגש בספר שרוי הוא האהבה. זוהי אהבה המסתעפת על כל הוינו של האדם. היסוד הדתי באחבה ווחק. ישנה אהבה לטבע, לאו, לאיר, לשלום ולנו. והוא שאל משחת החשוש הוא מפל מיחוד במינין, מביתת ערכו האמנוני, לאך ריק ביפוי כתוב בדבורי על "החשפנות" באחבה לעיניים ולוד. מורות של נשאות אבותן. כן מומחות אהבותן מושגיהם בוגרין עקיב ווחל, אמןנו וומר ועד.

כגניתו לפניו מש茅ות שניים. גם הרכיכה המיויחת וצבע הניר המור וחוירג עושים בת היר. הזרק מבאר וברוד בדיניות בה פרשה קשה ונואה. חבצלת החם נעה בת טובים, מחוננת בכרוניות נעלים, בעלת עץ מיות ניצאת מנדר הרימל, לאכורה לאיה התחיה צריכה לצמוח לתפארת, לפכות את מעין יצירתה הרותית ולהניב נצאים כל בת משלוחת דתות. אלא שגורל רע אבר הול על רע ונשא דמות אדים, מואוצר לא לטבה הסור פר פנחס שדה. לאמותו של דבר הטרגדייה הזה חבצלת חבוש. למצבה רולדה ממדוזים קבוצת שולחן הנוראה של הניל ולמדוזים, סי' 2121 עמי. ג) הילא התיימי — קובץ ספרים ואגדות. ספר השירים של המחבר: "הgingims", תשמ"ז, תשמ"ז, תשמ"ז. ואחרון — שירת חבצלת חבוש תשמ"ז, 165.

בכל ספרותי זה מעורר תמייה שהשתתף אותן, בייחו בשים לב למועדיו והזאות. זהו פרק זוין קצר של הרצאות הספרים הללו, שחלקם מונחים נכתב צמן זה. ואחרון את ייחיל בחש בברית, אגדה על בקר את דראש הר גבו, או חצה מדבר ישימון — לא מיניה ולא מקטזיה. אתה מזיא לפניך אדים בעיל ביז, רגוע גורן, ובמש מונמנם, וזה לאחר כל המפרט שזכור לעיל. ואשתי אגדות בית חבוש. לא להם הציג את דיר יוסי וובי בספרו "תולדות היהודי תימן" את ר' ימים הבושן הראשון כפתח את תולדות היהודי תימן במאטס השנים האחורי ואנשי תורו. הלביבים הנשניים, בבי המכי אשפוזה בבתי תלולים לחיל רוח, ולאר את קפה בדי עמעה. דודה קשש ממנה שירים בשבייל ספר המשפחה, אבל היא סרבה: "איך תציג את שכמותי עם רבנים ואמני תורו". הילביבים הנשניים, בבי המכי אשפוזה מחלתה כבר לא געאה טעם בחיים — וכן הקברות העצומות של החישה ומשעה יש כאן הארה לתולדות היהודי תימן בכלל.

הספר "היא התינני", הנה קובץ ספרים וגdotot. לעומת המשורר הוא ספר אגדות, אלא שהאגודה הזאת מומחתת במצוות. יהיא רם ריאליים ביטר עד כדי מישוש בידים. השיר האגדי בא לשם שי' דברם. יצירת מותח ומוסר השכל. מלבד זה מותואר בכאן ארצת שחורה של משחת חבוש הגיע והשנה שיר מהבטה אותה:

לכתוב מתקדש את הספר שלא קתבי ולא אחיה
לחיזות עד כל קד קרביה, אפרוי לмерות.
חימס בקיטין ומלפת
איישוון נטפורה
מעשעה של הגס עצמי, שקל פק היבט
בקשו לו אחרים.
לקתוב מתקדש מושו שקלקל
אפקא ראי הוב נצחה שליר
קשייר אויזו בקבב אמי נקצת
תפייה חד פטמים של חבצלת
איini לא שזאתן.

ספר "ח'י'יס"

על שלוחן מערצת אפיקים מונחים הגות
של ספר העמד לצתת בימים הקרים,
בחוואצת אפיקים.

יהיאל חבוש, כאון מוכח הדבר שמו מומול לענני שוקים סמול כתוב גס שיירה בעלת ריש חזק וمعدן. הוא טוען بشיריה זו הוא נאל לחשך. ואכן תחשוה נאמנה זו של אדים חי' במצוות. וקשותה של עיניים עסקיים, שם המשפרים היבשים עללים, לכואור, ללולו כל להלחות רשות. וזה צין גביה ליהיאל השחיל לבצע לעצמו שירה, עשרה יכול לשפוך את לבו בדבורי שירה, עשרה מגנזי לשון פים ומהוקעים להפליא.

לְקֹל הַרִּיחִים וְאוֹר הַבָּר

על קובץ שירה של שמחה זרמתי-עכבה
"מtower הען שבברה" הזוצאת "אפיקים" – תשמ"ז)

מאט יהודה עמי

ברחתן מן האמת, מעדרפה לאמץ את ראייתך

בחושן כרי

לראות בחשוך את קדריך

לളית בוחכם לא לזרם

(נדודי לילה, עמ' 31)

צוקים קפואים

בקשישיא מעל דרכי הגדים

בן צוקים קפואים אפלת נתיבי

סופי שקספיים שם

חשבתי בלט לבֵי אמסיס

כדי אמתת צבורי האגניים

חני מוליכים וורי לא אני אונקס

פירות חבט בפי, תמי נזץ,

מחיש מולדיר מקשולים,

קחצץ עזק בן דלקות

סדרגון גבגחות נסודות

חוורית במתחרות

כאב ואקבות

לטורת ברקשות

(הומן לא היהubic עמי, עמ' 13)

בחרתני לפתוח בשיר זה, כיון שהוא משקה.

בדעתך, את עמידת המשורה לנוכחות המזיאות.

מציאות זו מצוינם "צוקים קפואים", כאשר

השיהה בקשתה להמשיכם בלחט הלב, אך מייד

בא האישו – אין מה לעשות, והמלסנה

הפסנית היא אcoresית:

חוורית במתחרות

כאב ואקבות

סטורת ברקשות

אנן מוגש עם קובי שירים וזה הוא מבאי

במיוחד, שכן וזה מפגש עם הויה אמיתיה של

כאב ממשק האילידי בטניו בווות שנותה של

החיים. שירה של ורמי עצטה פגשים את

מדורות הנורול ללא מחדצות, אלא אשליות

וללא רחמים עצימים, ומציגות אומם בפשטות

ונראות. כן, למשל, בשיר "הורכעתי" שבן האי

תמורדה עם אחד מקריריה:

געדי אכם מקאיקה

געזר עלי לעצמו נקבה

אין לבת אין להחעלם

נשאר להחטט בצעע המדרטם

קסוכ בקשייה בקדוד בקר שאות קאקטה הקאכ

לשפט קבשיות את קאקטה המרה

את קעוביה הנרא

הורכעתי – עמ' 11)

(אל שלכני, עמ' 18)

והמפלט היא החדרה, ברם שירה זו מעצץ

יריר לעיתום כחתקננות בחרן ביחס'ילא עמי;

השרה מלולה ביטויים כה ורים עד שהיא

הופכת לעיתום בית של חוליע משוי:

רבבי בשפת חוטיו המשי ודיקם קשופים

בדומה לתולעת בתרות, קאורךת בלבדה,

ואף אם ראיית האמת מכורעת את המשורה

ומביאה את שירה עד משבך, בכל זאת אינה

פרקיה תותחים פמיים התרסקה.
מתפרקם והוא עוד יתפרקנו
(חותמיashi, עמ' 21)

כך הופכת עצמות ולייטוקין וגשות.
להסתגרות עצמות ולייטוקין וגשות.

לא תקם ולא תטּוּ
ונראה שישוט הכאב בשירותה של דמות
עצתשה מכוורו בחוויות של אכזות ומשבריהם;
אללה מדורזים ולעתים מפורשוה בשירה השור
נים. משקעים אלה ונותים את אותהיהם
במרוביה שיריה, ומבקשים לבוא על פורקן.
ברם המשורה אינה גוננת פרוקן ולעומת אן
ליידר גדקמה שלה. אם מתוך השלהם של
אין-איונים ואם מתוך יציה ל"לא תקם
ולא תטּוּ" היא מדיפה את הרוחמים ואת
ההשלמה שסקטה:

איך אַלְעַי צְנִיעָה: לֹא תָקֵם וְלֹא תְטַבֵּר
וְלֹא מַגְשַׁם קְלֻלָם
קְבָעָן קְבָעָן נְגַעַת נְגַעַת
מְשַׂלְמָה, שְׁבָעָה
אֶל רְחַם, אֶל נְגַמּוֹת.
(הנמה, עמ' 22)

כמה עדינות נשית ויפוי נפש יש בשורות
אללה, הנחותו פורקן לעוזם מבנים, ומסתימות
במלים רכות כל כך.

בתוך עמי איי יושבּת
ברם שירתה של דמותי עצמה מסתגרה
בתחומי האין בלבד. למשמעותה שיח ושיג עם
קורות הרור והוחזם באחר. באוותה וגשות
מפלאה לזכות האין באה בחוויות את הוויז
התשתיתית השונה של قولנו, ומביעה אותו בעיצוב
או מומו. קרבנותו בינו המורקבם על זוכחה
המולדרת והשניים רבות מכך בככל פעם את
ההשאלה הנצחית של פשר הצו האלקי לעמידת
יצחץ, הרור כללו מכהה הדריך בדרכות להפעת
המלך הגואל שיאמר למשיחת די. הכאב
העצור הוא אכבר כאלו ולא של המשורה
 בלבד:

ובְּזַעֲלִי מִתְּהִרְבָּת
וְהַטְּהַלְּתָה אַכְלָה וְסַפְּקָה טָרָב
בְּנֵי קָאֵל בְּסַפְּקָה גָּמָני
העניך הנעקר והמלך, עמ' 26)

הפקו היישָׁה לְשָׁרֶרֶת
חשבן נוקב בירור ערכות המשורה עם בני
הדור כולם, שעם בואר לאarity ההבטחה הפכו
חירוי היי הולין עבורי יעד או אידאים. שריטה
מטביה לבטא את האכזהה של "דור המגור
והשואה שלכל עברו אך לא שכח" מדור
הירושה שיזה אמרו לשאות בכבוד את ירושת
הabortות ולהתגנה בתהאטם ליעוד הדורות:

יְוֹשִׁים קְפָכוּ קְפָכוּ קְרִישָׁה לשְׁנָרָה
יעַבְרָה קְדוּרוֹת לְאַזְעָה
גְּפַגְתָּה הַגּוֹלָה הַפְּכָה לְקָרֵס דְּשָׁנָה
הַקָּרָר קְפָרוֹשִׁים בְּמַקְרָב
נְשָׁבָח פְּמַבָּס בְּקָרְבָּן
גְּזַעַת הַקָּרָר בְּמַכְרָיב קְרִירָה
אַקְמָת הַהְבָּקָה וְתָהָר בְּשָׁפָלָה

שם חורפית של, ועוד יום מותה לא איבדה
כלילות דעתה והנויות אשתה הקונית וחונתמה
וחמי. והוא לא שיטעה את לבושה וארוחה בארון,
ובכל הלבוכיה ומעשי היזגה בכובא דשל
קדושים היהינה בהורה.

היא הולכת לברית עלמה מבמות שיקח לאלה וועל
וללא מכוקבים. תחאה נפשה צורחה בקרו הרים.
וישך הדוחה הלוי

ת ח ז ק נ ה ידי המתנדבות

מאת מריאם ישועה

ונוחותן של הנשים המתנדבות בכית החור – לימים "אסק' הרופא" יוצרת חיבורו טובה ומן-הנישׁ ובשבשת, חסוי אונס'ם וואירואיד'ם ייְדִוָּתִים לבכירות. מתנדבות אלה עשוות עבדותן בכם-סיטות ובאנוניות למופת. חלק ממתנדבותן לאלה כבר חן על מעלה מגיל שבעים שנה והם מבצעות בוריות וביביקנות כל העברות המוט – לות עלייהן בתי החולים – וככל זה כדי לעוזר

חולמים והוקקם לעורה ולסעדן.
נעימים מאר לשלוחה במחיצת השטחנברות
להקשיב לשיגון ושיןש בו מן ההווארות
עדערן מלולבן, בעת ברוחתן ורוחנה, היבורא
אורורה דילצקי מוכירא יעיל, הנאה והחיכינתי,
בושם שמשת הוורה-מנכנת בירת החולמים כל מי
שעובד במחיצת גומר עלייה לאיל הלל. מדי

כמעט כל יום נשמעה בחיל האוויר השאלה:
זהו שלום לאה שוויז? והוא עונה כהגהלה
תמיד: "של"א היה יותר גרווע". אשה פעילה זו
ובודת במלוקה הפסקה. חות שן חוסד
מושון על פניה המבוגרת דצין ואחבה לעוזר
אלדים הסובל. היא עסקת בעבודת שנות:
טorigga, רקמה, תפירה, תקינו בגנים ועוד ועוד.
ארבעה ימים רצופים היא שוהה בבית החולמים.

החברה מלבד, נצולת השואנה, מתוגבהת גם היא שלש פעמים, יחד עם הרבה מתנדבות בכל אחד מחמשת הימים. אסף הרופא "אסף דוק" למתנדבות, כי רשותה עותרת כבל כלכלתית.

כפני הרצון". רק אדם שחדל לרצות – חודל צונו לפועל.

כוס תנומאים

למשפחות בר ברייה וחותם ז"ל

שופטן רבוי רבוי

ט' ברכות ברכות

1200-1201

דוש

חכמת נשים

בנתה ביתה (משלי יד א)

יונגה-חמאמה בת מריא עזאי דוחוה-הילוי זיל
קעה רעדת בות עזין. הקורהו איזהו ניכולם למלא
פערם שלם. ואוואל ננסה און לומצט און דמות
ירוקה בקצורי הדרש עינינו.
המנחה יונגה בכורת רבי עזאי דוחוה-הילוי
צל מאשתו האשנונה. היא נולדה וראשונה לאַקעִיךְ
ספּטרָה קורונה לעפני חדים אחרdem גנג המשעים
שורבָּה שׂוֹמֵן

בשת תשיט יצאה מעריך קלהה נבל עמר עם
בעליה וולדיה. ארבעה מהם מוחם בתימן וחמשה
וועושו סקב תולואת הדרכ ביערות לאירן שבסלאן.
בניהם נודה לה ברכותה. היא החזקה
אישה בעין דירה ולשחה לצלעמה; כלום קרבן
גוללה לפני ה'. ואולם נודר לי הנקה הבכור שעלה
בצמיחת צמיחה. ואכן ונבה האלחזוק השה נדרים, עצמאי
של אחות ובן בודד שנזרח הדרה, גם נינט וכתה



אומרים אחרי מות קדושים אמרו. ואולם אשא זו
יריה מהנתן בקורתה מאז שחר ענוריה. בהגעה
פונקס נשבב הובך רח' בעניין
שאן, הוא אמן לה של פנץ' נעד יותם, שכידען
מלוכת בקשת אהורי שמה. נשאי חילצון
הזריפות הלווי, ועל לומר לך שהווע עני בזענין
אל געפי מנגן לאומה. השוכבת הפונית און
כינוריה מלודיה. הא אמרה לו: אם נואך נדרך, די
כך נישאה לאווע נעד, ולע בעבר אליא שעס
גענטה ואווער נעד הפך, בחורייזו ובתובנה כפוי
אדם מים. האשא צדקנית וו היטה הגוטם המניינ
אליגטורין

אשה דקניתה זו הקדישה את חייה, כספה
משמעותה לגלויות הסדים. בעת יציאתם מתימן היא
שנתקלה לעני הקלהה בלב ימון ימיים מתרעם
בדרכם לא-ישראל, ואמנם השם שלמו היה את
ווכם תזרזה ובכבה עם השורשנותם בא-ישראל.
ובוגבנה ז מלחה אשר היה אושר כל ומן שבאה
לעניהם עירם גמלות הסדים, כל אל שזקן ונודך ובקש
ללאולאה לשלוח ממנה העלה עשו כאר שביבלה
טטיין עיזיו כדי לקלים מצוח זו, שהיא משות נשמה.
וילו שמי היבטים נא-ישראל ולא אבחנה דרישות שלום כל
ודברם לידיך, כי רואתך הוא אך ירייתך.
אשה דקצת וויה כמוה ומולמלה. והגיגי
בקיראים ברמודה ורבעיה ליפויה, היו
ויהם הכתאות, כי היא הירעה ערה על כל
מורות של דינה קרא כהונת. הא-ירעה טבח

שלל אולמה
וצצב עצב וצצב
עכוב צצב וצצב
אין נבל אין עוב
שדרין לוחות, קתקומות, רוחה בחר
ממחה כלהה הנורא
אלאן טולא לא
אולין טולא לא נשבח.
(זהר הנורא, עמ' 28)

לכל הרים וארור הָר
פנינה שירית בהקמת ומיחורת במיןה הוא
שריון "לדומון" שהוא שר היל לאשה
במגפה המפעים הוה בין המשוררת
המיומנית. בתו ומונן לבן האשא בחדרין
אנטוליטשת כתאנני קיר סגולותה החומריות של
ישראל האצילה מתימן. דמותו זו מתגלת
אנדריאס אנטוליאל של שלמות בעלת חינניות וקסם של
עשרה, קופפות קומפה של כלבה, כוח סכל
זואה יהודית ושור מירוץ ונשמה.
במלים מעוטה של סגנון שירית, אך
בפפליליות בזיקן ובמען, הגשים, מצלחה
משמרות להחזוב את הדמות, אשר לה היא
ונוגדור, בכך היא מבטה תבונת כולנו.
ונשים בהבאת השיר
לולו.

הַדְמָוֹתִים שֶׁשְׂחוּ נִשְׁמַע קָולֵךְ קָרְבָּן וְאֶורֶב מִכְלָה בְּחַל בְּשִׁבְעָה לְאַל שְׁעָרָה כְּכָל־יִשְׂרָאֵל עֲזָרָה וְאֶבֶר אָסְלָבִין וְעַדְיוֹתָן לְצֹאת אֶת עַל־הַרְצֹן חַזִּין קְפֻפָּה תְּחִנָּה הַפְּשָׂא בְּתֵית קְרֻבָּה בְּלָבָה

בְּפָה לֹא חֶטְא בְּתַלְבִּזָּה
וְזֶה הַוֵּין
שָׁעַר מִפְּנֵה פְּלָה
רַעַשׂ מִפְּנֵה פְּלָה
לְקַבֵּץ כָּלָא הַחֲלָא
מִצְבְּדָךְ מִתְּהָרֵךְ הַשְּׁמָה
שָׁאָר לִי לְקַדֵּס דְּרֻמְתַּחַת הַסְּגָופָה
לְקַדְמִיתִי לָן

אכן כל המבוקש להציג לחון עולמה של
משוררת החיה בתהוויה, האפניית כל כך
בכני ודרני, של "בקיריו לא ערב ולא פארב", אך
אנשא מונסנוטה העדפה לפלוגת
ברדי לשועו על הקROL' "טונטן גאנן שעחדה"
ומזומן הנותן מבני שרתה של שוררתו.

למושלים עמנואל וריעתו
לשואוי תחיה ויחיאל
יתברכו בברכת משה ושמואל
וברמת מושגלה עליו בבית אל
אפיקים

אל השרש*

את משה בוייסט (האר)

מחוקר המקיף של ד"ר אהרון רואנגי על יהדות נימן, המוניה עתה לפניו במגילת ספר, מציב את חותם האקדמיה על אחד הפרקים הנדרדים בתולדות יהדות ישראל: תוכעת הרובנות והתבורות ששלגלה היהודית העתיקה בז'יטור. יחדה של יהודת תימן לא נודע היום, ואולם זה לאושווה בשארתו נשאת בכל צד ו谈起ה בינהו. מקדמת דנא קיים ועובד מפוכם עי' ההיסטוריה היהודית באור העמור שבין חומרים וטורלים בין הדעה המזכיבה את האדים (המושתר מן הבמה) במרכז היהודיה, לבין צערת העמיהת גוףנו או את הפישעה אלולות במרזה. ונודע הויכוח הזה רק בתולדות ישראל. אבל בתולדות יהודת ישראל יש להשפטו חшибות-משנה:

(א) לבני מחות הדחדה היהודית העמיהת מוקדמת-ראות התפשטה הלאומית האקטואו לית עי' תקיה, ביניימי, וחדשה (רב) במקודם ההבעה לעבר החץ התרבותי-ההשתורי הר-טיביע שבין היהודות לבין שאר אירעום, שהוא חילוק השבדה השפתית בין ראות גלובליות וחותומות את תורתה של יהדות ישראל.

בכורה, לא כמשתעים הדברים מגוון המחקך שלמנינו, שכן זו לא ראיית 'ידי לבור את חומר הראיות ולהציג מציאות מסוימות. אבל הם עולים ממשנו בואון זה, ברורות למדוי, בראייה של טסורייה שואורת תין נברשת אחורות פרקים שברם מוגדרת קריית צורח למגעים עם משבירותו מערביות י' בעיר סקרת העת החדש עי' ע' 156-157. כלומר באותה צומת בלתי-מנענעת שבנה נפשות וולת תימן עם קשת הגלוות היהודיות האחרות, מותוך כך עד העלם הגדול, והוא מtabוטה בתופעתה הח'ה-הסתור רות של יהדות מקראית בבל פניה; י' לדוגמא גם במירח חחישב המושעה; י' לדוגמא פרשיות האנקודטה על עזרא הסופר ותחלת היישוב התימני בימי קדם - עי' ע' 4-46 ועוד. בדתית הטקסט המשולב של התמלוד בעיש' (72-3) שהחזיקה במורשת ישראל בקרים המזוהה לתקופת טסורייה של קרובו לאפלים.

ש להבון אל נכו את מסד הבהירתי התורבותי של הרקע שעליו נפרשת הירעה: החברה המוסלמית נבלת (השקבתית) מזו המערבית בזכך, שהיא שוללת את כל הספרות התיאולוגית של הדתות המונוטיסטיות הארץ רות יהדות ווצרות) תכליות שלילה. הקוראן גורס שככל מות שירה לפניו, ובא ארוי, מיותר. לא כן האנגליונים הנוצרים, המאמים צים את הבריות החדשה. עבדה זאת צרא

Journal of Agricultural Meteorology, Vol. 31, No. 3, September 1985

(Indiana University Press, Bloomington, USA, 1986, 203 pp.)

★

המצב בערי השדה לא נשנה. לא הוקמו בתי ספר יהודיים חדים לא באוטן ערים שבנה היה בתי ספר יהודים מלהמוה ולא עברם אחים. בכרכון היה בית הספר לבנים שהוקם צ'י' כי' סגור שנים ובעיתו כספית, עד שנארמו הבנים הדרושים, בשנת 1937, להקמת בית ספר יסודי בלבוב בבתי ספר לרנות, שנפתחו בישע' 1938¹⁷, אולם, עם פרוץ מלחמת העולם השנייה החזרו הבנים צ'י' הליטוונס, ורק בשנת 1944 הוחווו לידי הקהלה מරשת.

בכרצה היו הילミות התיכוניים בכתב הספר אליאנס לבנים ולבנות עד כיתה ג'. בשנת 1940/39 הוחלפה את החינוך התיכון לבנים עד גראן' (ה'גראן'). ככלומר, תלמיד תיכון מלא. כעריה לא הרחבה על החינוך היידי עילית לא היו הגבלות על קיליט החתלים היהודים בכרי הספר המשמעותיים בכל דרוםיה, שנוטף לחקלאות ולכך מוסדר המועמדים מקרב החזיראים לא היה גורל יהישט, בשל מיעוט האוכלוסייה והזרחותה בעיירה השבורה.

1

חנן הבנות היהודיות בעיראק פיר אחר חינוך הבנים. בעצם, אין מכך זה שונא מהמצב ששמר בקרוב קהילת ישראל בארצות אחורות ואף מהמצב ששרד בין ערים: תמיד פיר החנן הבנות היהן הינון הבנים, הן מבחנית ורוצחנית וברוחותם הבלתי

הויניך כתבת היהודית בערארק לא התחל עט
הכמה בית הספר לבנות ע"י כי"ח בגדרה
בשנת 1893. הוא התחיל שנים דרכו לפני כן,
ב"זרדים", אולם לא היה זה היניך מדוריו
ומחתה הוואצ'אקי הציג מצך רק לבנות בעלות
הויניך.

הסיבה לפיגור האמור אינה שונה ממה שיבכה דיווית ולא יהודיות: התגננותם של אנשי הדת או אישים שמרניים, והדעתם הקדומה כלפי האשה, שככל יעדנה בCustomLabel הבית והמשפחה, ועל כן

אינה קולקה לחינוך רוחני ומורדי-נפש. אולם, כפי שציינו, המכזב החל להשתנות עם צמיחת דור משליכים, ובתי ספר מודרני לבנות יהודיות נסder בבודאי בעורורה של כ"ח בשנת 1893. ברוב ערי השדה שבהן פעלה כ"ה הקימה זו בית ספר לבנות לצד בית ספר לבנים,obar, חינוך הנשים כהה לתפקידו לאחר מהמתה העולם הרואשונה, עם השתלחות ההכרה בחשיבות ההשכלה, בכיוור יהודית התרבות, ואם כי הבנות לא היו חייבות בשירות חובה צבאי, מספן בהכי הספר השוניים, יהודיות או ממשלחים, או נזרקים, החל גידול בבהמה. מספן הילך גידול גם בקשר הממסיכים בלימודם דיסציפלינות ווגותיהם, אף שמספרם בחינוך הגבורה דע שעת 1950 עזין היה מעט.

יש לציין כי ועדת החיזוק של הקהילה בברגראד ראתה חובה להקים בת ספר יהודים כדי לקלוט את הבנות שלא נקלטו בכתב הספר המשלחתים. שזו עם גידול מספר המבוקשות

ונטשש במרוצת השנים, כאשר מספר התלמידים דם המוסלמים בהם הלך וגדל ובו הספר החל ללמד בשפה. המהgalות על קבלת יהודים למוסדות החינוך המשולטים החלו מבחן השנייה של שנות השלשים. הgalות אלה כללו לוודאות חתיון תיכוניים והגבאים בגבאי. עד העילית ההמגמות בשנות 1950 לא הרוששה שום גבולות על קבלת יהודים למוסדות החינוך התיכוניים האנגליאוניים שהיו בשער.

יכל להעמיד מרכיב את הכוונות הנדרשיות לניהול הפונקציית השונות. צרכים גדולים אלה, והתהפקות נענו המשדר והפיננסים במדינתה, המהינו ליהודים את חשיבותה של ההשכלה אכזבוי לזריזות חברתיות.

2. אם עד מלחמת העולם הראשונה עיר הפעילה בחוקם ההשכלה נשאה על כתפי כיבוי, היה רווי לאחד המחלקות המכינה והצתמתקה אחריויה של כיבוי ובמקומה הлечה ונגדלה האנגליאונית של ורדים והזרען גרב הפלטי.

בד בבד עם ההבלות אלה הונגן חוק שירות ווכה צבי (1936/1935), שפrio כל אורח עיראק שלא עבר בהצלחה את בחינות המקומית, ובמודרנו בגדאד, שכיה נמצאו כל התה שני שלישים מן האוכלוסייה היהודית הערוואקית.

בשנותआשרוּם נשלוחים (לפחות) אֶל בַּתְּמִימָנָה

כלומר שכן בדיו תעדות ברורה משלחתה היהיה החיב בשירותו חובה למשך שלוש שנים, תלמידי שיטים הוכיחו כי יזרוי התיכונאים בחזחלה כבית ספרו או אל קירל תעודה ברורה משלחתה היה חיבור אף זה באשרותו חובה. תלמידי שנכשלו בתנאי רצוף בכיתה ספר תיכון גדורו וסוכיוו להמשך במלימודיהם ולהציג תעודה ברורה ממשחתה היו קלושים. הינשה למוסדות דת החינוך הגבאה או לפקידיות ממשחתה, ואחריה להוראה בכתי ספר־סודרים הוחנה בהצעגה מהচ'ז'ת שנות השולשים עדיין לא הונגה שם הפליה לאגבי קבלת יהודים ללב הספר הממ' שלחים, שנראו ורצו מבריה לא קטה בעני ההודים באאותה תקופה. לכן, כל פערויה של החקלאה בוגדרה במס' שני עשוויות לבנים: היהת החקלאה בהקמת שולשהarth בתי ספר־סודרים לבנים: אלוטנה — 1923, כרמ' לדמי — 1924, מעוזה סלמאן — 1930, ובית ספר יVICNN, גם הוא לבנים, בשנת פירעון, כוונתנו לבני הספר ממשאש.

המשלחתים, זו מתקח חוסר בריה בערים ההסתורתיות בתי ספר יהודית, והן מתקיימת רצון בערים שבן נמצא גם בית ספר יהודית.

ההוריה בברוך רצון לפרט ב箇 בתי ספר כיבוי יהודים לכהן סדר משליחים, לא מזאו הכהילות המכניות לזרען החקם סדר נפרדים, מחמת הנטול הכספי הכהן כרכן בך. עד ראשית תקופת העצמאות העיראקית היה

בשנת 1940, בתקה קצרה העלו-טורי ללבושים "פרנק עניין" בנטה 1941, בית ספר תיכון לבנים בכוכב השמיים נקרא בשם "תיכון ירושלים" ובשנת 1944, ובית ספר תיכון עירוני לבנים בשכונה ג' הקמתה בחיה ספר יסודים יהודים מושכחה גם בשנים אלה, אלא ש矜ם הוקמו בdry אנשיים ייְהוּדִים נזנחים בגבעת האדריכל, אחד

פרטים, בחולק אנשים עשירים שהקציבו מקרו רות הכלמה מימי הוציאות המוסד. כמו כן בתה הספר שלם מקורה מימין (הקדשה וביקור) העברו בכספי של דבר לפיקוח והדרישה להנין על הקלהלה בגדאד.

מן הרואו לציין שכל בתה השופר הקדם ייסר דיים היו מעורבים לבנים ובנות, וכולם למדו בבית ספר יהודי משפטו בפערזילום גם כבודיש חחובש הדוד של בית הספר. כאמור תלמידים מבני אפר אדרים לחקופה והלכו לבלה, הן כדי למונע מותלמיים אלה שוטטו במושבות בהרכבתו והן כדי לחזק ב⌘ מוסמךיהם בסביבותיהם. יהו הילשים בבית ספר המזרחי.

עקר בнстן של עצירות הכהלה בשלה
שנות השלוישים, כך שבין השנים 1941-1951
סייעו בכל עיראק 57 צעריות יהודיות חינוך
גבורה עלמות 453 צעריות יהודים שסייעו
באזור פוק זמן.²²

משמעותו היה מתחם המהוות של העצירים
ההצעריות היהודיות בתקופה שלפני העליה
ההמוניית בשנה 1950. אצל העצירים, תחומי
ההתמחות היו, לפי סדר עדיפות יורד, כלהלן:
משטרת, רפואה, ו חוקה, הנסעה, כלכלת,
הרואה. אצל העצירות, רופאה, משפט
טימס, רוחקנות, כלכלת. אף אהת לא השתלמה
בנשא כלשהו בחומר החונסתי.

לטיכום התקופה הזאת, מן הרואי להעלות
מקצת נתונים סטטיסטיים:

האוכלוסייה היהודית בעיראק מנתה בשנת
1920, לפ' מפקד שנערך בארץ שאנה, 87,488,
נפש, כאשר מ-50,000 מהם חיים במתחם בגדאו.
כל האוכלוסייה היהודית או ננטה בשנת 1947 מנתה
נפש. במפקד הרשמי היהודית²³ כ-130,000 נפש, כאשר כ-
האוכלוסייה היהודית ג' 90,000 נפש מהם ישבו בגדאו. כל
האוכלוסייה היהודית מתחם כ-5 מיליאון נפש.
בשנת 1920 היו בו כל עיראק 12 מוסדות
השללה יהודים טריים ותוכנוניים, למעט
"חדרים", מתוכם 6 מוסדות בגגדאד בלבד.
בראשית שנות 1950 היו בכל עיראק 40 מוסדות
השללה יהודים טריים ותוכנוניים, למעט
"חדרים", מתוכם 32 מוסדות בגגדאד בלבד.
אם יוער מלחמת העולם הראשונה למדרו בכל
המוסדות היהודיים בעיראק כ-6,300 בנים
ובנות, ויחד עם התלמידים היהודיים שלמדו
במוסדות לא יהודים הגיעו מספרם לכ-6,450-
בנש ובנות, הרי שה במספרים האלה בשתי
1949/50 היו ככל הידוע²⁴ 17,000 בנים ובנות,
כל המוסדות היהודיים בעיראק, מוסך כי
"חדרים" 24²⁵ ויחד עם התלמידים
14 אלף בגגדאד בלבד. ויחד עם התלמידים
יהודאים במוסדות לא יהודים הגיעו
למספרם של 19,000 בנים ובנות.
אשר להשכלה הגבוהה, מעדין ד"ר חיים כהן
כי עד שנות 1920 רכשו כ-34 יהודים השכלה
גבונה, ואילו עבר עלייה ההמוניית בשנת
51/1950 הגיעו הס"כ בגורי החינוך הגבוה ל-
977 צער וצעירה, מתוכם רק 225 איש למדרו
בחו"ל.²⁶

החינוך המקצועני בתקופה זו הצטמצם
בעיראק לבנות ובוגראים בלבד. בשנת
50/1949 למדרו בו 883 בנות ובנים.²⁷

לילון מס' 18 מיום 7.8.1924.

כהן במקהו על החינוך האוניברסיטאי, טבלה
65, ע' 3, דיס' ע"מ (עמ' 229).

ראה רישום במי הספר היהודיים בגגדאד אצל
יונית, נבי, 224.

אברהם חרינה מצין בספר, כי מספר הולמים
ב"חדרים" בגגדאד באפריל 1950 היה 928 תלמידי

בארצות המזרח התיכון, ע' 115.

כהן במקהו על החינוך האוניברסיטאי, ע' 63.

בנשים עיורום. הם למדו מלאכות יד שונות,
לשיקום עיורום. וכך קיימת בஸוריה
מוסיקת וקראה בשיטת בריל.

שהשלטונות הצבאים הנהגו סלקציה חמורה, שלא מבחינה כיישורים בלבד.

כל אוניברסיטלי אחד התקיים בכל מוסדות
החינוך הגבוה לבני היהודים בכל תקופות
השלטונות העבריים: כל עוד המשרד הריש, לא
וונցה בו אגדות על ספר היהודים המתקבָּל
לים ים בונה בהרארואנזה או בשנויות הראשוֹת
ונות.¹⁸ במקורה כוה אהדו היהודים המת侃לים
הוא תמיד בבהח' חסיטי, ריש לפעמים שמאזית
תהיי. כך הוקם בית הספר העיל-סודי לבנות
בשנת 1942/41, כדי לקלוט את הבנות אשר
סימנו את בית הספר ייסודים ע"ש מהם
דניאל ווועש נועם ואשר בית הספר העיל-סודי
ע"ש לרוה כדורו לא יכול היה לקולטן. בשנה
1948 הפק בית הספר לבנות ספר תיכון מלא
לבנות.

מספר הלומדים במחזור האשנון הם הווידויים. רק לאחר שהמוסד צובר תקופה יותר מוסיפה, מבשפטים מוסמך מידייתם בקביעם, וכוכה למשני טין כלשהו בפרק האנוכותה – מוחלטות הагבלות על מספר הווידויים המכובלים. הווידויים לא השפכו במשמעות החינוך הגבוה בעיראק בלבד, ולמעשה לא המתו ע"ז להקים המוסד למקצוע המוסרים. עיר במחצית האשונה שולש שנות העשרים נמצאו יהודים שהנדרכו למלור בחוץ לאיראן, עייר אוניברסיטאית. בית הספר התקיים במשך שנים. בשנת הלימודים 1946/1945 הקימה מששלת עראק את הפוליטה לכלכלת ומסחר, והסכמה נלקחה בה את הסטודנטים של בית הספר למסחר ופיננסים הרוצים להמשיכם בלימודיהם.

מסותה קלהה בבדואו היה אף לא שגור על השבטים צעריס וצעריז להשתלמותם בדור", בעיר דוויניא הרואה ודרוגניה, כדי לחזור לעיראק ולשם מורים בכתבי-הספר של הקהילה, אך מספרם של משתלים אלה לא היה הורוב המוחלט של המשתלים בחו"ל עשה את על השבטים הפרטני. ארצתה ההשתלמות בלבד לבןין היו בעיר אגנליה וזרפת. בשנות הארבעים המאוחרות הטילה ממשלה עיראק הבבלות גם על יציאת יהודים להשתלמות בחו"ל, אשר להזכיר הגדבה בקרק הנשים היהוות, בדור שהדבר הறחש במאחר יותר ובנסיבות

חרף העוכרה שבית ספר מודרני הווקם בכבדאל בשנת 1864, וכמה מהזורים על טר' דידי הספיק לסייע לו, נואה שאיש מהם לא המשיך בלימודי גבויים עד תום המאה ה-19, לא במגמות העממיות (ברקעטן) ולא מחנה לה (בארכיפוף). ריוווק קל מקהה אחד של לימודיים גבויים, של ששון יוזקל, שהיה לאורו מכן לכיד מעס יזרעאל עיראק בדרכם העותמאנית בירושטאן ושר ואוצר בדרכם של ממשות עיראקית בישועת העשירים למאה הנוכחות. ששון יוזקל סיים את בית הספר של כ"ה' בכבדאו, המשיך בלימודים לתכוניות בלונדון ולலידוריהם גבויים בונה, שבה סיים את

זעומיים, ד"ר חיים י. כהן מוציא במחקרו מקרה אחד של צעריה יהודית שסימה חינוך גבורה לפני שנת 1940, מכבי ל'ץין באוהה תחשים, לעומת זאת, 315 צעריות יהודים.²⁰ ה'ז הו מציגו גם 7 מקרים של צעריות גראן במקצת לא דר'ו, שתאריך סיום למוריהן אינו ידוע. נראה שכינונה ואשונה להשלמה בגרותה של צעריות יהודיות היה עד בשנות העשרים הראשונות, ובנוגוד לצעריות היהודים שכני'תם הרואשנה, לרוחם המשפטים, היהו ולש הצעריות לחוסם החינוך וההוראה. יתרון מכך מילך 6 מקרים של צעריות יהודיות שהארוך שארך שלקם ל'ז המורים למוריהן בהרואה אינו ידוע. סיום שנות העשרים. ד"ר חיים י. כהן, שיצא בשפה רבבעון היהודי "אלמיצבאח", שיצא בשפה האנגלית לשמשפטים. הראושון שרכשו השכללה גבוהה לאחריו עשו זאת בעשור הראשון של המאה ה-20, ואם כי מפומות עזין דוד מועלט — הרי כולם מדור משפטים בגדוד או בקורסתו. יתרון שהסיבה להתקפות בונשא זה היא שהמוסדר הרואש הפלילה למשפטים בוגריה נבואה שהחוקם בגדוד היה הפלילה למשפטים בוגריה.²¹

הערבי בגדודו בשנות העשרים, פרוסם נאומו של ציירה יהודיה בשם דינה אברהם חיים במסיבת טום המוחזר במדרשת למותרת.²¹

Hayyim J. Cohen: University Education. 18 Among Iraqi-Born Jews: Jewish Journal of Sociology; p. 63, June 1969.

"השביעון היהודי בשפה הערבית" אלמאנצ'א"ה חוכרי בגדילנו ירושה 25.9.1924 ו-25.9.1924 היו שנות של 11 צעירות יהודיות שנעשו בירויות לילדיותם בגביהם על החובן. לפני השנות, רוכסן למו"ר דבואה.

.20. ראה טבללה, 3, עמ' 65.

גבוי וגווין הנושאים שבתוכם הושם היה תוליך במידה מסוימת בהתקפותו מוסדרו החסלן הכנובה בעיראק. כך החלו יהודים לפנות גם ללבית ספר ההוראה לרמרם, שנשודה בשנת 1936, ופלטולטה להנדסה, שנשודה בשנת 1942. היהודים נרכשו גם פלטולטה הצבאית, אם כי במספר מצומצם, וזאת לא ממש מיטיב מספר של המבקרים היהודיים אלא מפני שבשנת 1940 נסגרו כל ספריותם.

הַבָּגִידָה בְּתִינוּתָהּ הַעֲבוֹדָה

מאת משה בורייסוף (הגר)

במסגרת פעילות אפיקים התקיימו שני מפגשים בבית חכמה ויאיר מזא"ר-חלוי ב'-ר'ם – רחובות. האחד ב'-ב' בכסלו תשע"ז, והאחר ב'-טבת תשע"ז. שי המפרשים להזodium שעדיין חיים בתימן אנטוליה

מר יחיאל חבושו יי"ר והוד בארצות
בריתם עם הרים שבטיהם דבר במפגש
הראשון על הפעילות נאריה"ב על אדמות
יהודים שנוטר בימי ובשי - על מוצבם
של יהודים החיים בתימן.

מר משה שרעבי, ואיש חינוך בראשון
תימן, סקר בלווי שקיופות את שאיות הד-
ילתה בתימן. נכון, בשני המפעשים, כמוא
יאלי

אגודת אלעזר

לפני חדים אחדים הוקמה עמותה בשם
אגודת אלעזר' לעזרה הדידית, תלמוד תורה
פעילות תרבותית בישוב עמנואל שבশומרון.
בין הפעילים הנמרצים באגודה אלעזר'

העומותה פעילה בתחוםים אחדים ומגשיהם
ולכלה על מנתה את אוטם תורותם בתרבויות
יעילותות הנarrant בקשר הקהלה שבסוחב
מןואל.

אנו נאחל להם פעילות פוריה ועשיה
مبורךת וימליךו את עשיותם במורשת הרוח-
ית של אבותיהם.

טכנולוגיות המתקדמות של החתишנות עלי
כלכליסטית המדינה — היא בגדה בחלוץיה.
בלם גם התמכרות המגנומית לשורשי רבתות
היהודים — הוא בגדי בחלוץיות, והקיים
עתומי וזרול על אורה הגויים — הוא בגדה
לבאותו. והפרובינציית ספרותית — היא
בגדה בחלוץיות. וביוו' נסיתית של הדת —
א בגדה בחלוץיות. וסגן ה"שיטרומר"
ישראל ו"זונות" שומרית — הם בגדי
בלוצאות.

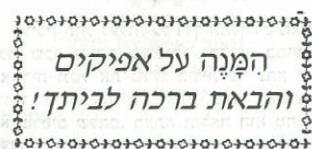
למושג החלוציות היה מאז ומעולם מוביל
חד וחידן: הכהנות – נשים ויסית –
שרת בכל מקום נדרש לצורך ההגשה.
יילו מעשה ההגשה הפרואני עצמו הרג את
כובנות זאת וקבע תורתה בתבונת העממי של
תרבות וՃד-יבוקר. מה ששאר נס' נס' קל'ים
טוטפי מחלוצות מהנה, המחויבים את פיזו.
חסני הובאו בدلרים, גנטומים ב"ולו".
הת' יירקה גסה וצינית בפני שלושת דורות
של חניכי החלוץות. לא זיבוטינסקי חוגג –
ברוכרבן צודק (הרטסיאלאים הפלשטייני);
ז'יג'ז'ין שארוד בבל עיר-הבדואים להר

הגבידה בתנועת העובדה איננה בעבור מתרות אייד גורדון, או סיירוקן – ברכובו – נאלץ ליפול במלון יוטננסיק. לא היה מבר כזה. תורת יוטננסיק נשללה עד היהם, מפני שהשללה במיליות החשמה. אלא בכך שבין לארבעים ליגל שביעים נזח המופת והחינו כי נצטמן של הגשושית, גם עידן המתקפה ("עדי-תורה השלישית יהודית"), והעכשוויים סתם-Barot Aviary.

הבדיה היא הרבה גוף, בהפנייה לחוץ
בנות שהחגשה הטילה על מי שנשבע לה
הנתקן את זולתו באורה – והוא עצמו נכען
אליאנור הושבעת המוביתית, ונפל שדר
בפני נוריות והאגוניזיות. הבדיה היא
בחלצויות. זאת בוגדה אונשתית מaad, אבל
גנידה. והוא גורחה בעקבותיה את האסטרינה
העשנקית ואת ניון המוחוי. היא שמה קץ
להגמונייה ולבעני. שכונים בונה חיים גם
הבדיה השדר השכנים של דוד לוי. ובבושים טולל
היום גם משרד העבודה של משה קצב. בשבייל
הה לא צרכן למדוד את "לאן" של פיארבר
שicityות קפן.

זה לא אומר שהחדש השיחות על "לא" מחייב את הגיל האחוריינו. עוד לא היה גלגול היסטוריה מהווזר אחוריתו. אבל אז אמר שטננגייל העבודה מיצת את הפוטנציאלי החולוצי של פג'ה ומפניה שציוויליזציית המדיניות מצה'ר את הפוטנציאל המערבי שלו. מפני שטנוונת העבודה שצ'יגה רעיון חברתי ארירופי — לפי מופת צוציאלייטין מן מאיתים — הגיעו מפניה שמנמו אכן לשוב על העקבות, נאכיאל להתחילה מחדש רקס והתתקדם אל תוך ההגשמה היהודית. בREL מבין את זה, שמעון והיצחקים אמנים מביניהם. ושון אחר: בשלב בו הוכחה עדין השאלה יהודית או לא-יהודית כאליה של אנטישמיות קטארטיקית — היה מי שהבין את זה; בשלב שבו היא מכורת שוב בשאלת ה暗暗ה ההלכתית, ההיסטוריה של הורות התurbותיות — אין מי שבין...

הנעה הקיבוצית כמעסיק Kapitaliste –
חיה בגידה בחלזיותו. האיגוד המקיים בעל
סלים – הוא בגידה בחלזיותו. הרופא
הרוכשני ניצל של תמי החקונות באשייל
– והוא בגידה בחלזיותו. חלקתו
רבכ – החלללי לפי מפתח – הוא גידה
בחלזיותו. חשובי הcadaiot של השקעות
ושרשות הפלותה – הם גידות בחלזיותו.
ישק העובדים כמותר בשוק היזמה החופ-
שית – הוא בגידה בחלזיותו. התהנוות
ה





אליכין – ספר אלף שם שמו: אם אין אני לי מי לי

מאת יוסף דוחות-הלי

העתודה להתחפות אליכין. אמנים נטען שהוא של היה על פי החלטה ב'הסכמה' נציגי אליכין עצם אמורים ירים, ואזרמתו אלו של כבש הרש, חולקו בין בון בקבץ גבעת חיים ורמשבך חרב לאלה" "הסוציאליסטים".

שיכון אליכין התבבס על משקי עזר, שכל

אליכין: כפר עבדה, מושב, עיירה ?
היום יודעים לנו את התשבча הדודיקת.

אולם עד שמי שעשוים לא ידוענו. היישוב

אליכין החיל כمبرה של אהלים. בתקופה

ישוב האגש, כ-400 משפחות על עליית-

למושב אלישיב, לאחר מכן הועברו יהודים

עלוי תימן חרדים לשוחם בפזון עמק

חפר. המקום נקרא בראשיתה "מעברה בגביה

במושבה האוריינטאלית הסמוך. הם היו אז

באלים שנים, ורק בתחילת 1955 הגיעו, בכivel,

משלשל שנים, מראם שמנתה קרווב ל-60-חבר.

אליכין לא נחשב לאגדה שטפי קלאיטה ועל

בן החתיותה לילוי היהת מטבח הדברים שונה

ובושא אופן לא וכל זכותם במועד כפרי

בעוריה המהווים בפועל מאגר של כוח עבורה

זמן וול לישובי הסביבה: קבוצים, מושבים

ומושבות.

עתונאי שביקר באליין בפברואר 1965,

כלומר 11 שנה לאחר הקמתו, תאר את השוב

כך: "ישוב העולים חי או מת קצץ

משמעותה תרבות אחרית בגין הופעתה אמנותית

ורודמה כל אמת שאין בשוב מושב, או

משמעותם ומשמעותם, והזמן לא עשה את שלו

לטלוקם המיחס. כל גם שטובי אבני רצויים יישובי

העלים מקר שידם עובדות מושקים

התוקים. בשעה שש בוקר ונוטלים אשי

אליכין את הטוריות על קשך ויזאים לעבור

כפועלים שכיריים ביישובי האזור. יש מה

עטוקים בעבודה בהעשה הקבצית" (מעיב

(28.2.69) את החשובים של אליכין דוא הגדי

לשכונותם בין תושבי אליכין ותושבי הסביבה

במלם אלו: אין ניגנו בין תושבי הסביבה

יחסית תרבות, או ייחסים כלשהם, פרט ליחס

ובודאה.

ראוי לציין שבאליכין גדול בן למשפעה

יצאת עיראק אחת וייחודה בטור היישוב הזה

של ויצויא ימין, הוא מרכז ורחים, שסלול

בשדה התעופה בציירך את חטיבת מטוס

אל-על באמוץ לב ובגבורה.

* * *

בomon מוסים הבתו המוסדרות, מושם מה,

קרקע לאליין כדי להפכו למשב. ההבטחה

לוא קיימה ממלוכן, אולם מרובה הלג'ן שלחו

האזור המשלה משך שנים רוכת לאליין

గורלו בdry אחרום וולוי בהם משבץ

מכתבם ומפעטה הנושאים תחת השם: "מושב אליכין" ! – והלעג הזה הפך לkipot מכך

ובכיה לדורות, כאשר הופקעו גם אדרמות

בעניינו ולתקציבו.

כבר בימי אחיך יציו אליכין הוא "שב פורה העمر בכוכב עצום",

בדברי יוז'ר המכמתת מיר שלמה היל בברחו

"לכין", המקפל בחובבה את גלגוליו ותളתו של היישוב. בסנה 1983 זכה היישוב אליכין

בפרס איכת הסביבה מטעם משרד הנוער.

התחומים הבלתיים של פוריה והחצלה

אליכין הם החנוך והרווחה. היה הANGER

הראשן אשר קבלן על עצמנו להלך... –

– אנו קוראים בחורבה של אליכין. לא רתענו

והתחלנו לגבש רעיונות ולמלוד את הנושא דרך

מעוצצת מקומות אחרות, ממש שמהוותה

האזורית עמק חפר לא היהת נcona לסייע

בירנין".

אנסם לא חסרו מבנים למוסדות החנוך. אך

ציד וערזי הוראה היו דלים בזורה. על כן

החולט שבית הספר וגני הילדי היו בראש

שלמים העדריפיות והקלות נכר מהתקציב הוקדש

להעתשרה המוסדרות אלה.

בקיץ הספר הקמה העבדה לטבע ונרכשה

معدה לשונית לקדום הילים בילמוד העבר-

רית והאנגלית. ניכשו מכשירים אודיו-קליפים

בהתאם לצרכי בית הספר וגני הילדי היו נרכשו

מערכת דרייריאו, צלמה ותלביה צבענית,

טפלות.

יום יש בבית הספר מורים טובים ומטופרים,

ובשלשת בני הילדים מושתקת של שיגננות

ושלשל עוזרות נועשות על גנטה מסיעת וגוננת

טפלות.

לאחר ואין אליכין בית ספר תיכון, מוגנים

הנערים לחייב הספר התיכוןיים האחוריים מזכיר

יעים ועוינים ולפניהם ובאזור. הוסעת לבתי

ספר אלה על השבחה המומסת אליכין.

מאז הקמת המועצה המקומית שורין גם

תקציב מוחדר להענקת מלגות לתלמידי אליכין

במתנ"ס מנהלת פעילות ערבה וענפה:

זוגים לספורט ולמלוכה, להקת פולקלור,

מקהלה, עברית תרבות, טוילים ועוד.

לאליקין בא רם משלה. המועצה המקומית שמשנה את צורתה הקיימת מישרים שנה. הקמן מקלטם נספה ויום יש בישוב לא פחות מ-12 מקלטים.

גם שיוחה דוד זוכה להשמה לב מינוחת. הקמן מועצה ותית המתפלל במוגן של שירותים בראשותו של מר משה שאלן יציג, כוון כן מתנהת פעילות תרבותית תרונית ענפיה.

המועצה הקצתה 36 מגרשים לצורך הדיור בשיטת "בבה בתוך", ובקבוקות הצלחת הפכו ייקט זהה תוכנן פרויקט נוסף בעבור גגות צעירים. ולבסוף, החל שיפור ניכר בשירותי הבניה והפאה, כולל השירות לבリアות השן והשירות הפיסכולוגי.

המועצה המקומית בראשה מר בנימין אחירן יציג, צעדת קידימה ובאמתתת תכניות ריבות לביצוע בתחום איכות החיים והרווחה, והוא מאמין וooke שתוכלו בנסיבות מסוימות לקדם ולזרום את המפעלים החדושים אשר כבר החלו בצע dozen. בינהם בין המועצה שהוא בשלבי בהתקדמות.

נחותם את רשותינו בדברי ראש המועצה מר בנימין אחרן הי"ז: עוד בראשית צעדי הנושא המועצה והוועד מושתת משימה גודלה וקשה. שכן היה علينا להתחמד עם בעיות קשות ומושלים רבים של שbow שהונח המשך שנים רבות ונבקק קשה להקמו הדמיוני.

המשמעות היה גודלה ובעלת אחריות בבדה. אולם זה היה אונר לככלנו שאנו סපוגים לנחל את עצמנו לא אפטופוטנס ולהפוך יישוב מושולש מוזהה, בעל זמי שליל לישוב פרוח ומושגש.

אכן כוון אליכין הוא דוגמה ומופת לרוצחנו העז ולהחלתו הנgrossה להיות אדונים ברכות ואמונה הדולה המפעלים לבכתיו ברכות.

ולבסוף יש לציין את עברו הטובה של מוכיר המועצה המקומית מר אנדרי הטל שהשיקע מאין גודל בערך החברת ובהו צאתה לאור.

לאהרן דוחה-הלו

ורעינו נעמי תמי"א
שאו עתרת ברכות
להוללה הבית יונה ני"ז
תזכו להאותה בהדר וחייה
בנעם הליכותיה
ובתפארת מעשה

אפיקים

דניאל וחנה כהן ני"ז

שאו ברכה
למלאות לך לשואיכם
תזכו לבריאות טוביה
וללאו מעלה
לאורך ימים ושימים
עורא ואורה כהן

rabbi

רבנו הרב יוסף קאפקץ יציג

בקבלו פרש הרב קוק
לחכמת ישראל
על רוב פעולו הנادر
שבוכחות ינון שמו
לדור דורם
כמפני תורה ואדרתיה ברבים
ברחכנו כי יוסיפי חיים טובים
יוסיפי תורה וחכמה אמן ואמן
אפיקים

רב חיים קיסר ורעינו דבורה

שאו ברכה להולדת הבת
בחיה דיז'זב ני"ז
אחות ליסכה, אנטה, הלה,
אבייה, עמיחי, יהודה וידידיה
ה' זוכה אתכם לארותם
עשקסים בתורה ובמעשיים טובים
ויבית הפליה איסטהרטפורד
קונטיקט, ארה"ב
אפיקים

לר' זכריה סלימאן

ורעינו חנה תמי"א
ברכות נלבבות
אלאלפים וללבבות
לשושאי בתכם פפייה ני"ז
עם בן גילה ידידיה
חברו הגפן בגפן
תוספת קדושה לקדושה
ברכת הי תכלים אמן ואמן
אפיקים

לسعدיה ושותנה מרחביינו

ובנים משה החמוד והלבבי
בגהיגו למצותן אל עליון
השוכן ברום חביבו
הבן גידל לתפארה
שבשפות מאור תורה
לשמוחות אויריו וಗלים
והמשיך פעולה לקלחם
כתבוב: תחת אבותינו יהיו בנים
אפיקים

למשוחות מגורי-עוורי יציג

ישאו ברכה לשואיכם
אפיקם וטליה קיריהם
ויאח השם ערנות לחם
ויאר באשר את ימיהם
וימלא כל משאלותיהם
ויהי נועם הי עלייהם
אפיקים

ברכות מלאיפות מרובבות
ליוסף פרנקל – יייר אגד העורכים
לנחו הפלרנו – מכיר האגד
לאסטר אביגדור – מוכרת הנהלה
ולכל חברי הנהלה החדש
ברכות עמוק הלב לעבודה פוריה
עלשיה בעלותה תוך רעות והבנה
עם תושיה וכונות שבבל ואש שבנשומה
יהי יצון כי תעמיד את האגד
בחעקטת תכננו והאדמת עשייתו
אפיקים

לשלה מה יצחק הלווי ורעינו
למושאי הבן פחרס ני"ז
עם בחירתו **בת-צ'יזון** תמי"א
הוא יקר בן יקרים
והיא טובה בת טוביים
והיא שכחה – פחח
והוא שכרו – בת-צ'יזון

אפיקים

לנעים הזמר והשיר
צ'יון גולן היקר
להולדת בנו אדי'
נויר אייר וכוכבו יוזיר
יה רצון מלפנינו בוראו וקומו
כי זה בנו האשעון
ילך בדרבי אבוי זוקנו
וברכיה יוקדת
לכוכבה רעינו היולדות
אפיקים

ליוסף הלווי ורבבה רעינו
למושאי הבן שמואל
עם בחירתו מילכ
ברכת הי' עליות וגתגל
ושפעת שמיים מעל
ובכל מגדים יערף כתל
אפיקים

לייעקב זהרני ורעינו אסטור תמי"א
שאו ברכה
למושאי הבית **איילת עוביל** דוד ני"ז
תזכו לאורותם מושארים
שםחים בנין ביתם
ושכנו השלום, הרעות והאהבה במעונם
אפיקים



רָאשׁ הַעַיִן – לֹא עוֹד מָקוֹם

מאת שושנה שעוני נוח הלפרין

יש מזיאנים הידועים לכל, ויש שחיבוטם רבה, אך איש אין מכיר. כזה הוא "המרוץ" למושות יהדות תימן" הנמצוא בראש העי. מרכז השב של תימן שוכן במבנה של בית-ספר בקומת שלישית ווותת תרבות ופולקלור שוכן במבנה של בית-ספר בקומת שלישית ווותת מחסור התקבטים. לאחר ביקור במקום אתה למד על התרבות הרווחנית היהודית העשויה, על חי היהודים בתקופה, וכן על האשיה התימנית. אתה רואה אותה בחותונתה על בגדיה הנאים, וכן באירועים אחרים. אתה למד על הערך חיים בעלי תוכן, משמעות ומשמעות. אך איש יינו יודע, ולכן מסר המברקרים מועט, שלא לדבר על תיירים שאינם מוגשים מקום.

ראש העין אינה מופעה על מפת התקיירות. אמנם היא שוכנת על רשות דרכם, מיקומה מרוכז, אך אנשים ורואים בה רק תחנה בדרך לשומרון ולמקומות אחרים. אפשר אולי להגדירה כמקום המכוי 5 דקוט מפתחת-תקופה. וובליל אפשר להפחה לפניה ותיקות לו ידענו לשמר ולכבד תרבות ומורשת אבות.

השוב מזכיר באורן את העיר המקראית, לאיזו פאק' אק' ומודל דקך – שחם אתרום תיירוטי יפהה.

אך ראש העין "נפלה בין הכתאות" – היא לא התחולות, ולא ישוב עימות, וכן גם לא עיר פיתוח ולכן נוצר המקוםיים ממש מוקומות תשבחים ביבם ובמיוחד הצעראים שבם עובדים למש מוקומות מושכים ווותר בערי הסביבה כפתחת-תקופה, כפר-סבא וכו' יושבי השומרון.

ורוור שניהירה כזאת החוצה ובמיוחד של אנשים צעראים פוגעת בישוב.

יהד עם זאת נעשים דברים בעלי חשיבות רבה בישוב ובמיוחד בתהום החנוון. תביר אחד העורכים ווענטנאים של תנבי העת לרישאל שבקשו במקום הפועלן מערך המוחשבים המשוכלל העומד בשותות תלמידי בת הספר השוניים, וכן ממעבדת האלקטרונית הקנאפ-קיילום והופתרות במוסללים טננויים.

במקומות גם סניף של האוניברסיטה הפתוחה המאפשר הלימוד השכלה וקידום מבחינה מקצועית. קיימים חוגים להרים, וחוגים שונים לקשישים. האשאה והימיניה לא עד ישבת בבית אל אם היא מנסה להשתחץ במעגל הלומדים והובדים. (60% מכל הלומדים באוניברסיטה הפתוחה – הון נישם).

ולכן בשאותה נוסע לבבש עצור וזכור! שגם בראש העין יש מה לראות.

וְאַחֲרִיתֵךְ יִשְׁגָה מָאֵד

מאת שאול מדר (מושב נאותים)

מושב "גואלים". חנק השנה בשעה טוביה ומוצלחת שני מפעלים בממד מוציאי הסתדרות מר ישראל קיסר, ראש המועצה האזורית לב השרון" מר צבי חרוט, אישים ונכבדים, אווחים ותבורי מושב "גואלים".

בעמד מושב של שלושה מפעלים תרבותיים אלה, ישמשו מוקור לא אוכב לתשכני האזור להשתראה, בליל, למפרט והמוגאים.

בתכנונו ובבנייה של שלושה מפעלים בפקידו בשדרת הבניין מומסס במקצתו וגן מנהל מחוז מרבי בפקידו ויל שרב היה לו בחיקמתו מושב "גואלים", בחנות יסודתו, בניינו ובבוסטו.

הרבינו זו מליח זיל חון בדור מושב ולבבוסו על רק הקשיים שטעדו בדורו זון מבית זון מבחו. רק מחשבותיו ואגדתו היו נתנות, אךifikים את המושב ולבבוסו שימוש איזה זיל תימן להתשכבות חקלאיות שיופתת ניינגד לצורות התחשבות ב"טרטה שלום" וב"אייליב". אחת משאייפותיו הייתה, כי מושב "גואלים" יושם הדגש על עורה הדודת שהיתה אהת מבייס היסוד בהתשכבות העבדת. הוא אמרין יצילח לבש ברורה נאותה, שתמיד בימידת הדאגה והעזה שיא צריך להגיש, לעזר, לעשׂות, לתמוך ולסייע איש לעזרה בימי מצוקה, מחלה והבדודות, ולטור למן הזלות, לדיאוג' לחשיילים כדי להעמידם ולהביא אותם להשתלב בחיה העבודה החקלאיים באופן הייל ביונר.

היענותה ותורמתה של החטדרות הכליליות ליוזמה של ועד המושב להציגות זוכו של המנוח היל, והואו להזכיר ולהערכה על אף מדיה הצנענים. יש לזכור להסתדרות וلتנועת העבדה, כי מושב "גואלים" וואה בהנכח זה חלק בפרקון חוב שהן חותה למונוח בשל מסירנותה להתשכבות יוצאי תימן לרובי אראר, הירושות זז, ראה אותה המונח, לא רק בטוכת החטדרות ותנועת העבודה, אלא גם מפלע לאומי שיש עמו בטחון, הייחוזות בקרען ובשמייה על גבלות המדינה. בראותו זך, וזה לא חסן ממש זומן זומן זיל לזרור לה ביביסוס כלכלי ותרבות במח' קדוש שי' צורך לגות ליפיה חס נפש עמו וומיוחד שמדובר ביוצאי תימן שונע עזעו לתרביה הארץ, בדרום, במרכזי ובצפון מוביל שידע מושב ראש מה צפי בהם מהקה להם.

לא אגרע מחקלו הרבה של ועד מושב "גואלים" שראה צורך דוחה לחישות את פאתו המשובב בתפקיד מגמה בהורה ומיזוחת למצוות את העפר בינו לבני המושבם בסביבות. וזואו להזכיר ולהערכה על העעה והוותשה שגילתה בהקמת שלושה מוסדות תרבות אלה. יש לומר, כי הדבר דינ'ו ארכוה, לזרות החדקמות מורשתה האתת. יש להמשיך בפיתוח המושב בקצב חולך וגובר כדי לשנות את דמותו ולפרק אותו למוץ' גדול לעשלות תרבות לכל תושב הארץ. אנו מוקמים, כי לא תבואנה הערות מצד גודלן. אין פניין להתחזרות, כל משאותנו נפשו הוא ליציר לעצמנו מעמד הווי רודובוי שמנגע מתנו בכר מרמות יותנו ראשוננו לעליה במרקבה זהה.

ולסיום מיל אחדות לאחדות שתי המועצות האזוריין, "השרון הצפוני" ו"השרון דרום". יש לצין בסיפורם בר את האחדות בין שתי המועצות הניל. כבר אפשר לומר כי הוא הצליח על אף החששות הבודדים שהיו לשני הצדדים. אמנם האחד עדיין עומד בעדיין הראשונים. אבל, יש לומר כי החל לחת את אותתו בעיות פונה המושבים ומדבר מוכית, כי האינטנסים המשותפים של שתי המועצות הם זחים ושלובים.

לוד כהן-מגורין

עם הבחירה

כיו"ר מועצת העובדים הכללית בקמ"ג

(קרtier מחקר גרעיני)

אננו מואלים לך הצלחה

בתפקידך החදש

*

לעדי אוחזין (חבר מליאת מועצת הפעלים)

ברכובינו להבחרה

כיו"ר סקטור אחד-הסכים

ושי' בוטבול

מושב מועצת המועלים

dimona

נחמה מדאר-הלויל ז"ל

ו' בטבת תשמ"ז – ב' באדר תשמ"ה

חו

ר

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

ו

**איך זה
אָאָםִינּוֹת**

סוזוקי

אוטומט מלאה + מזga קכו!



ALTO

800 סמ"ק

- המכונית הנמכר ביותר בסוגה בישראל
- עוצבון חזש
- 3 או 5 דלתות
- ניר ניגן או אוטומטי מכל
- העצה אלקטרונית
- חלונות כחיש סטנדרט

CARRY

1000 סמ"ק

- ניר ניגן, ניר מוגבה
- 1,000 סמ"ק 4 צילינדרים
- משסת העמלה מרווח ונוח
- 6 נסיעים
- ניר חזק מתקדם
- היחידה בסוגה עם מזגן מקורי משולח

SWIFT

1300 סמ"ק / 1000 סמ"ק

- עיצוב חדש.
- 3 עד 5 מושבים.
- ג'ר ניגן או אוטומטי מכל, 3 הילוכים
- בודם 1300 - ניר ניגן בכבך
- הצתה אלקטרונית
- חלונות כחיש סטנדרט

כל הדגמים צבע מייל ללא מוסף מחיר.
אחריות לאל הגבלת קליהם לשנה הראשונה.

מabit מכשדי הנעה בע"מ



תל אביב: מכשדי הנעה - דוד פרום תח'קה, 74, חולון 336115. 03-54475. 03-86966. 03-35083. 03-563-34218. 03-74436.
ירושלים: 990-2222, כנסירא 3, חולון. 02-242553. 03-951. 03-99. 03-053. 03-052. 03-051. 03-050.
ביבון שדרתי רכב (שוו את יינה). חולון. 03-942770. 03-942770. 03-942770. 03-942770. 03-942770. 03-942770. 03-942770.